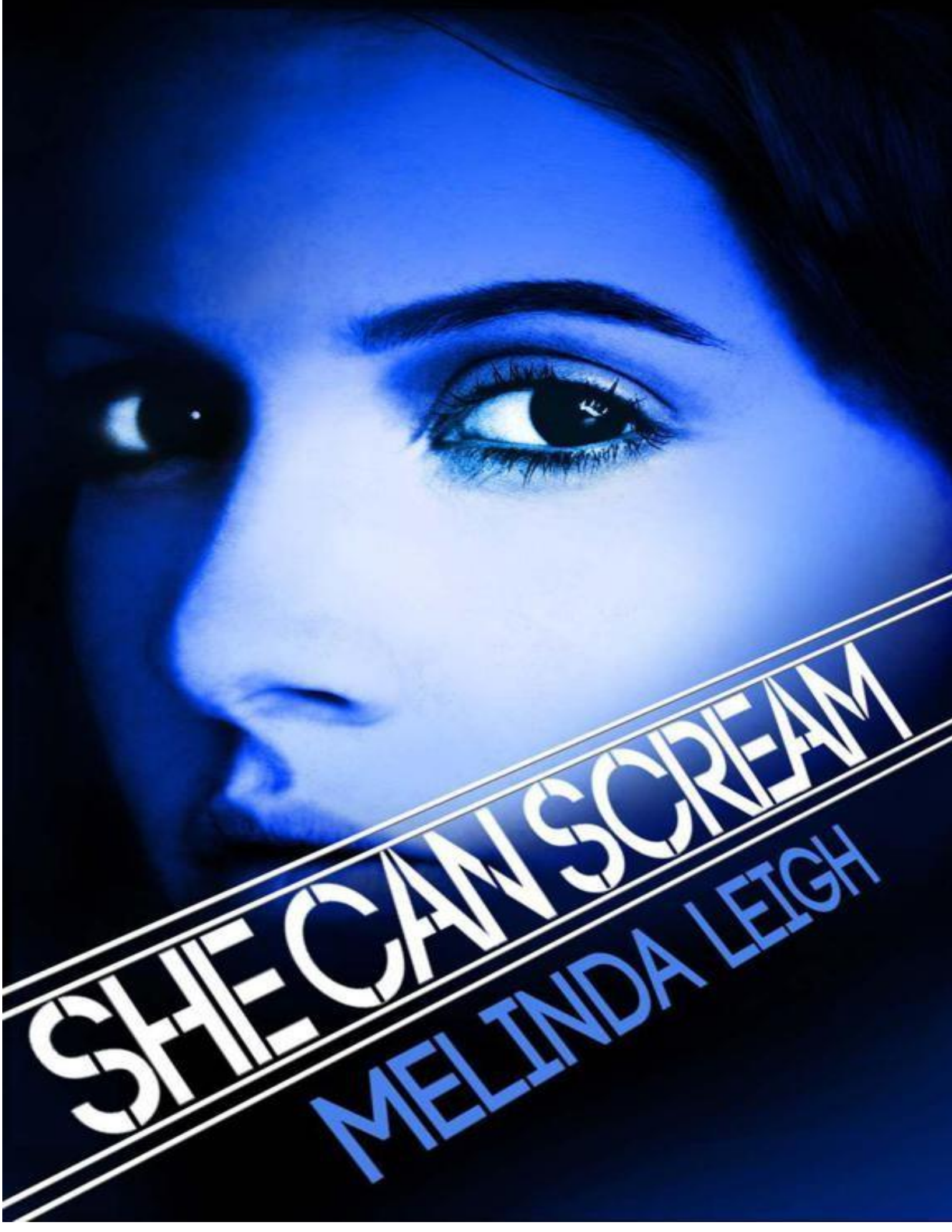
SHE CAN SCREAM
MELINDA LEIGH

Melinda Leigh

She Can Scream

(Ea poate țipa)

Seria: She Can # 3

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Luni, 21 octombrie, 6:10 p.m.
Coopersfield, Pennsylvania

Hărțuirea obișnuia să fie mai dificilă.

A citit afișajul de pe telefonul său: GATA PENTRU ALERGARE!

Mulțumesc, social media, pentru o generație de femei tinere obligate să raporteze lumii fiecare mișcare a lor. Deși se simțea vag ca o înșelăciune, un jucător care avea o carieră solicitantă și un hobby aprecia cantitatea de informații care pluteau de bunăvoie în spațiul cibernetic. Timpul era limitat într-o zi.

Și-a așezat telefonul pe coapsă, și-a luat binoclul și a reglat focalizarea. O frunză moartă s-a desprins din ramurile de arțar roșu de deasupra mașinii sale și a aterizat pe parbrizul său. La celălalt capăt al străzii, Madison Thorpe a ieșit din casa cu două nivele a părinților ei. A pășit pe verandă între o pereche de adidași.

Chiar la timp.

Și-ar fi schimbat ea rutina pe măsură ce iarna se apropia și întunericul cădea mai devreme în fiecare zi? El nu voia să riște. Trebuia să fie în seara asta. Era pregătit. În ultimele două luni, a urmărit și a plănuit. Mulțumită evidenței online a fiecărei mișcări a lui Maddie, știa unde ar putea fi la orice oră din zi. Luni seara, Maddie alerga în pădure. Locuia cu părinții ei, dar aveau bilete la teatru pentru această seară.

Nimeni nu-i va simți lipsa lui Maddie până la miezul nopții.

Un fior îi încălzea sângele și îi pulsa în tâmple. Momentul lor sosise.

S-a întors și a încuiat ușa înainte de a coborî tropăind pe alee. Pantalonii strâmți și puloverul mulat îi puneau în evidență corpul ferm de optsprezece ani. Toate exercițiile fizice dădeau cu siguranță roade. Pantofii de alergare galbeni

neon ar fi fost ușor de observat în amurgul tot mai adânc. Soarele se lăsase în spatele copacilor. Maddie mai avea treizeci de minute de penumbră în zi. Dar, indiferent cât de repede ar fi alergat în seara asta, nu ar fi ajuns acasă înainte de lăsarea întunericului.

Acest lucru era aproape prea ușor.

Un bâzâit slab i se agita în sânge. Ea era perfectă. Făcuse alegerea corectă din catalogul său virtual. Observase și cercetase o serie de tinere femei. Maddie le întrecuse pe toate celelalte și urma să fie următoarea lui stea. Bâzâitul se întețea, trecând de la zumzetul slab al albinelor deasupra unei pajiști la vuietul asurzitor al unui motor cu reacție. A întors cheia din contact pe jumătate și a deschis geamul câțiva centimetri. Aerul proaspăt a inundat mașina. Dar răcoarea nu i-a potolit prea mult entuziasmul.

Observația și planificarea sa sârguincioasă dădeau roade. Voia să înghețe acest moment în timp, această revelație că, în doar douăzeci de minute, viața ei va fi, literalmente, în mâinile lui.

Degetele lui se strângeau, imaginându-și coloana subțire a gâtului ei sub degetele lui, fiecare bătaie a inimii ei având loc doar pentru că el îi permitea, fiecare respirație trasă în plămânii ei la discreția lui, viața ei fiind a lui pentru a o lua. Teroarea ei, umilința ei, durerea ei îl vor umple de putere și, înainte să termine, îi va lua totul din trup și din suflet. O mână se îndreptă spre fermoar, dar el se opri.

Și-a șters palmele transpirate și și-a limpezit mintea. Se grăbea cu programul din seara asta. Trebuia să se concentreze asupra momentului. Fiecare pas trebuia executat exact așa cum a fost planificat, fiecare secundă a nopții trebuia trăită la potențialul său maxim.

Nu va mai fi alta pentru ceva timp. Cel puțin un an. Regula sa principală: o singură vânătoare anuală, așa cum un vânător de căprioare își procură un permis sezonier pentru o căprioară. În această seară, el încălca deja o altă regulă importantă prin faptul că vâna atât de aproape de orașul de munte din nordestul Pennsylvaniei pe care îl numea acasă.

Dar ce amuzat avea să fie să urmărească consecințele în jurul său, nu de la o distanță discretă.

Maddie a stat câteva secunde pe trotuarul denivelat, și-a introdus căștile în urechi, a selectat muzică pe iPod și și-a întins gambele. Apoi a alergat spre poteca care ducea la poteca ei preferată. Coada ei de cal maro se legăna în ritm cu coapsele ei tonice. Adidașii aceia strălucitori se arcuiau ca niște faruri în întuneric.

Maddie a lui era orientată spre rutină. Îi plăcea asta la ea.

Nu era nevoie să o urmărească. Știa exact unde se duce. Ansamblul de case vechi de douăzeci de ani se învecina cu hectarele verzi ale municipalității care fuseseră o fermă funcțională cu mulți ani în urmă. În următoarele treizeci de minute, ea urma să alerge pe traseul accidentat care înconjura perimetrul. El se uită la ceas. În curând avea să treacă prin porțiunea împădurită a traseului ei, locul pe care el îl alesese ca punct de întâlnire.

Avea nevoie doar de următorul sfert de oră pentru a proceda ca de obicei.

S-a îndepărtat de bordură și a ieșit din complex. La o jumătate de milă mai jos, a virat la intrarea unui drum nemarcat. În spatele parcării de pietriș goale, anvelopele lui au scârțâit pe banda îngustă de pământ care continua pe lângă un iaz de retenție. Iarna, comunitatea folosea suprafața înghețată a acestuia pentru patinaj și meciuri de hochei, dar în restul anului, zona nu era prea folosită. A parcat în spatele unui grup de copaci, unde nimeni nu-i vedea mașina. Poteca era chiar în față. Maddie era zveltă, dar o greutate moartă era greu de cărat. Nu voia să muncească mai mult decât era necesar.

Nu avea rost să-și consume energia când avea planificată o noapte întreagă de distracție.

A coborât din mașină. O briză răcoroasă, cu tentă de fum de lemn, i-a traversat fața. Deși luna fusese neobișnuit de caldă, temperatura scădea odată cu lumina. A îmbrăcat pantaloni sport din nailon negru și și-a închis fermoarul unei jachete similare peste haine. Îmbrăcămintea exterioară largă îi ascundea atât hainele, cât și silueta. Copacii se îngroșau. Frunzele veșnic verzi se amestecau cu cele roșii și aurii ale frunzelor întoarse, la fel de multe sub picioare ca și deasupra capului. Își pipăi buzunarele pentru a-și verifica proviziile, deși știa că are tot ce-i trebuie. Legături de plastic, mănuși, mască de schi, verificat. A scos masca de schi tricotată și a tras-o pe cap. Mănușile au

urmat. Și-a răsucit gâtul până a trosnit, apoi și-a relaxat umerii. Vânătoarea începuse.

S-a uitat la telefon. Maddie urma să treacă în doar câteva minute. Acesta era un adevărat spațiu deschis, doar păduri, copaci și iarbă. Fără terenuri de fotbal, fără terenuri de baseball, fără parc pentru câini.

Și ca în seara asta, de obicei, fără alte persoane. Avea nevoie doar de câteva minute pentru a o supune și a o asigura în vehiculul său.

A auzit foșnetul frunzelor moarte și bătăile moi ale pantofilor ei pe potecă înainte să o vadă. Când ea s-a apropiat, el și-a lăsat capul în jos și s-a mutat în umbra de la marginea potecii. Venind din zona deschisă mai luminoasă în pădurea mai întunecată, Maddie nu l-ar fi văzut. Știa pentru că verificase în timpul încercării pe care o făcuse cu o seară înainte, exact în același timp. Era invizibil.

Nu era nici o ezitare în pasul ei în timp ce trecea în fugă. Prea încrezătoare.

Asta era Maddie.

Showtime.

Zbuciumul din venele lui se încălzea și i se repezea în cap. Trecuse mult timp de la ultima sa crimă, dar dacă Crăciunul s-ar întâmpla în fiecare zi, și-ar pierde strălucirea de sărbătoare.

O explozie de adrenalină i-a alimentat pașii când a atacat-o. Ea s-a întors. Ochii ei au devenit mari. El și-a aruncat trupul spre ea, dar ea s-a împiedicat în spate chiar înainte de contact. El a căzut scurt, aterizând în genunchi în fața ei. Gura ei s-a deschis și s-a întors să fugă din nou. Țipătul ei strident a străpuns aerul rece și a răsunat în pădure. *Rahat!* El a prins-o de picioare, trântindu-o la pământ. Impactul cu pământul i-a tăiat țipătul. Respirația i-a șuierat pe buze.

A întors-o pe spate, s-a târât deasupra ei și i-a imobilizat corpul cu șoldurile, apoi i-a acoperit gura cu o mână înmănușată. Gata cu țipetele. Dacă oamenii ar fi auzit, ar fi ascultat un alt sunet. Când zgomotul nu se mai repeta, se întorceau la treburile lor, atribuind poate geamătul unei pisici sălbatice. Așa era natura umană. Având de ales, majoritatea oamenilor ar alege să creadă că nu au auzit nimic.

O teroare proaspătă i-a lărgit ochii când a înregistrat excitarea lui, acum

apăsată tare pe burta ei. El i-a șoptit în ureche: "Așa. Simte-o, Maddie. Nu există nimic ce nu-ți pot face."

Corpul ei tremurând era moale sub al lui - slab, feminin, neajutorat. El a inhalat. Mirosul înțepător al fricii ei a copleșit mirosul de frunze mucegăite al solului pădurii. Ea se zbătea, se zbătea, albul ochilor îi strălucea în întuneric. El se bucura de fiecare palmă inutilă a mâinilor ei. Așteptase un an pentru acest moment. Fiecare secundă era prețioasă. Dar destul era destul. Trebuiau să se pună în mișcare, în caz că cineva îi auzise strigătul.

Dar Maddie a continuat să lupte cu o ferocitate neașteptată. Cu siguranță nu avea de gând să fie prea ușoară.

El s-a așezat și a încălecat-o. "Lupta nu va face decât să înrăutățească lucrurile."

Ea s-a zvârcolit sub el. Degetele lui i-au găsit gâtul și au strâns. Nu prea tare. Nu voia să o omoare. Nu încă. Nu înainte de a termina. Nu i se va permite să moară până când el nu va ordona asta. A aplicat suficientă presiune pentru a o sufoca.

Practica face perfecțiunea.

El s-a aplecat aproape de urechea ei.

"Dacă ești tăcută, nu te voi ucide", a mințit el. Indiferent ce ar fi făcut ea, el avea de gând să o omoare.

Câteva gâlgâituri mai târziu, ea s-a liniștit, cu ochii bulbucați, respirația șuierătoare, membrele tremurând. El și-a luat mâinile de pe gâtul ei. Un cercel de argint s-a prins de mănușa lui. I l-a smuls din urechi împreună cu perechea lui. Maddie a scâncit în timp ce el le băga în buzunar și căuta legăturile de plastic din jachetă.

Mai bine. Mult mai bune. Exact așa îi plăceau lui. Speriate și supuse.

Gura i s-a deschis. A scos un strigăt strident, puternic ca un claxon în noaptea subțire de toamnă. El a ridicat un pumn și a lovit-o în față. Obrazul i sa rupt în urma impactului. Vederea sângelui și strigătul ei ascuțit de durere i-au sporit excitația. Îi străbătea venele, nerăbdător să se dezlănțuie.

Maddie urma să învețe pe calea cea grea. El a ridicat mâna.

Capitolul 2

6:30 p.m., Centrul comunitar Coopersfield

"Aceasta a fost colega mea de cameră, Karen." Brooke a apăsat pe touchpad-ul laptopului ei și a trecut la următorul diapozitiv din prezentarea ei PowerPoint. A făcut o pauză de un minut și s-a holbat la imagine. O tânără cu ochi albaștri limpezi și păr șaten lung și strălucitor râdea în fața camerei. Brooke ținuse acest discurs de sute de ori de-a lungul anilor, dar imaginea reușea întotdeauna să îi strângă inima. A clipit și a alungat o lacrimă.

Tap.

Următorul diapozitiv era o școală primară cu un singur etaj, din cărămidă, dintr-o suburbie nordică a Philadelphiei, la doar nouăzeci de minute de mers cu mașina spre sud pe Pennsylvania Turnpike. "Karen și cu mine abia terminasem școala și aveam noi slujbe de profesoare."

A schimbat diapozitivele. Pe ecran a apărut un complex de apartamente. Scări exterioare pe socluri de ciment despărțeau clădiri cu două etaje acoperite cu învelitoare din aluminiu gri. "Am împărțit un apartament cu două dormitoare la aproximativ 1,5 km de școală. Era un cartier frumos, cu multe familii și copii. Nu departe de parc. Karen se specializase în fotografie și avea mereu un aparat foto în mână. Își conducea Trans Am-ul roșu. Culoarea ei preferată era mov și avea o slăbiciune pentru macaroane."

Tap.

Brooke a înghițit și a studiat următorul diapozitiv. Doamne, ce chipeș fusese. Păr blond și scurt, ochi albaștri și un zâmbet ucigător care strălucea de pe ecran. "Acesta era iubitul lui Karen, David Flanagan. Se întâlneau de aproximativ șase luni când Karen a decis să se despartă de el. Era prea lipicios, prea pretențios cu timpul ei. Ea avea doar douăzeci și doi de ani și nu era încă pregătită să se așeze la casa ei."

Tap.

O pivniță murdară. În stânga se aflau unități de depozitare încuiate, câte

una pentru fiecare apartament. În dreapta, spălătorii și uscătoare ruginite stăteau pe betonul pătat.

"Era o seară caldă de octombrie. Puțin după ora unsprezece, Karen a coborât la subsol să spele niște rufe. În clădirea noastră de apartamente, existau doar două mașini de spălat și două uscătoare pentru o duzină de unități. Lui Karen îi plăcea să își spele rufele seara târziu, când mașinile erau de obicei goale."

Brooke a făcut o pauză și a scanat camera. Nouăsprezece femei de vârstă universitară stăteau așezate pe podeaua din linoleum cerat a Centrului Comunitar Coopersfield, cu atenția îndreptată spre ecran. Telefoanele mobile erau tăcute. Nimeni nu trimitea mesaje. Chiar și începătorii au simțit ce va urma.

Tap.

Un prim plan al unui colț murdar. Pânzele de păianjen acopereau unghiul de la perete la perete. Praful și scamele de uscător acopereau blocurile de ciment în gri-albăstrui. O pată întunecată păta betonul crăpat ca o pată de cerneală.

Brooke sorbea apă dintr-o sticlă. A înghițit cheagul amar de durere care îi urca în gât. "Trupul ei a fost găsit aici, în spatele uscătorului, acoperit cu cearșafurile pe care le adusese jos să le spele. Fusese violată, bătută și strangulată. Nu erau semne de efracție. Poliția a spus că a intrat printr-o fereastră deschisă la subsol."

Imaginea de pe ecran a revenit la fotografia originală și la zâmbetul cochet pe care nimeni nu l-ar mai fi văzut vreodată.

"David și Karen avuseseră o ceartă mai devreme în acea seară. El era furios că ea îl părăsise. El a declarat că era singur acasă când a avut loc crima, dar urme din sângele lui Karen au fost găsite în mașina și apartamentul său. El a fost arestat și condamnat pentru uciderea ei."

Brooke spunea povestea lui Karen fiecărui grup de fete căruia îi preda. Era cel mai eficient mod de a puncta prelegerea ei despre comportamentul sigur. Era, de asemenea, modul ei de a se asigura că moartea lui Karen avea un sens și că Brooke nu-și uita niciodată prietena.

Brooke s-a ridicat. I-a făcut semn unei fete de lângă ușă. Lumini fluorescente au luminat încăperea. Toată lumea a clipit.

"Bine. În ultima oră am vorbit despre siguranță și practicarea autoapărării de bază. Când a fost ultima dată când ați auzit despre răpirea unui grup de fete?"

O brunetă înaltă, Natalie, a ridicat mâna. "Um, niciodată?" În stânga ei, sora ei geamănă identică, Gabrielle, a dat din cap.

"Exact." Brooke a lăsat să se înțeleagă pentru câteva secunde punctul ei de vedere privind siguranța în numere. Un val de vinovăție a doborât-o. Dacă Karen nu s-ar fi dus singură în pivniță în acea noapte, dacă Brooke ar fi mers cu ea, Karen ar fi fost încă în viață astăzi. Dar secretul lui Brooke era mai rău de atât. Mult mai rău. Din fericire, rana era veche, pielea de deasupra ei groasă ca o cicatrice, iar Brooke avea ani de practică în a-și stăpâni durerea.

S-a uitat la ecranul telefonului mobil. Ora ei se prelungise deja cu aproape o jumătate de oră din cauza unei încurcături cu rezervarea sălii. Copiii ei nu fuseseră hrăniți, iar ea avea teste de algebră care trebuiau corectate. O durere obositoare i se aduna la baza craniului. Și-a masat ceafa. În douăzeci de minute urma să fie acasă, în Westbury, orașul vecin în care locuia și preda matematica la liceu. "Asta e tot pentru seara asta. Vă mulțumesc tuturor că ați venit. Miercuri seară este ultima oră din această unitate. Va exista un atacator capitonat pe care să exersați tehnicile. Nu vreți să o ratați. Rămâneți împreună și în siguranță."

Ea și-a închis prezentarea PowerPoint, iar imaginea lui Karen a dispărut.

Într-o secundă era acolo, în următoarea dispărea. La fel ca Karen.

În două minute, Brooke își împachetase computerul și proiectorul într-o cutie de carton. Le-a luat cu ea, le-a urmat pe fete spre ieșire și s-a gândit la colega ei de cameră moartă. Ea și Karen aveau cam aceeași vârstă când s-a întâmplat. Tinere, inocente, cu ani nesfârșiți de viață întinși în fața lor ca un bufet cu tot ce poți mânca.

Până când nu a mai fost.

Făcându-i cu mâna îngrijitorului de noapte în vârstă, George, Brooke a adunat fetele afară. Felinarele proiectau bălți galbene de lumină în parcare.

Natalie și Gabrielle și-au pliat picioarele lungi într-un Mini Cooper roșu parcat lângă SUV-ul de mărime medie al lui Brooke. Au ieșit din parcare cu un claxon scurt și un salut. Restul fetelor le-au urmat. Brooke și-a încărcat echipamentul în zona de încărcare. A închis trapa din spate, a deschis portiera din partea șoferului și și-a aruncat poșeta pe scaunul pasagerului.

Un țipăt îndepărtat i-a tăiat gândurile. Tonul său crud și felul în care s-a întrerupt în mijlocul vuietului i-au tulburat părul de pe ceafă lui Brooke. A scanat pădurea din spatele centrului și a ascultat, dar tot ce a auzit a fost sunetul surd al traficului de pe drumul principal și vântul care vântura frunzele moarte prin parcare. Cu mai puțin de un minut de ezitare, a luat o lanternă și telefonul mobil din mașină și și-a băgat capul înapoi în centrul comunitar.

În camera principală, George făcea clic pe întrerupătoarele de lumină. "Ai nevoie de ceva?"

"Cred că am auzit pe cineva țipând în pădure. Mă duc să verific."

A scos un inel imens de chei din buzunar, s-a uitat în dulapul cu provizii și apoi a încuiat ușa. "O mulțime de pisici sălbatice acolo în spate. Și bufnițe."

"Știu, dar o să mă simt mai bine dacă arunc o privire." Spera să aibă dreptate, dar pentru Brooke, strigătul sunase mai mult feminin decât felin.

Mai mult pradă decât prădător.

"Imi pare rău. Știu că te-am reținut deja mai târziu, dar vrei să suni la poliție dacă nu mă întorc în zece minute?"

Cheile zăngănind, el a traversat camera spre ea. Și-a scuturat capul chel, cu riduri albe. "Prostii. Te-am auzit acum câteva minute spunându-le tuturor acelor fete să evite să meargă singure în anumite locuri, mai ales noaptea." George a deschis un dulap din holul principal și a luat de pe un cârlig de perete o lanternă metalică rezistentă. "Vin cu tine."

"Mulțumesc." Maglite nu era chiar o sabie, iar George era un campion improbabil. Dar el avea dreptate, iar ea îi era recunoscătoare.

Au ocolit clădirea, au străbătut o fâșie de iarbă înaltă și s-au îndreptat spre copaci. În ciuda burții de Moș Crăciun și a mersului greoi și artritic, George a ținut pasul. Pădurea era mai răcoroasă, mai întunecată și mai umedă decât terenul deschis. Și-au aprins lanternele și au jucat razele pe covorul de ace de

pin. La o sută de metri în pădure, au păşit pe o cărare.

Brooke s-a oprit şi a ascultat. George aştepta răbdător lângă ea. Un animal mic se furişa prin tufişuri. Deasupra, crengile foşneau în adierea vântului. Au mers înainte. Frunzele moarte scârţâiau sub picioare. Un ţipăt proaspăt a venit din stânga, întrerupt brusc de *pocnetul a* ceva care lovea carnea.

George a redus la tăcere cheile de la curea cu un pumn.

"Taci. Gura." O voce de bărbat, laconică şi staccato, a ordonat. "Şi stai nemişcată."

Un ţipăt, înăbuşit. O altă lovitură cărnoasă. Apoi un plâns.

Brooke a sunat la 911 şi a descris cu voce joasă situaţia dispecerului. Ignorând rugămintea operatorului de a rămâne la telefon, a încheiat apelul şi a fugit spre sunete. George a şuierat undeva în spatele ei.

A ocolit o cotitură a potecii. La cincizeci de metri în faţă, umbrele se mişcau pe pământ. Două corpuri, care se luptau. Brooke şi-a îndreptat lanterna în întuneric. Raza strălucitoare a scos în evidenţă un bărbat mascat care stătea deasupra unei tinere. Mâinile lui îi înconjurau gâtul în timp ce fata se zbătea şi gâfâia sub el. Capul lui s-a ridicat brusc şi s-a rotit spre Brooke.

"Hei!" Brooke a alergat înainte.

Agresorul a sărit în picioare şi a înfruntat-o. Ura şi ostilitatea traversau întunericul. Brooke s-a oprit. Au rămas încremeniţi, holbându-se unul la celălalt. Auzul lui Brooke bloca totul, cu excepţia sunetului propriei respiraţii şi a pulsului care îi răsuna în urechi.

Capitolul 3

Agresorul s-a învârtit şi a plecat pe cărare.

"Rămâi cu ea", a strigat Brooke peste umăr la George, aflat încă la o sută de metri distanţă. Ea a sprintat după bărbatul îmbrăcat în negru. Fasciculul lanternei ei se arcuia înainte şi înapoi pe poteca întunecată în timp ce ea îşi

bătea brațele. Cu avansul lui, el s-a îndepărtat. Deși cele cinci minute pe kilometru din zilele în care făcea atletism la colegiu nu mai exista, ea se menținea în formă. Antrena echipa de atletism a liceului și alerga cu copiii de câteva ori pe săptămână. Brooke și-a înfipt degetele de la picioare în solul nisipos, împingând cu fiecare pas, pornind în stil bloc. Picioarele ei au răspuns cu un val de viteză. Distanța dintre ei s-a redus. Un deget s-a prins de ceva pe poteca întunecată. Piciorul i s-a îndoit și a căzut într-o prăbușire a membrelor. Durerea, fierbinte și ascuțită, i-a străpuns genunchiul. Fața i-a lovit pământul. Sângele ia inundat gura.

S-a ridicat și a îndreptat lumina spre cărare. El dispăruse. *La naiba!* Și-a îndreptat lanterna în spatele ei. O rădăcină noduroasă de copac ieșea din pământ.

Pumnul ei încleștat a lovit pământul de lângă ea. S-a ridicat în picioare. Genunchiul ei drept se clătina, iar când a încercat să pună greutate pe acel picior, durerea a țâșnit de la degetele de la picioare până la șold. Nu putea să inhaleze suficient de repede. Mici puncte de lumină îi punctau vederea. S-a aplecat și și-a sprijinit mâinile pe coapse. Plămânii îi suflau, iar genunchiul îi pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Ceva nisipos i-a zdrobit între dinți. A scuipat sânge și pământ în tufișuri. Ștergându-și bărbia, a sunat la 911 și le-a dat o actualizare.

"A fugit spre rezervorul Coopersfield." Amețită, a gâfâit între prize dure de aer rece. "Un tip de talie medie, purta o mască de schi, pantaloni negri, o geacă neagră."

Asta e tot ce putea spune despre el. Nu era o descriere prea bună. După ce a fost asigurată că sunt pe drum mașini și o ambulanță, a încheiat apelul.

Sunetul cuiva care plângea a chemat-o. Brooke s-a întors șchiopătând spre victimă. Tânăra femeie era ghemuită pe jos, la baza unui copac. George stătea la câțiva metri distanță, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Femeia s-a chircit când lanterna lui Brooke a luminat-o. Brooke a evitat raza, dar nu înainte de a observa starea de bătaie a tinerei femei. Partea stângă a feței ei era însângerată și bătută, buzele despicate, ochiul învinețit și umflat. Probabil că fusese frumoasă înainte ca el să pună mâna pe ea. Urme roșii și furioase îi

înconjurau gâtul. Părerea de rău a estompat durerea din piciorul lui Brooke. Ea s-a oprit și și-a ridicat mâinile.

"E în regulă. O să te ajutăm."

Femeia a ridicat mâinile tremurânde, legate la încheieturi. Tremura atât de tare încât Brooke îi putea auzi dinții clănțănind.

"Aici." Brooke și-a scos jacheta și a înfășurat-o în jurul umerilor femeii. "Poliția este pe drum. Care este numele tău?"

Vocea era abia o șoaptă. "Maddie."

Maddie nu părea cunoscută. Din moment ce se aflau în Coopersfield, probabil că fusese la școală aici, mai degrabă decât la liceul Westbury, unde preda Brooke.

"O să mă uit la funiile astea, Maddie." Brooke și-a folosit lanterna. Nu frânghii, ci legături de plastic înconjurau încheieturile lui Maddie. Subțiri și neclintite, legăturile au săpat în carnea ei fragedă. Sângele îi murdărea pielea și îi păta mânecile. "Îmi pare rău. Acestea trebuie tăiate și nu am un cuțit. Stai nemișcată ca să nu te mai rănească."

Maddie a tremurat mai tare. Brooke și-a înfășurat brațele în jurul fetei și a ținut-o strâns lipită de corpul ei. Lacrimi fierbinți i-au îmbibat cămașa.

O rază de lumină sălta printre copaci. George a arătat spre pădure. Luminile centrului comunitar se filtrau printre ramurile pe jumătate goale.

"Iată poliția acum."

Un ofițer s-a grăbit să vină. În spatele lui, se apropiau mai multe lumini. Încă două uniforme au dat buzna în luminiș. Brooke a arătat în jos pe potecă. "A fugit într-acolo."

Doi polițiști au alergat în direcția indicată de ea. Unul a rămas în urmă. Tensionat și precaut, a scanat pădurea întunecată și a vorbit într-un radio pe umăr. O sirenă a sunat. Câteva minute mai târziu, doi paramedici au pătruns prin tufișuri.

Brooke a luat-o pe fată de pe pieptul ei. "Maddie, o să mă dau la o parte ca paramedicii să poată lucra."

Maddie nu a răspuns. Brooke s-a aplecat pe spate. Capul fetei a căzut într-o parte. Brooke l-a legănat într-o mână, lăsându-l ușor la pământ.

Paramedicul a îngenuncheat și și-a deschis trusa. "Am găsit-o."

"Numele ei este Maddie." Brooke s-a îndepărtat pentru a le face loc.

Polițistul rămas a tras-o deoparte. Părea să fie cam de vârsta lui Brooke. Era greu de spus în întuneric.

"Numele dumneavoastră, doamnă?"

"Brooke Davenport. Am sunat la 911." Șchiopătând, Brooke l-a urmat pe polițist suficient de departe de Maddie pentru a nu o auzi în cazul în care își recăpăta cunoștința.

"Sunt ofițerul Kent." Și-a aprins lumina pe fața lui Brooke. "Sunteți în regulă, doamnă? Aveți nevoie de îngrijiri medicale?"

Brooke și-a protejat ochii, iar polițistul a coborât lumina. Și-a trecut limba peste o umflătură de pe buza inferioară. "Sunt bine." Brooke și-a coborât vocea. "L-ați prins?"

"Nu, doamnă, dar căutăm." A scos un carnețel. "Ce altceva îmi puteți spune despre el?"

"Nu prea multe." Ea a detaliat întâlnirea de la țipăt până în prezent. "Nu m-am apropiat prea mult. A fugit. Nu era excesiv de înalt sau scund. Constituția părea medie. Alerga ca și cum ar fi fost într-o formă decentă, dar părea... un pic cam voluminos."

"Te conduc înapoi la parcare." A pornit spre potecă.

Brooke s-a întors să îl urmeze, dar pe măsură ce adrenalina ei dispărea, pulsația din genunchiul ei creștea.

"Ești sigură că ești bine?" Polițistul i-a aruncat o privire îndoielnică la picior. "Mi-am lovit doar genunchiul. O să fie bine." Dar când au oprit lângă mașina ei, genunchiul ei a cedat. Ofițerul Kent a prins-o de cot.

I-a deschis portiera mașinii și a așezat-o ușor pe scaun. Lumina de deasupra capului i-a oferit o imagine clară a polițistului. Era blond și avea puțin mai puțin de patruzeci de ani, cu ochi ascuțiți care dominau alte trăsături obișnuite. ”Mai bine v-ați uita la asta. Pot să chem pe cineva pentru dumneavoastră, doamnă?”

"Nu, mulțumesc." Brooke s-a cocoțat într-o parte. Blugii îi erau rupți și genunchiul jupuit. Acum doi ani, înainte de divorț, ar fi putut spune da. Șterge

asta. Chiar și atunci când fuseseră căsătoriți, fostul ei soț fusese rareori prin preajmă când ea avusese nevoie de el. Dar acum singura persoană pe care o putea suna era fratele ei mai mic, Wade. În seara asta, Wade își muta lucrurile în casa ei pentru a se pregăti pentru detașarea sa în Rezerva Armatei. Iar acasă cu Chris, fiul de paisprezece ani al lui Brooke, era exact locul în care dorea ca fratele ei să rămână. Fiica ei de 15 ani era la o strângere de fonduri pentru echipa de hochei pe iarbă a liceului. Haley trebuia să fie dusă acasă de o prietenă, dar ideea, care fusese absolut normală de dimineață, o neliniștea acum pe Brooke.

"Ține-te bine", a spus ofițerul Kent. "O să aduc un paramedic aici."

Brooke a deschis gura să argumenteze. Dar, cu genunchiul ei drept în starea actuală, se îndoia că ar putea conduce. Fără jacheta ei, un fior a cuprins-o. Chris lăsase un hanorac pe bancheta din spate, iar Brooke l-a tras cu recunoștință peste cap. A luat o sticlă de apă din suportul pentru pahare din portieră, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să răsucească capacul. A renunțat și a privit scena desfășurându-se. O ambulanță a intrat pe alee, urmată de alte două mașini de poliție marcate. A apărut o dubă de știri. Asta a fost rapid.

Nu voia să facă parte din știrea de ultimă oră din seara asta. În timp ce cerceta mulțimea în creștere pentru a-l găsi pe ofițerul care îi luase declarația, Brooke și-a scos telefonul și i-a trimis un mesaj lui Chris pentru a-l anunța că va întârzia. Detaliile vor trebui să aștepte.

Ceea ce s-a întâmplat în seara asta nu era ceva ce ea putea să-i spună la telefon.

Unde era polițistul? O, nu. O reporteriță s-a târât pe asfalt spre mașina lui Brooke. Folosindu-se de portiera mașinii, s-a ridicat în picioare, și-a luat poșeta de pe scaunul pasagerului și s-a îndreptat șchiopătând spre mulțimea de personal de urgență. Mașina ei a sunat când ea a încuiat-o cu fob-ul. În niciun caz nu voia ca poza ei să apară la știri, nu când poliția nu-l găsise pe agresorul lui Maddie. Brooke trebuia să înfrunte realitatea. Fără o descriere exactă, prinderea lui nu părea probabilă. Odată ce părăsise zona și își schimbase hainele, putea fi oricine.

Și ea fusese cea care îl oprise.

***

Cu o trecere a farurilor peste iarbă, Luke a întors la cutia poștală de metal și și-a băgat BMW-ul pe aleea plină de gropi. În fața mașinii sale, camioneta neagră și lovită condusă de prietenul său, Wade Peterson, a oprit. Luke a frânat. Motorul lui Wade a scuipat și apoi s-a oprit. Cauciucurile s-au rotit, aruncând pământ pe sedanul argintiu al lui Luke. O bucată de pietriș a lovit capota.

Luke lăsă camionul să tragă mai în față. Drumul curba în jurul fermei mari și galbene în care crescuse Wade. Luke a parcat lângă garajul detașat supradimensionat care fusese cândva un hambar pentru lapte. Wade nu mai locuia aici, dar folosea anexa ca bază pentru afacerea sa de vopsit case. Luke a ieșit din mașină și a aspirat două înghițituri de miros de pajiște umedă. Aerul proaspăt era un lucru care lipsea cu desăvârșire orașului New York.

Wade a sprijinit camionul până la una dintre cele două uși suspendate și a sărit jos din cabină. A tresărit la murdăria împrăștiată pe sedanul lui Luke. "Îmi pare rău pentru asta. Camionul are nevoie de o transmisie nouă. Sper că nu ți-am zgâriat mașina."

"E doar un pic de pământ." Luke a îndepărtat de pe parbriz o bucată de pământ de mărimea unui bob de mazăre. "Nu sunt sigur de ce am cumpărat-o. Nu sunt destul acasă ca să o conduc prea mult." S-a holbat la casa veche. Amintirile îi răscoleau în stomac: fete, pizza, jocuri video, primele mașini. Până la liceu, Luke crescuse într-o suburbie elegantă din Philadelphia, dar petrecuse câteva săptămâni în fiecare vară cu bunicii săi. După ce părinții lui au murit, el a venit să locuiască cu bunica lui în Westbury. El și Wade trecuseră împreună prin anii adolescenței. "Doar sora ta locuiește aici acum?"

"Și copiii ei. Brooke a cumpărat locul de la părinții mei când s-au pensionat și au decis să vadă țara cu rulota." Wade a deschis una dintre ușile suspendate ale garajului. "Apropo de plecare, când te întorci la muncă?"

"Mă prezint la biroul din New York săptămâna viitoare." Luke și-a urmat prietenul în spatele camionului. "Apoi am plecat în Argentina."

Wade a urcat în spate, cizmele lui zăngănind pe patul metalic. Înăuntru,

mobila și cutiile erau împachetate ca un puzzle 3-D. S-a strecurat între o comodă de cireș și un cap de pat. A glisat comoda în față până când capătul a ieșit la câțiva metri de patul camionetei. "Pun pariu că bunica ta se bucură să te vadă."

"Da. Nu prea am fost prin preajmă în ultimii ani." Vinovăția îl chinuia pe Luke. El voia să creadă că a venit în Westbury pentru a o verifica pe bunica lui și să-l vadă pe cel mai bun prieten. Dar vizita lui Luke era doar o scuză pentru a scăpa de New York. Erau mult prea mulți zgârie-nori în oraș pentru ca el să se relaxeze.

Luke a stabilizat piesa grea în timp ce Wade a sărit la pământ. S-au ridicat la unison. Mușchii lui Luke erau încordați, iar pielea cicatrizată de pe spatele lui ardea în timp ce se întindea.

"Ești bine?"

"Bine." Luke și-a șters grimasa de pe față. S-au târât spre ușa deschisă.

"Ești sigur că ești pregătit să te întorci la muncă? Arăți de parcă ai avea nevoie de mai multă odihnă."

Cu trei luni în urmă, în Filipine, o bombă teroristă făcuse o gaură uriașă într-un zgârie-nori din Manila, la un etaj deasupra întâlnirii lui Luke. El făcea o revizuire cuprinzătoare de securitate a rețelei atunci când bomba a explodat. Șase oameni au murit și alți douăzeci au fost grav răniți, inclusiv Luke. "Doctorul mi-a dat undă verde." Dar nu recuperarea sa fizică era problema.

"Da, dar chiar ești pregătit?" Wade își înclină capul în direcția în care voia ca Luke să dea înapoi.

Luke s-a uitat peste umăr. Drumul era liber. "Trebuie să mă întorc la muncă." Să-mi înfrunt demonii și tot rahatul ăsta. Dormitul paisprezece ore pe zi nu făcea nimic pentru starea lui mentală. "Sunt gata."

Wade a ridicat o sprânceană în semn de întrebare tăcută.

"Sunt aici să mut mobila pentru tine, nu-i așa?"

"Ești." Wade a rânjit. "La naiba, aș fi vrut să nu trebuiască să plec dimineață. Dar mă bucur că ai de gând să stai o vreme. O vacanță în Westbury îți va face bine."

"Sunt sigur că da." Doar gândul de a sta într-un birou la douăzeci de etaje

înălțime îl făcea pe Luke să aibă mâncărimi pe piele și stomacul să i se încolăcească ca al unui copil speriat. *Notă pentru sine: Cele mai multe scări de camion de pompieri nu ajung mai sus de etajul șapte.* Cizmele lui au călcat pe o pată uriașă de rugină de pe ciment. Dubița mare și albă Peterson's Painting era parcată în ultimul compartiment. Proviziile și echipamentele erau depozitate pe rafturi lângă ea. "Unde vrei asta?"

"Hai să o înghesuim cu restul vechiturilor mele, în caz că Brooke are nevoie de spațiu cât timp sunt în Afganistan."

Lui Luke i s-au înmuiat mațele la gândul pericolului în care se îndrepta prietenul său. "Mai ai nevoie să te ocupi de altceva înainte să pleci?"

"Nu. Astea sunt ultimele mele lucruri de depozitat." Wade a scuturat din cap. "Afacerea este închisă. Mi-am lăsat ambii angajați să plece."

"Asta e nasol." Luke și-a șters sudoarea lipicioasă de pe frunte. S-au târât lateral și au așezat piesa grea.

"Unul dintre băieți a luat-o tare." Wade i-a condus înapoi la camionetă. El s-a urcat în pat, iar ei au manevrat tetiera în gol. "A mai rămas fără serviciu. De fapt, pot să-i dau lui Brooke numărul tău în caz că Joe o deranjează săptămâna asta?"

"Desigur." Să o vadă din nou pe Brooke nu ar fi o dificultate. Își amintea de ultima dată când o văzuse, acum zece ani, la sărbătoarea de 4 iulie a orașului. Ea sufla în bule pentru a-și distra cei doi copii mici, zâmbetul ei larg în timp ce copiii se învârteau în cerc pentru a le sparge. Uitându-se la ei, golul îi cuprinsese pieptul. Ea se căsătorise cu altcineva, deși absența soțului ei fusese la fel de notabilă ca și durerea lui Luke. Luke și-a scurtat vizita și s-a întors la New York în ziua următoare.

"Luke?" Wade îndemnat.

Luke își scutură viziunea din cap și își frecă sternul. Cum putea amintirea să fie atât de clară un deceniu mai târziu?

"Care e numele tipului?"

"Joe Verdi. Constituție medie. Temperament extra-large."

"Combinație grozavă."

"Întotdeauna." a spus Wade. "Ca să rotunjim lucrurile, este un mare bău-

tor."

"Minunat." Luke a apucat capătul tetierei. "Dă-i numărul meu de mobil."

"Mulțumesc."

"Hei, pot să te ajut, unchiule Wade?" Un adolescent slăbuț stătea aplecat în spatele camionetei. O cămașă în carouri descheiată îi atârna peste tricou.

"Sigur." Wade a făcut semn între Luke și copil. "Chris, îți amintești de prietenul meu, Luke Holloway?"

Sfinte Sisoe. *Acela* era fiul lui Brooke? Luke încă și-l închipuia ca pe un preșcolar drogat cu artificii și vată de zahăr. Copilul era de mărimea unui adult. Cum naiba s-a întâmplat asta?

"Nu chiar, dar, bună." Ca și Wade, Chris avea părul șaten închis și ochii serioși. Adolescentul își purta șuvițele răvășite, în timp ce unchiul său optase pentru o tunsoare suficient de scurtă pentru a arăta scalpul în lumina potrivită.

"Ia tot ce poți ridica, Chris." Wade a ridicat capătul său de tetieră, determinându-l pe Luke să facă la fel. Chris a luat o cutie. Cu ajutorul puștiului, descărcarea a mers mai repede decât era planificat.

"Vrei astea în casă?" Chris a luat o cutie ondulată pe care scria HAINE.

"Ar fi grozav. Mulțumesc, Chris." Wade și-a scos portofelul din buzunarul din spate și a scos câteva bancnote. "Și poți comanda câteva pizza."

"Drăguț. Mor de foame, iar mama mi-a trimis mesaj că va întârzia." Adolescentul a luat banii și s-a îndreptat spre casă.

Wade a asigurat partea din spate a camionului. "Deci, ești încântat să te întorci la viața de jet-set?"

"Cred că da." Luke a săpat un deget în iarba lungă. A privit curtea liniștită. În depărtare, poalele munților se rostogoleau purpurii în întuneric, luminile civilizației fiind rareori răspândite. Nu era niciodată întuneric sau liniște în Manhattan.

"Crezi? Majoritatea oamenilor ar ucide pentru slujba ta. Ai locuit în șase țări diferite anul trecut. Nu e rău pentru cineva care aproape a fost dat afară din școală pentru că a intrat în sistemul informatic al universității."

"Nu a fost unul dintre cele mai frumoase momente ale mele. Acum îmi folosesc puterile pentru bine." Luke prefăcu un zâmbet. Ar fi trebuit să fie

încântat să se întoarcă la slujba sa de analist de securitate a rețelelor, dar numai gândul la schimbarea locației la fiecare patru până la șase săptămâni îl obosea. Și-a imaginat că trece podul cu mașina, parchează într-o cutie de ciment și urcă cu liftul într-un turn de sticlă. A încercat să se oprească acolo, dar creierul său a evocat viziuni despre explozia lumii, despre blocarea la douăzeci de etaje și imposibilitatea de a coborî decât în fugă pe o scară plină de fum, despre oameni țipând, sângerând și murind.

De a fi în flăcări.

Durerea i-a străbătut spatele, iar inima i-a accelerat în ritm dublu.

"Înțeleg de ce ești nerăbdător să te întorci în oraș. Westbury nu are tocmai o viață de noapte palpitantă."

Wade a rânjit. "Dar, la naiba, a fost frumos să te am prin preajmă în acest weekend. Hai să mergem. Am ascuns un pachet de șase în frigiderul lui Brooke mai devreme astăzi." Wade a gesticulat spre casă. "Ți-am spus că sora mea e din nou singură, nu?"

"De două ori." Luke s-a oprit. "Ce vrei să spui?"

"Nimic." Inocența din vocea lui Wade era exagerată. "Spuneam doar că e disponibilă, asta-i tot."

"Încerci să mă cuplezi cu Brooke?"

"Și dacă aș încerca? Ce e atât de șocant în asta?" Wade l-a înfruntat. "Ai putea face mult mai rău decât sora mea."

"Nu, nu asta am vrut să spun. Brooke e grozavă." Luke se bâlbâi, argumentul mergând la vale mai repede decât putea el să dea înapoi. "Dar voi părăsi orașul în curând. Ea nu ar fi interesată de mine. Eu nu sunt niciodată prin preajmă." Ca să nu mai spună că el era mai puțin stabil decât gheața de martie de pe un iaz, gata să crape la cea mai mică schimbare de presiune.

"Asta e alegerea ta."

"Da, este." Luke *trebuia* să se întoarcă la muncă și să-și pună viața pe picioare. De îndată ce va termina un proiect sau două, va fi bine. Acest lucru nu era diferit de urcarea înapoi pe un cal după o cădere rea. Tot ce avea nevoie era încredere.

"Mi-aș dori doar să nu fie singură. Are grijă de doi copii, predă, antrenează

atletism și își dedică puținele ore libere acelor cursuri de autoapărare."

Când violența atinge oamenii, răul nu se oprește odată ce fapta a fost comisă. Ea pătrunde în suflet și se instalează ca la ea acasă.

"De cât timp a divorțat?" Luke nu știa de ce a întrebat.

El nu era interesat.

"Cam doi ani, dar Ian călătorea mult. Și chiar și atunci când Ian era prin preajmă, nu prea era prin preajmă."

Luke a dat cu piciorul într-un strat de frunze moarte de pe iarbă. Ideea că Brooke fusese nefericită ani de zile îl deranja. Ferma cu două etaje se înălța de pe peluza în pantă din spate, blocând luna în declin și o bucată de cer negru și senin. Lumina galbenă a pridvorului scotea în evidență ornamentele bătute de vreme. Au urcat treptele spre veranda din spate a lui Brooke.

Când va fi acasă? Mișcarea rapidă de nervi din burta lui Luke la perspectiva de a o vedea era la fel de ridicolă ca îndrăgostirea adolescentină pe care o avusese de sora lui Wade în liceu. În afară de faptul că era politicoasă și drăguță, Brooke, studenta sexy, abia îl observase atunci pe tocilarul Luke. La naiba cu Wade pentru că îi readusese acele gânduri în cap lui Luke, după ce el își petrecuse ultimii douăzeci de ani încercând fără succes să le țină departe.

Ușa din spate stătea deschisă. Prin paravan, Luke avea o vedere clară în bucătărie. Spațiul fusese modernizat cu granit de culoarea bronzului și aparate din oțel inoxidabil de când Luke îl văzuse ultima dată, dar tonurile pământului păstrau camera la fel de primitoare ca în tinerețea lui. Amestecul dezordonat de manuale școlare, rufe împăturite și teancuri de corespondență împrăștiate pe fiecare suprafață plană strica decorul de designer.

Luke se gândea la apartamentul său absurd de scump și la mobila minimalistă care venea cu el. Ceea ce păruse elegant și modern atunci când se mutase în el i se păruse rece și impersonal atunci când locuise efectiv în acel spațiu mai mult de o săptămână. După trei luni de reședință solidă, apartamentul încă se simțea ca un hotel. Cele mai atractive caracteristici ale sale erau amplasarea la etajul al treilea, mult sub înălțimea de panică, și scara de incendiu solidă din fața ferestrei dormitorului său.

Chris stătea în bucătărie, cu ochii îngrijorați ațintiți asupra unui mic televi-

zor de blat. Un collie bătrân sforăia pe gresie lângă picioarele lui. O briză răcoroasă a măturat fața lui Luke, iar smocuri de păr de câine au zburat pe podeaua bucătăriei ca niște rogojini de blană.

Wade a împins ușa paravan. "Ce s-a întâmplat?"

Chris a arătat spre televizor, unde o jurnalistă stătea într-o parcare întunecată. În spatele ei, luminile de urgență clipeau și se învârteau. "Cineva a atacat o femeie în pădurea din spatele Centrului Comunitar Coopersfield. Acolo se află mama."

Capitolul 4

Luke a traversat bucătăria și a dat volumul mai tare, dar știrea de ultimă oră s-a transformat în buletinul meteo. Unghiile zgâriau pe gresie. Câinele s-a ridicat în picioare și și-a înfipt botul îngust, alb, în vintrele lui. El a îndepărtat ușor nasul și a mângâiat capul osos.

Wade și-a scos telefonul mobil din buzunarul de la spate și a apăsat câteva taste. Gura i s-a aplatizat în timp ce aștepta. "Nu răspunde."

"Când mi-a trimis mesaj că va întârzia, nu a menționat nimic din toate *astea*." Chris a făcut un gest spre televizor.

"Mă duc acolo." Telefonul lui Wade a bâzâit. L-a scos din buzunar. "E Brooke." Și-a lipit mobilul de ureche. "Ești în regulă?" A ascultat timp de un minut. "O să vin să te iau." S-a încruntat. "Luke Holloway este aici cu mine. El o va lua pe Haley."

Luke auzea vocea neînsufletită a lui Brooke. Nu putea deslușI cuvintele, dar anxietatea din tonul ei suna clar. Stătea în centrul bucătăriei, simțindu-se inutil, în timp ce picioarele goale ale lui Chris pășeau pe podeaua de culoarea nisipului.

"Bine, am înțeles. Vrei să o iau pe Haley", a răbufnit Wade. "Îl trimit pe Luke să te ia. O să vină imediat." Wade apăsat pe END, întrerupând sunetul lui

Brooke care îi striga numele.

Chris s-a oprit din mers. "Ce s-a întâmplat cu mama?"

"E bine." Wade a pus o mână pe umărul nepotului său. "O femeie a fost atacată. Mama ta l-a alungat pe tip, dar s-a împiedicat și și-a rănit genunchiul." S-a întors spre Luke. "Brooke este la Urgențe pentru o radiografie. Te superi dacă te duci să o iei? A vrut să sune o prietenă de-ale ei, dar m-aș simți mai bine dacă ar fi cu tine. Încă nu l-au prins pe ticălos."

"Bineînțeles că nu mă deranjează", a mințit Luke. Spitalele erau pe locul doi pe lista lui de locuri de evitat, imediat după clădirile înalte, dar nu avea de gând să se lase păgubaș în fața prietenului său.

"Mulțumesc. Nepoata mea este la școală. Brooke vrea ca eu să o iau pentru că Haley nu te va cunoaște."

"De înțeles. Sora ta s-ar putea să nici nu mă recunoască." Luke și-a scos cheile din buzunar.

"Pot să vin și eu?" Chris l-a întrebat pe Luke.

Wade a scuturat din cap. "Ești cu mine." Chris și-a deschis gura.

Wade îl întrerupse. "Mama ta este destul de îngrijorată acum. Vom face orice o va face să se simtă mai bine. Este vorba despre ea, nu despre noi."

Și asta rezuma motto-ul lui Wade. Întotdeauna era vorba despre altcineva.

"În fine", s-a îmbufnat adolescentul.

"Nu-ți face griji. Luke va avea grijă de mama ta." Wade a bătut un pumn pe bicepsul nepotului său. "Și o să luăm pizza aia cât suntem afară."

"O voi aduce înapoi teafără și nevătămată." Luke a ieșit din casă. Când s-a urcat la volan, i-a vibrat telefonul. S-a uitat la ecran, a recunoscut numărul și a ignorat apelul în timp ce greața îl străbătea.

Nu mă pot gândi la asta *acum. Concentrează-te pe Brooke.*

A coborât geamul. Aerul care a inundat mașina mirosea a fân și a foc de tabără. A ieșit cu spatele din alee și a intrat pe drumul de țară din fața proprietății. Ca și casa bunicii, aflată la doar câteva minute distanță, nu se vedea nicio altă casă. S-a uitat la contorul de bord când a trecut de primul vecin - la o milă distanță. Pe cine ar fi sunat Brooke dacă ar fi avut nevoie de ajutor în grabă?

Cincisprezece minute mai târziu, Luke a parcat în parcarea de la Urgențe. Ușile duble de sticlă s-au deschis cu un șuierat ușor. A traversat sala de așteptare. O duzină de oameni stăteau întinși pe scaune de plastic, într-o varietate de stări mizerabile telegrafiate de pungi de gheață și membre ridicate. Un bebeluș cu obraji roșii se prăbușise pe pieptul mamei sale în timp ce aceasta îi mângâia capul transpirat.

Asistenta l-a îndrumat spre o încăpere lungă cu compartimente de triaj delimitate prin perdele. Strălucirea luminilor fluorescente îi trezea amintiri pe care Luke încerca din răsputeri să le suprime zilnic. Transpirația i-a izbucnit între omoplați, făcându-i cicatricile să îl mănânce.

Un polițist în uniformă a ieșit din unitatea din mijloc. "Vă pot ajuta cu ceva?"

"O caut pe Brooke Davenport."

"Sunt aici", a strigat o voce feminină.

"E numai a ta." Polițistul a făcut un gest către o gaură în perdele. "Intrăm." Luke a trecut după perdea. La vederea ei, furia i-a încleștat buzele. Un picior al blugilor ei fusese tăiat la jumătatea coapsei. Piciorul ei era ridicat pe o pernă, genunchiul era acoperit cu un pătrat de tifon alb, iar deasupra era așezată o pungă cu gheață. Bărbia îi era zgâriată, buza inferioară umflată.

Rahaturi de genul ăsta nu ar trebui să se întâmple. Nu aici. Acest colț de lume trebuia să fie izolat de violență.

"Apreciez că ai venit să mă iei." Brooke i-a oferit un zâmbet strâns, apoi a tresărit și și-a atins gura. Dorința bruscă de a-și lipi buzele de rană l-a șocat.

În ciuda deceniului care trecuse de când o văzuse, pasiunea lui de școlar nu se stinsese deloc. Chiar și cu trecerea timpului, părul ciufulit și buza umflată, ea era încă o femeie superbă și capabilă. Pielea ei albă, părul negru până la umeri și silueta atletică emana frumusețea unui oraș mic. Bunica ar spune că avea oase bune, genul de față care se îmbunătățește odată cu vârsta. Ca întotdeauna, ochii ei căprui hotărâți erau cei care îl atrăgeau, plini de complexitatea coniacului învechit. Dar întâlnirea cu ei în seara asta a fost o revelație. Sufletul lui a recunoscut răul din spatele hotărârii ei și a răspuns cu

un val de nevoie. Habar nu avea dacă cererea era a ei sau a lui, dar nu părea să conteze. Ceva ce era zdrobit în interiorul lui s-a trezit la viață.

Ok. Exagerezi mult? Luke rupse contactul vizual înainte să o sperie.

O asistentă a venit cu hârtii pe care Brooke trebuia să le semneze și cu un scaun cu rotile.

"Țineți-l ridicat, cu gheață și învelit."

"Mulțumesc." Brooke a băgat copiile roz în poșetă.

Din ușa deschisă, s-a declanșat o alarmă. O voce a repetat "cod albastru" și un număr. Oamenii au alergat în hol.

"Îmi pare rău." Asistenta a ieșit grăbită din cameră.

Instinctele lui Luke se răsuciră la imaginile și sunetele familiare ale unei crize medicale.

"Ești gata să pleci de aici?" Cu siguranță că era.

"Categoric." Ea a aruncat punga de gheață deoparte și a alunecat de pe masă. Deși avea o înălțime medie de aproximativ 1,65 m, în picioare lângă cei 1,90 m ai lui, capul ei abia îi atingea umărul. Diferența de mărime și rănile ei au stârnit un impuls de genul "eu, Tarzan" de a o lua în brațe și a o duce la mașină. Și-a stăpânit impulsul. Ea l-ar fi crezut nebun.

A mers șchiopătând spre ușă. "Nu e nimic rupt. Doar o zgârietură urâtă și o vânătaie."

"Asistenta tocmai a spus să nu te mai atingi de ea. O vei face să se umfle și mai mult." Enervat, Luke a apucat scaunul cu rotile. A eliberat frâna și l-a rostogolit în spatele ei. "Aici. Stai jos."

Ea a *pufnit,* dar s-a lăsat pe scaun fără să scoată un cuvânt. Luke a împins-o pe hol, prin ieșire și până la mașina care aștepta la cincizeci de metri distanță. I-a luat cotul și a ajutat-o să urce pe scaunul pasagerului. "Încuie ușa." A lăsat scaunul cu rotile chiar în interiorul sălii de așteptare de la Urgențe, apoi s-a întors la mașină. Nu a vrut să fie autoritar, dar la naiba dacă ar fi lăsat-o să-și agraveze rana sub supravegherea lui, nu după ce le promisese lui Wade și Chris că va avea grijă de ea.

Escortarea lui Brooke acasă era cea mai mare responsabilitate pe care o acceptase în ultimele luni.

Și nu era orice fel de responsabilitate. Era Brooke.

A virat la stânga pe drumul de țară care ducea spre casa ei. "Ce a avut de spus polițistul?"

"Mi-a pus niște întrebări." Capul i-a căzut înapoi pe tetieră. "Nu l-au prins."

Luke strânse volanul. În dreapta lui, luminile presărau poalele dealurilor. Era liniște aici, dar izolarea avea dezavantajele ei. Wade stătea cu Brooke în seara asta. Dar după aceea? Ea și copiii ei aveau să fie singuri.

***

Genunchiul lui Brooke era o mizerie fierbinte și pulsatilă. Se afundase pe scaunul pasagerului în timp ce Luke conducea într-o curbă. Drumul recent refăcut se întindea în fața lor, banda de gudron strălucitoare și neagră ca o anghilă. Au lăsat în urmă spitalul aglomerat și parcarea sa luminată. O lună în descreștere plutea, cu conturul său clar pe un cer acoperit de stele. Trăise la țară toată viața. Întunericul nu o deranjase niciodată. Mica comunitate din Westbury reprezenta siguranța. Dar în seara asta, pete de negură impenetrabilă se strecurau printre dealuri și umbre amenințătoare se mișcau în lumina lunii. Și-a luat privirea de la peisajul negru și l-a studiat pe Luke.

Wow. Ce schimbare. Desigur, nu-și putea aminti ultima dată când îl văzuse, dar Wade îi spusese despre explozie. Din comentariile fratelui ei, Brooke era bucuroasă să-l vadă pe Luke întreg. Cu siguranță nu se așteptase ca el să arate atât de... *Wow*.

Luke nu arătase *așa* în liceu.

Fusese un adolescent drăguț, tocilar, cu un trup zvelt pe care nici măcar apetitul unui lup înfometat nu l-ar fi putut umple. Dar acum nu mai era nimic ciudat la el. Cu părul castaniu ondulat îmblânzit într-o tunsoare *GQ* și o mașină pe măsură, Luke era sofisticat, de succes și mult, mult mai sexy decât își amintea ea. Umerii lui erau largi și pieptul lui suficient de musculos pentru a o

face să se uite de două ori.

Lumina tabloului de bord îi sublinia unghiurile ascuțite ale feței și sporea intensitatea pe care o proiecta încă din tinerețe. Întotdeauna un om cu o misiune. Cu câteva minute în urmă, sub strălucirea luminilor spitalului, acei ochi verzi pătrunzători se concentraseră 100% asupra ei, trecând peste prostiile ei de "sunt bine" cu precizia unui laser.

El s-a oprit la o intersecție. Privirea lui a prins-o pe a ei și a reținut-o pentru o secundă. În ochii lui se citea o tristețe profundă care o chema. Ca o recunoaștere? Ochii i s-au umplut la reflexia neașteptată a durerii. A clipit pentru a îndepărta legătura și lacrimile care amenințau să se verse. Căderea adrenalinei îi punea la încercare autocontrolul, dar avea destulă experiență în a-și păstra cumpătul până când era singură.

"Ești în regulă?" Îngrijorarea i-a unit sprâncenele.

"Da." A tras adânc aer în piept și și-a adunat emoțiile rarefiate. "Mulțumesc din nou că m-ai luat. Chiar aveam nevoie de Wade să fie cu copiii mei."

"Nicio problemă." Întorcându-se spre drum, el a accelerat. Degetele lungi și elegante se înfășurau în jurul volanului. Tendoanele de pe dosul mâinilor i s-au încordat ca și cum strânsoarea lui ar fi fost excesivă. "Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?"

"Aș prefera să o fac doar o dată, dacă nu te superi. Wade va cere toate detaliile. Știi cum e el." O singură povestire urma să fie destul de grea.

"Știu."

Brooke voia să se gândească la altceva pentru câteva minute.

"Cum se simte bunica ta?"

"Destul de bine." Luke a făcut stânga. "Ocupată cu caritate ei."

"Nu am mai văzut-o de ani de zile. Îi e dor să predea?"

"Cred că da. Încă predă la școala duminicală. Ea nu a fost niciodată una care să stea degeaba."

"Haley era în clasa a patra în anul în care s-a pensionat." Brooke și-a ridicat capul când Luke a intrat pe alee.

A parcat pe aleea ei de pietriș și a venit să o ajute să coboare din mașină,

mâna lui fiind puternică sub cotul ei în timp ce ea șchiopăta pe aleea din față. Luke i-a înfășurat un braț în jurul taliei și a ridicat-o pe cele trei trepte de lemn până la verandă cu puțin efort. Corpul lui era solid ca piatra pe al ei.

Wade a deschis ușa. "Vreau să știu totul." Iritarea i-a tăiat tonul.

Căldura emana din ușa deschisă, întâmpinând-o pe Brooke acasă. "Pot să intru mai întâi?" După violența serii, avea nevoie să își vadă copiii, sănătoși și în siguranță. Wade s-a dat înapoi. Chris era în spatele lui în hol. Îndepărtându-se de strânsoarea lui Luke, Brooke a mers șchiopătând prin foaier. Și-a îmbrățișat fiul strâns. "Haley este acasă?"

Chris a mângâiat-o pe spate. "Da, am prins-o."

Mușchii ei au suspinat ușurați, energia nervoasă ieșindu-i din oase și oboseala luându-i locul. Brooke a sunat pe scări, "Haley?"

"Ce s-a întâmplat?" Chris s-a tras înapoi. Intrarea lui la liceu în acest an îi redusese toleranța la îmbrățișări. De la divorț, Chris se maturizase dincolo de vârsta lui. Vinovăția a tras de inima lui Brooke. Paisprezece ani era prea puțin pentru a fi bărbatul casei.

"Dacă îmi aduci o pungă uriașă de gheață, îți voi răspunde la toate întrebările." Brooke i-a dat drumul fiului ei, a mers șchiopătând în sufragerie și și-a lăsat fundul pe cel mai moale scaun.

Luke se dădu înapoi pentru a se sprijini de perete, dar Brooke simțea că privirea verde intensă era încă fixată pe ea. De peste trei metri de lemn de esență tare, atenția lui îi încălzea pielea ca atingerea mâinii lui calde.

Chris a glisat otomanul sub piciorul care o durea și a adus o pungă cu gheață. Gheața abia a făcut o umbră în căldura care îi radia din rotulă. Neliniștită, Brooke și-a schimbat poziția, dar nu s-a putut simți confortabil.

Sunshine s-a grăbit și și-a odihnit capul în poala lui Brooke. Ea a mângâiat capul câinelui. "Sunt bine, scumpo."

Cu o mișcare empatică, câinele s-a lăsat pe podea lângă scaunul lui Brooke.

Pașii au bătut pe trepte, iar Haley s-a grăbit să intre în cameră. Fața ei era înroșită de o amestecătură de emoții.

"Mamă!" Ea și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui Brooke. "Chiar ai sal-

vat o fată de un violator în seara asta?"

Brooke și-a sprijinit tâmpla de capul fiicei sale, luându-și încă un moment pentru a fi recunoscătoare că copiii ei erau în siguranță. "Cum ai auzit despre asta?"

Haley și-a eliberat strânsoarea și s-a așezat pe marginea otomanului. "Sora mamei lui Shannon lucrează la spital."

"Poliția nu l-a prins încă. Până când o vor face, vom fi cu toții foarte atenți." Brooke s-a uitat de la un copil la altul, frica pentru ei învăluindu-i inima. "Niciunul dintre voi nu merge nicăieri singur. Promiteți-mi."

"OK", au spus ei la unison.

"Dar tu ești în regulă?" Haley a privit bărbia lui Brooke. "Nu ți-a făcut rău?"

Brooke și-a ajustat punga cu gheață. "Nu. M-am împiedicat și m-am prăbușit cu fața la pământ. El dispăruse de mult."

Chris s-a aplecat în jos și a îmbrățișat-o cu o singură mână. "Mă bucur că ești bine. Vrei ceva înainte să mă duc sus să-mi termin temele la biologie?"

"Nu, mulțumesc." Ea i-a strâns mâna.

"Trebuie să merg să fac un duș." Haley și-a urmat fratele la etaj.

După ce copiii au dispărut, Wade a luat loc vizavi de ea. "Spune-mi totul."

Recapitularea detaliilor evenimentelor din acea noapte i-a provocat lui Brooke o senzație de gheață în stomac, ca și cum ar fi supt un Slurpee uriaș dintr-o singură înghițitură.

"Tipul ăla te-ar fi putut ucide." Wade a sărit în picioare și s-a plimbat prin cameră. "Ar fi trebuit să lași poliția să se ocupe de asta în loc să te grăbești în pădure."

"Dacă aș fi ezitat, fata aceea nu ar mai fi fost în viață acum." Tot aerul a ieșit din plămânii lui Brooke și panica latentă a inundat-o. Încă mai putea simți răutatea și intenția criminală emanate de atacatorul lui Maddie. "Nu pot să cred că a scăpat. O va face din nou."

Wade a scuturat din cap. "Tu nu știi asta."

"Prădătorii sexuali recidivează. Acesta este un fapt." Brooke studiase de ani de zile infractorii sexuali violenți și infracțiunile lor pentru a-și înarma

studentele de autoapărare cu cele mai bune informații posibile. Când aceste fete vor părăsi protecția comunității lor rurale, vor fi pregătite într-un mod în care Brooke și Karen nu fuseseră. "Chiar crezi că ar fi trebuit să-i ignor strigătul de ajutor?"

"Nu, bineînțeles că nu." Wade și-a lăsat bărbia jos. "Dar nu poți salva pe toată lumea. Știu că ești blocată în ceea ce s-a întâmplat cu Karen, dar nu a fost vina ta."

Nu a fost așa?

Brooke și-a înfășurat brațele în jurul mijlocului ei. După atâția ani, scena era la fel de reală ca și cum ea ar fi stat acolo în seara asta. Cearșaful s-a desprins pentru a dezvălui fața și corpul bătut al prietenei ei. Ochii lăptoși ai lui Karen. Mirosul sângelui și al morții domina mirosul foilor de uscător și al aerului umed și aerisit din spălătoria de la subsol. Presiunea i-a crescut în spatele sternului. S-a îmbrățișat mai strâns, ținând totul în ea, folosind durerea din genunchi ca ancoră în prezent.

Wade a mers în spatele ei și i-a pus o mână pe umăr. "Îmi fac griji pentru tine."

"Și eu îmi fac griji pentru tine. Mi-aș dori să nu te întorci în Afganistan."

Wade s-a scărpinat în cap. "Sunt mobilizat, Brooke. Nu este o alegere."

Brooke și-a coborât vocea. "Ți-ai reînnoit contractul cu rezerva anul trecut. Nu trebuia s-o faci." Îngrijorarea, furia și teama s-au adunat în pieptul ei până când forța i-a limitat plămânii.

"Îmi pare rău, Wade. Sunt mândră de tine." O doză mare de vinovăție s-a adăugat la amestec. Nu trebuia să-l facă pe Wade să se simtă prost că își servea țara.

"Mulțumesc." Wade a suspinat. "Te rog să fii atentă cât sunt plecat. Păstrează eroismul la un nivel minim."

"O voi face dacă și tu o vei face." Căutând alinare, s-a întins să sprijine o mână pe capul lui Sunshine. Coada câinelui a bătut de două ori pe lemnul tare.

"S-a făcut."

Telefonul a sunat, surprinzându-i pe amândoi.

"Răspund eu." Wade s-a întors de la ea. "Nu. Ea nu este disponibilă pentru

un comentariu. Îi voi transmite mesajul." S-a întors în camera de zi. Îngrijorarea îi strânse maxilarul ca pe un spărgător de nuci. "Era un reporter de la *ActionPacked News.* Vor un interviu."

"Asta a fost rapid." Brooke și-a lăsat capul pe spate în scaun și a mângâiat capul câinelui bătrân.

"Dacă presa a obținut numele și numărul tău atât de repede, oricine ar putea." Wade s-a plimbat. "Aș vrea să nu plec dimineață."

"Și eu." Oricât de independentă ar fi vrut să fie, era recunoscătoare că îl avea pe fratele ei în casă în seara asta.

"Luke și cu mine îți aducem mașina."

Brooke s-a uitat la Luke, sprijinit de perete, care o privea. "Polițistul a spus că va pune pe cineva să-mi lase mașina."

"Ești sigur?" Fruntea lui Wade se încruntă. "S-ar putea să stea în parcare toată noaptea."

"Pot trăi fără ea", a protestat Brooke. Se simțea stupidă și slabă, dar nu voia să fie singură acum. "Oricum, nu pot conduce cu genunchiul ăsta."

"Bine", a spus Wade.

"Dacă nu mai ai nevoie de nimic, eu plec." Luke se împinse de perete.

"Mulțumesc pentru ajutor." Wade s-a îndreptat spre ușa din față. "O să te conduc afară." S-a uitat înapoi la Brooke.

Luke l-a urmat pe verandă. Prin fereastra sufrageriei, Brooke i-a privit discutând.

În ciuda febrei din genunchi, un fior i-a străbătut corpul. Lăsând deoparte gheața, a mers șchiopătând la bucătărie pentru câteva ibuprofenuri.

Cu durere sau fără durere, avea de gând să stea trează toată noaptea.

De fapt, s-ar putea să nu mai închidă niciodată ochii.

Capitolul 5

A intrat cu mașina în garajul său cu două mașini și a închis ușa de deasupra, așa cum ar fi făcut dacă călătoria sa ar fi fost un succes. Din fericire pentru el, planul său includea o evadare rapidă. Pentru a trece neobservat, a fost suficient să-și dea jos hainele de exterior. Cu punga de plastic care conținea hainele de acoperire sub braț și cu un sac de fast-food în mână, a intrat. Ușa de la subsol, întunericul și faptele pe care le anticipase îl așteptau.

Îl ustura încheietura mâinii. A lăsat sacii jos și și-a ridicat mâneca. Sângele țâșnea din trei zgârieturi chiar sub locul unde se terminase mănușa. O ramură de copac sau unghiile lui Maddie? Era o mare diferență între consecințe. Se duse la chiuvetă și se spălă. În timp ce săpunul ardea tăieturile, furia îi străbătu tot corpul. Niciodată, în toți anii în care își satisfăcuse *nevoile,* planurile lui nu fuseseră întrerupte. Niciodată nu lăsase ADN în urmă. Niciodată nu lăsase o scenă fără o punere în scenă corespunzătoare.

Seara aceasta a marcat sfârșitul șirului său de victorii. Totul din cauza *ei*.

A aplicat un unguent antibacterian și un plasture în ton cu carnea, apoi și-a lăsat mâneca la loc peste ea. Și-a luat punga de plastic și a intrat în subsol. În stânga se afla spațiul său de lucru pregătit cu grijă, gol și nefolosit. Folia de plastic scârțâia sub picioare când a traversat spațiul din dreapta. Peretele din blocuri de ciment era căptușit cu containere de depozitare. A îngenuncheat pe podeaua de pământ din fața unuia dintre ele și a învârtit cifrele de pe încuietoare până la combinația corectă. Înăuntru, și-a ascuns geanta cu echipament, verificând să se asigure că nu scăpase nimic. Pantaloni, jachetă, mască de schi.

Mănușile lui norocoase erau umede de sânge, dar fuseseră pătate cu sângele victimelor cu mult înainte de seara asta. Cred că nu mai erau atât de norocoase.

Nu că ar fi contat. Ea nu-i văzuse fața. ADN-ul era o problemă doar dacă el devenea suspect.

A făcut o pauză înainte să închidă capacul. A băgat mâna în geantă și a scotocit prin buzunare după cerceii lui Maddie. L-a ținut pe unul în sus de tijă.

Din vârful degetelor îi atârna o delicată notă muzicală argintie. Pumnul lui s-a încolăcit în jurul ei până când vârfurile ascuțite i-au săpat în palmă.

Privirea lui a zăbovit asupra celorlalte containere. Dacă totul ar fi mers conform planului, în seara asta ar fi avut noi amintiri de catalogat și stocat. În același timp, și-ar fi făcut timp să retrăiască seara - și să se bucure de vânătoarea victimelor trecute și să sorteze toate lucrurile care îi aminteau de ultimele lor momente de teroare în mâinile lui.

Dar seara lui a fost stricată. A dat greș.

S-a întors de la coșuri. Nu se putea uita la celelalte amintiri ale sale. Cum se întâmplase asta? S-a gândit să împăturească foliile de plastic și să le întoarcă pe raft. Foamea îi bubuia în burtă. Era un apetit care nu ar fi fost niciodată satisfăcut de mâncare.

Nu. El nu ar renunța încă. Avea nevoi pe care nu le-ar fi putut ignora prea mult timp. Nesatisfăcute, acestea ar putea rămâne necontrolate. Era disciplinat, dar chiar și autocontrolul său riguros avea limite. Nu contează cât timp este ținut un tigru într-o grădină zoologică, instinctele sale de prădător nu pot fi stăpânite. Având ocazia, chiar și o pisică bine hrănită va ucide. Nevoia de a vâna este înrădăcinată în codul genetic al animalului, imprimată în trunchiul cerebral.

Unele creaturi sunt programate să ucidă.

Îndepărtându-și privirea de la masa robustă de lucru, s-a întors la nivelul principal și a pornit micul televizor din bucătărie. Evenimentul din această seară avea să fie foarte important în micul oraș fără știri. Stând în fața ecranului, a dat drumul la o rețea majoră. O reporteriță se afla în parcarea Centrului Comunitar Coopersfield. Cuvintele BREAKING NEWS defilau pe ecran.

Centrul trebuia să fie închis înainte de vânătoarea lui. El a verificat. Reporterul a rezumat incidentul. Nici o descriere exactă. Nici un indiciu. Nici o pistă.

Mici favoruri, presupunea el. A supraviețuit pentru a încerca din nou, și va încerca din nou. Nu era nimic dacă nu era hotărât.

Răbdarea era una dintre singurele virtuți pe care le avea. Maddie avea să

fie a lui în cele din urmă. Ea purta o parte din vină pentru noaptea lui distrusă. Dacă nu s-ar fi zbătut atât de tare, dacă s-ar fi supus când el i-a spus să tacă și să stea liniștită, ar fi plecat de pe traseu până la sosirea cavaleriei.

Punga cu mâncare unsuroasă îl chema. A desfăcut-o pe tejghea. Lângă ea și-a deschis laptopul. După ce acesta a pornit, s-a conectat la aplicația care controla toate paginile de socializare sub identitatea sa secretă, profilul unui bărbat de nouăsprezece ani pe care îl stabilise cu o atenție deosebită la detalii. Fotografii, hobby-uri și câteva actualizări nebunești, cum era de așteptat, îi ofereau alter ego-ului său un trecut credibil. Până acum, foarte puține femei tinere îi refuzaseră prietenia virtuală.

A mușcat din hamburger, premiul său de consolare. Gustul cărnii și al brânzei, al murăturilor și al ketchup-ului i-au explodat pe limbă. În seara asta avea să mănânce ceva reconfortant pentru a compensa dezamăgirea din seara precedentă. Dar mâncarea nu era mai satisfăcătoare decât un prăjitor de pâine pentru un concurent la o emisiune de jocuri care tânjea după o vacanță în Hawaii.

Mâine se va întoarce la rutina sa normală. Va respecta dieta și planul de exerciții care îl ajutau să se mențină în formă. Având în vedere viteza de sprint de care avusese nevoie în această seară, era evident că era o parte importantă a stilului său de viață și încă o dovadă că o pregătire adecvată ar fi rezolvat orice surpriză. Niciun plan nu era perfect. Acțiunile celorlalți nu puteau fi prezise în orice împrejurare.

Maddie nu era singura care avea să plătească. Altcineva îi datora o seară incitantă, o brunetă puțin mai în vârstă care îi stricase distracția.

Se gândea la o altă femeie care îi luase controlul. Chiar și după atâția ani, acele amintiri pătau orice reminiscență a copilăriei sale. Niciodată nu va mai fi atât de neputincios.

"Ce faci?"

A făcut o pauză. Sora lui mai mare, Ellie, stătea în ușă. "Pune aia jos."

Dar a mai dat o dată cu ciocanul pe vinilul uzat. Baia minusculă din rulota lor închiriată mirosea ciudat. Nu era la fel de frumoasă ca și casa pe care o împărțise cu părinții lui înainte ca aceștia să moară. Ei au avut o întreagă

casă, cu o curte, copaci și un pârâu în spate. A trebuit să schimbe și clasa de grădiniță. Nu că ar fi avut mulți prieteni în vechea școală, dar clasa era mai frumoasă.

Ellie i-a smuls ciocanul din mână. S-a holbat la pagubă. "Doamne, l-ai spart."

L-a apucat de partea din spate a gulerului și l-a tras în picioare. El atârna. Vârfurile adidașilor lui atingeau podeaua.

"Uite, îmi pare rău că mama și tata au murit și că ai rămas cu mine. Crede-mă, să fiu chelneriță și să te întrețin nu a fost nici planul meu. Dar ar fi bine să nu te mai văd vreodată făcând ceva de genul ăsta." Ellie l-a scuturat rapid, așa cum un terrier scutură un șobolan, apoi l-a scăpat. Dinții i-au pocnit împreună și i-au zdruncinat capul. Ea l-a ciupit de ceafă. Furia i-a strâns strânsoarea. "Pleacă de aici cât timp curăț asta. Cina e peste o oră."

Ea era adultă, iar el era doar un copil. Împingerea l-a trimis pe ușă în culoarul îngust care despărțea bucătăria de dormitor. S-a izbit de perete. Cotul i-a lovit lambriul și o durere puternică i-a străbătut brațul.

A deschis ușa scârțâitoare și a ieșit afară. S-a închis în urma lui cu o bufnitură*. Câteva frunze moarte s-au adunat pe trepte. Frecându-și cotul, s-a așezat. Curtea era un petic de pământ între rulota lor și următoarea. Nici un pârâu plin de broaște aici. Doar buruieni și metal ruginit.*

El nu va fi întotdeauna mic. Ea nu va fi mereu la conducere. Dar până când va deveni mai mare decât Ellie, va trebui să fie mai atent.

Capitolul 6

"Trebuie să-ți cer o favoare."

"Ce este?" Sprijinindu-se de balustrada verandei, Luke a strâns pumnul în jurul cheii de la mașină până când dinții i-au mușcat din palmă. Se holba la pajiștea care se întindea peste drum de casă. Nu trebuia să se uite la Wade ca

să știe ce urma și să știe că nu putea face nimic în privința asta.

"Chiar aș vrea să o supraveghezi pe Brooke."

Umiditatea se evaporă din gâtul lui Luke ca și cum ar fi înghițit o gură plină de nisip. Responsabilitatea pentru viața unei femei era coșmarul lui personal. La propriu.

"Sunt foarte îngrijorat." Wade a mers până la marginea verandei și înapoi. Cizmele lui au zgâriat scândurile late. "A întrerupt niște chestii nasoale în seara asta. Un reporter a sunat deja acasă. Nu i-ar lua mult tipului ăstuia să o găsească și pe ea."

"Probabil că ai dreptate." Oamenii violenți făceau lucruri violente. Acte oribile pe care oamenii obișnuiți nu le puteau înțelege. Inocenți erau uciși în fiecare zi pe acest pământ. Nimeni nu știa asta mai bine decât Luke.

"O cunosc pe sora mea. N-o să renunțe la asta." Wade s-a oprit. Și-a trecut ambele mâini peste tunsoarea lui.

"Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu colega ei de cameră?"

Wade s-a sprijinit de balustrada de lângă Luke și a privit câmpul. "Brooke nu a trecut niciodată peste asta."

Iarba înaltă se unduia în adierea vântului. Lumina argintie a lunii reducea scena la nuanțe de gri. Existau unele lucruri pe care o persoană le ducea în mormânt.

"Deci, o vei face? Cel puțin pentru săptămâna viitoare."

Vântul a agitat frunzele uscate din colțul verandei, iar panica a năvălit în stomacul lui Luke. Voia să spună nu. Ultimul lucru de care avea nevoie era responsabilitatea. Venise aici să stea cu bunica lui și să se relaxeze, să-și limpezească plămânii și capul. Dar numai un ticălos egoist putea refuza un prieten care urma să fie trimis în Afganistan, unde distracțiile puteau ucide un om. Și în niciun caz Luke nu putea lăsa să i se întâmple ceva lui Brooke, cu sau fără cererea lui Wade. Gura lui Luke se mișcă înainte să o poată opri. "Bineînțeles că o voi face."

Wade l-a bătut pe umăr. "Mulțumesc, omule. Apreciez asta. Asta îmi dă puțină liniște."

Ironic. Situația a făcut contrariul pentru Luke. La urma urmei, ultima

femeie care fusese responsabilitatea lui sfârșise moartă.

***

Urma să fie o noapte lungă. Brooke și-a ridicat capul de pe spătarul scaunului când Wade s-a întors înăuntru. Zăvorul a alunecat în locaș.

Wade a tras un scaun. L-a învârtit, s-a așezat pe el și și-a sprijinit antebrațele pe spătar. "Vreau să-mi faci o promisiune."

Suspiciunea a tăiat prin oboseala lui Brooke.

Wade și-a încrucișat degetele, în stilul rugăciunii. "L-am rugat pe Luke să aibă grijă de tine pentru următoarea săptămână. Vreau să îl lași."

"Ce ai făcut?" Brooke s-a înecat cu apă.

"Nu e mare lucru." Wade a ridicat din umeri. "E prin zonă, își vizitează bunica."

"Abia îl cunosc." Faptul că îl avea în preajmă 24 de ore din 24 se simțea periculos într-un mod care nu avea nimic de-a face cu atacul din seara asta. Luke trezea emoții pe care ea nu dorea să le trezească. Emoții pe care a muncit din greu să le îngroape.

"Îl cunosc și am încredere în el." Wade și-a încrucișat brațele pe piept. "Asta ar trebui să fie suficient pentru tine."

"Oh, serios?" Un amestec familiar de iritare și afecțiune a înlăturat o parte din tensiunea ei. "Ești îngrozitor de autoritar pentru un frate mai mic."

Fața lui Wade s-a înroșit. Ochii lui au devenit ascuțiți, deja pregătiți pentru ceea ce Brooke bănuia că era modul militar. "Vorbesc serios. Luke este un om bun, iar ție ți-ar prinde bine unul din ăsta."

Clopoțeii de avertizare mentală au bătut. "Încerci să mă cuplezi cu prietenul tău?"

"Poate." Ridicarea din umeri a lui Wade a fost prea nonșalantă. "Nu pari să ai prea mult noroc pe cont propriu."

Oh. Ochi de taur la încrederea ei în sine.

Ochii lui Wade s-au închis pentru scurt timp, iar pieptul i s-a umflat într-o ridicare deliberată. "Îmi pare rău. Asta a fost sub centură." El s-a întins și i-a strâns mâna.

Brooke i-a acceptat scuzele înapoindu-i strânsoarea. "Norocul nu are nimic de-a face cu asta. Sunt prea obosită pentru toată treaba asta cu întâlnirile." În plus, de ani de zile nu mai întâlnise pe nimeni care să-i facă corpul să freamăte. Avea doar treizeci și opt de ani. Avea doar treizeci și opt de ani. Nu era prea bătrână pentru furnicături, nu-i așa? Își amintea intensitatea privirii lui Luke. Nu. Încă mai putea simți furnicături. Până la degetele de la picioare.

"În cazul ăsta, îți livrez un bărbat", a tachinat-o fratele ei.

"Wade, asta nu e amuzant! Trebuie să încetezi să încerci să mă cuplezi cu prietenii tăi." De la divorț, fusese dezinteresată să încerce din nou. O căsătorie eșuată i se părea suficientă. De ce să se pregătească pentru o nouă pierdere?

Fratele ei a scos o răsuflare exasperată, ”dă-mi putere”. "Te rog, Brooke. Pentru mine. Doar dă-mi liniștea că Luke este aici. Nu trebuie să te întâlnești cu el, doar lasă-l să te țină în siguranță. Până când va trebui să se întoarcă la New York, poate că polițiștii îl vor fi arestat pe nemernicul ăsta. Nu aș vrea să fiu distras acolo. Asta ar putea fi periculos".

"Asta e josnic." Brooke a scuturat un deget la el. "Nu aș face asta pentru nimeni altcineva."

"Știu." El a zâmbit, apoi s-a înmuiat. "Promiți?"

Brooke a ridicat trei degete. "Pe onoarea mea." Vederea i s-a încețoșat din cauza lacrimilor nespuse. "La ce oră pleci mâine?"

"Voi fi plecat de aici înainte de răsărit. O să ne luăm rămas bun diseară, bine?" Ochii lui Wade s-au încețoșat și, pentru prima dată, Brooke a realizat cât de mult îl costa plecarea. "Îmi pare rău că nu am apucat să vopsesc casa asta."

"O vei face când te vei întoarce."

"Dacă" plutea în tăcerea dintre ei.

Wade a rupt tensiunea tristă. "Chiar ar trebui să te gândești să vinzi locul ăsta. Este mult prea mult de întreținut și este prea izolat."

"Îmi place casa asta. Necesită multă întreținere, dar nu am credit ipotecar. Îmi pot permite să o întrețin. Doar că nu prea am timp în ultima vreme."

"Mai ții pasul cu cursurile de autoapărare pe care le predai, totuși?" Wade dorea același lucru ca toți ceilalți din viața ei, ca ea să meargă mai departe.

"Asta înseamnă doar două ore pe săptămână."

"Timpul nu este chiar ceea ce sacrifici". Wade i-a pus o mână pe umăr. "Apreciez că vrei să dai înapoi, Brooke, dar ar trebui să iei o pauză. Ce i s-a întâmplat lui Karen nu a fost vina ta."

Brooke își dorea să aibă dreptate, dar Wade nu știa toată povestea. În afară de Brooke, doar două persoane știau tot ce s-a întâmplat în acea noapte. Unul era în închisoare, iar celălalt era mort.

Capitolul 7

Boom.

Forța exploziei l-a aruncat pe Luke cu fața la podea. Sticla s-a spart. Fumul și praful care cădea umpleau aerul. Ecoul bătăilor inimii lui înăbușea sunetele cu un efect subacvatic, ca și cum capul lui s-ar fi scufundat pe fundul unui lac noroios. Prin ceața auditivă, focul răcnea. Oamenii țipau.

O explozie. Trebuia să plece de aici. Sherry. Unde era Sherry? Și-a ridicat capul un centimetru, dar durerea care îl străbătea îi întuneca marginile vederii. A inspirat, iar gustul sărat și înmiresmat al sângelui i-a coborât pe gât. Și-a atins nasul, iar mâna i-a ieșit umedă și roșie. S-a uitat dincolo de mâna lui. Era sânge peste tot. Un lac de sânge se întindea spre el pe covorul comercial.

Mult prea mult să iasă din nasul lui. Doar mult prea mult.

Căutând sursa, și-a ridicat capul, încet de data asta. Ochii i-au alunecat spre dreapta. Groaza l-a făcut să vrea să îi strângă. Dar nu a putut.

Asistenta sa, Sherry, era prăbușită pe o parte. Sângele îi stropise pielea și

îi îmbibase hainele. O tăietură în partea laterală a gâtului ei era deschisă. Un braț era întins pe podea. Degetele îi tremurau. Luke a apucat-o. Strânsoarea ei slabă l-a udat de groază. Pârâitură. *Lumea s-a mișcat. Resturile au plouat peste el. Instinctul de supraviețuire și-a intrat în drepturi, iar mâna liberă i-a acoperit capul. Un obiect greu i-a aterizat pe spate, impactul scoțându-i aerul din plămâni.*

Totuși, ochii lui erau încă fixați pe fața lui Sherry. Corpul ei nu se mișca, dar ochii ei implorau.

Era aproape recunoscător pentru durerea care ardea prin contuzie și umbrea totul. Agonia îi croia un drum pe spate. S-a rostogolit, lovindu-se de ceva neiertător.

Impactul l-a trezit pe Luke.

Respirând greu, a făcut bilanțul. Covor pe pardoseală sub el. Patul la stânga lui. Dulapul de care tocmai se izbise în dreapta lui. Ticăitul constant al ceasului bunicului din hol. Casa bunicii lui. Nici un bloc în flăcări în Manila.

Dezamăgirea l-a copleșit aproape la fel de mult ca coșmarul. După trei luni de terapie intensivă, a crezut că a scăpat de ciudățenia de noapte.

S-a uitat la ceasul de pe noptieră. Ora patru era prea devreme pentru micul dejun. S-a așezat și a așteptat să-i încetinească bătăile inimii, să-i ușureze respirația. Nu s-a întâmplat. Corpul său era convins că era necesară o reacție de fugă.

Avea de ales. Să se târască sub pat și să se ascundă sau să se miște. Opțiunea numărul unu părea al naibii de atrăgătoare, dar ar fi trebuit să iasă mai devreme sau mai târziu.

Atunci era timpul să își pună fundul în mișcare.

S-a îmbrăcat în trening și hanorac, și-a încălțat pantofii de alergare și a ieșit în întuneric. Și-a lăsat ochii câteva minute să se adapteze, apoi a alergat pe aleea de cărămidă, frigul înțepându-i fața și plămânii ca niște înțepături de ac, iar respirația i se scurgea în fața lui. Cel mai bun remediu pentru nevoia de fugă era să dea corpului său exact ceea ce își dorea, o alergare grea.

Picioarele i-au atins drumul. Pasul i s-a prelungit. De o parte și de alta a lui, pământul cald și noaptea rece se îmbinau într-o ceață plutitoare care plutea

ca fumul. A trecut pe lângă o pajiște și pe lângă ferma vecină, cu hambarul său ars. Incendiu provocat, spusese bunica. Nici măcar comunitatea idilică Westbury nu putea scăpa de violență. Mirosul de lemn carbonizat îl împingea înainte. Luke alerga mai tare, cu mușchii încărcați de adrenalină, dornici de acțiune. În New York, nu putea scăpa de vis. Mirosurile de eșapament diesel și cauciuc ars îl urmăreau peste tot, amintindu-i de fum și foc.

Și moarte.

Dar aici era diferit. A pus ceva distanță între el și dărâmături. Treptat, cerul s-a luminat. Mirosul de iarbă umedă și pământ ud i-a curățat nasul. Ritmul și bătăile inimii i s-au stabilizat. S-a oprit brusc.

Bătrâna fermă se ridica în fața lui, cu grosimea ei solidă proeminentă în cerul de dinainte de răsărit.

Nu numai că fugise de trecutul său, dar fugise până la casa lui Brooke.

Psihiatrul lui ar avea o petrecere cu asta.

Dar noaptea trecută, vulnerabilitatea din ochii ei îl zguduise și îi dăduse impulsul deconcertant de a sta în fața casei ei cu o armă. Impulsul era primar și îl deranja aproape la fel de mult ca promisiunea lui de a o proteja.

Ferestrele erau întunecate. Nimic nu se mișca înăuntru sau afară. Era trează? Cât de rău o durea în dimineața asta? Coșmarurile o smulseseră din somn în timpul nopții?

Transpirația i-a picurat în ochi. A șters-o și și-a întors picioarele. Casa lui Brooke era la vreo șase kilometri de casa bunicii lui. Avea mult de alergat până înapoi. Bunica se trezea devreme. Avea micul dejun pe masă pentru el înainte de șase. Nu dormea toată ziua în casa ei.

Cu panica consumată, a încetinit ritmul la întoarcere, bucurându-se de peisaj. O porțiune prin pădure i-a umplut nasul cu mirosul de pin. A trecut pe lângă vaci și oi. O mică turmă de căprioare presăra o pajiște deschisă. Capetele se ridicau din iarba adâncă. Cu o mișcare a cozilor lor albe, animalele s-au îndepărtat în timp ce el alerga.

În momentul în care a intrat pe aleea bunicii sale, era acoperit de transpirație sănătoasă și mai relaxat decât fusese în ultimele luni, poate chiar ani. O lumină în fereastra bucătăriei i-a spus că bunica s-a trezit. A alergat pe

treptele verandei și și-a lăsat pantofii de alergare uzi pe covorașul din fața ușii.

"Lucas?" Apelul bunicii lui a fost punctat de o tuse.

I-a urmat vocea înapoi în bucătărie. Capul ei cu bucle gri precise abia ajungea la pieptul lui. El s-a aplecat să o sărute pe obraz.

Ea a ridicat o mână și l-a blocat. "O să răcești."

"Niciodată. Să trăiești cu opt milioane de oameni este bine pentru sistemul imunitar." Era imaginația lui sau pielea ei de hârtie era mai palidă decât fusese ieri? "Te-ai trezit devreme."

"Nu puteam dormi. Nu avea sens să pierd ziua." A spart un ou în același bol de porțelan ciobit pe care îl folosea de treizeci de ani. Nasul i s-a încrețit. "Du-te și fă un duș. Clătite și șuncă în douăzeci de minute."

"Da, doamnă."

Dușul era dotat cu o sticlă de șampon generic și o bucată de săpun Ivory. Lăsând apa fierbinte să-i calmeze mușchii obosiți, Luke a ridicat blocul alb la nas. Mirosul familiar l-a umplut de căldură. Avea o adresă în New York de ani de zile, dar casa bunicii era locul în care se simțea întotdeauna ca acasă. Deși locuise aici doar în anii de liceu - după ce părinții lui muriseră într-un accident de mașină - fuseseră ani lungi, plini de durere și tulburare și, în cele din urmă, de vindecare după moartea șocantă a părinților lui.

Ar mai putea această casă veche să își exercite magia încă o dată? Probabil că nu într-o săptămână.

Îmbrăcat în blugi și un tricou, s-a întors jos. Mirosul de șuncă prăjită flutura pe hol. Stomacul îi răsuna. S-a întors la bucătărie. Ca de obicei, masa era plină cu mâncărurile lui preferate. S-a așezat pe un scaun cu spătar.

Bunica a așezat o cană de cafea pe masa cu zgârieturi. "Mănâncă. Ai ceva greutate de pus la loc."

"Da, doamnă. Arată grozav." Și-a umplut farfuria, alergarea făcându-i poftă de mâncare în ciuda trezirii bruște. Bunica s-a așezat vizavi de el. O felie de șuncă și o singură clătită stăteau pe farfurie, dar nu s-a atins de mâncare.

"Ești în regulă?"

Ea și-a limpezit glasul și a ignorat îngrijorarea lui. "Sunt bine. E nevoie de mai mult decât o răceală pentru a mă ține jos."

Ea își sorbea cafeaua, își alegea mâncarea și îl lăsa să mănânce într-o liniște confortabilă. După ce el și-a împins farfuria înapoi, bunica a strâns masa. "Nu ai fost cu Wade Peterson noaptea trecută?"

"Da, îl ajutam să se pregătească de plecare."

"Păcat ce s-a întâmplat cu sora lui."

"Cum ai auzit de asta?" Ce prost era. Bunica lui știa totul și pe toată lumea din oraș. De când se retrăsese dintr-o lungă carieră de profesoară de școală primară, își îndreptase atenția către serviciul în folosul comunității și strângerea de fonduri pentru organizațiile caritabile locale. Bârfa era combustibilul ei, vinovăția arma ei preferată, iar răsucirea brațelor figurată era superputerea ei. La șaptezeci de ani, bunica putea sparge portofele ca nucile.

Gran și-a pus vasele în chiuvetă. "M-a sunat prietena mea Nancy. Este secretara șefului poliției aici în oraș. Ai văzut-o pe Brooke noaptea trecută?"

"Da." Venise târziu. Bunica era deja în pat. Dar el încă bănuia că ea știa deja că el o luase pe Brooke de la spital.

"Cum era?"

"Și-a lovit genunchiul, dar în rest părea bine."

"Bun. Am auzit că e o adevărată eroină."

"Este." O imagine a lui Brooke, cu bărbia ei încăpățânată și zgâriată, ridicată cu hotărâre, i-a umplut capul lui Luke. Emoțiile i s-au deplasat în piept, ca și cum și-ar fi făcut loc. Brooke salvase viața unei tinere femei. Asta era mai mult decât fusese el în stare să facă.

Viziunea a pătruns. *Pielea măslinie netedă era stropită cu sânge. Ochii obraznici care flirtaseră cu el cu nici două minute înainte ca lumea să explodeze deveniseră sticloși de durere și teamă.*

Acum Brooke ar putea fi în pericol.

"Lucas?" Bunica lui se uita la el cu niște ochi gri ascuțiți care-i sfidau vârsta.

Și-a limpezit glasul și și-a scuturat imaginea din minte. "Mai este cafea?"

"Bineînțeles că e." Bunica își umplu din nou ceașca. "Wade pleacă în curând, nu-i așa?"

"Astăzi. În curând, de fapt." Luke s-a uitat la ceasul digital de pe cuptorul

cu microunde.

Bunica lui a suspinat. "Ce sincronizare teribilă. Urăsc să o văd pe Brooke și pe copiii ei singuri, cu un infractor violent alergând în jur." A fost o afirmație punctuală?

Luke a studiat un bob rătăcit care se învârtea în cafeaua lui. "I-am promis lui Wade că voi avea grijă de ei până când va trebui să plec."

"Oh, asta e o ușurare. O voi suna pe Nancy și voi vedea ce face poliția din Westbury în legătură cu situația. Fără îndoială că sunt pe fază, dar Michael O'Connell - el este șeful poliției – e în concediu de invaliditate. Ți-am spus că a fost înjunghiat în picior, nu-i așa?"

"Nu."

"Ei bine, a fost. Dar sunt sigură că ține lucrurile sub observație." Gran a deschis frigiderul și a scos un vas dreptunghiular acoperit. "Am făcut o caserolă pentru Brooke. De ce nu o duci la ea?"

"De unde ai știut că mă voi duce acolo în dimineața asta?"

Gran a pus vasul greu în mâinile lui Luke. "Pentru că știu ce fel de om ești. Nu ai putea face altceva."

Luke a ieșit din casă în timp ce zorii care se apropiau încălzeau orizontul în gri închis. Încrederea bunicii în el se simțea goală, goală, susținută doar de credința ei. De unde venise ea? El nu făcuse niciodată nimic care să justifice sprijinul ei neclintit. Se dusese la facultate, apoi își dedicase cea mai mare parte a timpului carierei sale, lui însuși, de fapt. Avea un cont bancar gras și o mulțime de lucruri scumpe pentru a arăta asta. Nu se putea gândi la un singur caz în care să fi făcut un bine semnificativ altora. De fapt, singura dată când i s-a cerut să ajute pe altcineva, a eșuat lamentabil.

Își va ține promisiunea față de Wade, dar nu voia să o facă. Voia să fugă înapoi sus și să se târască sub pat.

Capitolul 8

"Și acum mergem în direct la o actualizare a asaltului brutal de aseară din Coopersfield."

Atașat de ecranul televizorului, abia și-a gustat cafeaua de dimineață. Un reporteră blondă într-un costum roșu se afla în fața spitalului Westbury Community. "Tânăra femeie care a fost atacată aseară în timp ce făcea jogging este în stare stabilă la un spital din zonă în această dimineață..."

Atât de aproape. Maddie era la doar zece minute cu mașina de casa lui. Îi fusese refuzată, dar asta nu va dura la nesfârșit. Își dorea atât de mult să o vadă. Să o privească. Să planifice următoarea - ultima - întâlnire.

O idee mocnea în el. Ar putea fi amuzant să îi spună lui Maddie că se gândește la ea. Că nu uitase.

A lăsat să treacă peste el recapitularea eșecului său de către jurnalistă. Nu era la fel de distractiv ca atunci când asculta știrile despre isprăvile sale de succes.

Norocul îi dăduse un deget metaforic aseară. Îi spunea soarta ceva? Poate că a fost leneș. Nu se provocase. A ales ținte ușoare și s-a bazat pe tehnologie. Și cea mai gravă ofensă? Uciderea de anul trecut fusese la fel, la fel, mai degrabă decât emoția proaspătă care trebuia să fie.

Și-a pornit laptopul, și-a deschis aplicația de socializare și a verificat ce face Maddie. O mulțime de urări de bine de la prietenii ei. Niciun răspuns de la prietena lui. Făcuse el mai mult rău decât crezuse? O vizită la spital era necesară în seara asta. Trebuia să știe mai multe decât declarația oficială a spitalului cu privire la știri și cu siguranță avea de gând să planifice o surpriză specială pentru Maddie.

"Și victima a fost salvată de intervenția unei femei curajoase." Încheierea reporterului i-a atras atenția.

Capul i s-a întors spre televizor. S-a holbat la fotografia brunetei atrăgătoare de pe ecranul mare. Vârsta ei, postura ei sigură pe ea și hotărârea din privirea ei l-ar fi făcut în mod normal să o șteargă de pe lista potențialelor victime. Nu că nu i s-ar părea atrăgătoare femeile de treizeci și ceva de ani, dar

femeile mai tinere erau adesea neglijente și, prin urmare, ținte mai ușoare. Dar poate că alegerea prăzii celei mai ușoare îi distrugea cheful. Urmărirea unei femei ca aceea ar fi schimbat totul.

Ea ar fi o provocare demnă de talentele lui.

Capitolul 9

Brooke se holba la ceas. Alarma nu avea să sune decât peste o oră, dar ea dormise până trecuse cea mai mare parte a oboselii. Oare poliția îl prinsese pe agresor în timpul nopții? Nu avea niciun rost să încerce să adoarmă la loc.

Și-a balansat picioarele peste marginea patului și și-a testat genunchiul. Articulația era inflamată și rigidă, dar nu atât de dureroasă pe cât se aștepta. A intrat șchiopătând în baie și a făcut duș. Apa cu săpun a usturat când a trecut peste zgârietură. A lipit o compresă de tifon proaspătă peste ea și s-a îmbrăcat în pantaloni largi.

"E timpul să vă treziți!" A bătut în ușa dormitorului ambilor copii și a așteptat ca gemetele de dimineață să se infiltreze prin lemn înainte să coboare scările. În foaier, s-a oprit în gol.

Holul mirosea a cafea. Auzea alunecarea liniștită a sertarelor care se deschideau și se închideau. A cuiva căutând ceva. Deja la limită, nervii i s-au înțepat.

Cine era în bucătăria ei?

Wade trebuia să fi plecat de mult. Copiii erau încă la etaj...

Fii realistă. Infractorii nu făceau cafea. Wade trebuie să fi întârziat.

Sunshine se întinsese în centrul podelei bucătăriei. În locul fratelui ei, Luke umplea o cană de cafea la tejghea. Când ea a intrat șchiopătând în cameră, el sa întors. Blugii uzați stăteau jos pe șoldurile slabe, iar un tricou albastru decolorat Penn State îi sublinia umerii largi. Brooke și-a smuls privirea de pe litera uriașă *S din* fața și din centrul pieptului său musculos. "Ai făcut cafea."

"Am făcut. Cum e genunchiul?" Ochii de un verde intens i-au aruncat o privire critică. La fel ca în seara precedentă, el a văzut prin fața ei curajoasă, ca și cum nici nu trebuia să o întrebe despre starea ei emoțională. El știa.

"Nu prea rău." S-a bucurat imediat că câteva picături de anticearcăn i-au mascat bărbia zgâriată, ceea ce era ridicol. Înfățișarea ei ar fi trebuit să fie cea mai mică dintre grijile ei în dimineața asta. Nemulțumită, a șchiopătat în jurul câinelui adormit și s-a așezat. "Cum ai intrat aici?"

"Wade m-a lăsat să intru înainte să plece." Luke i-a turnat o ceașcă de cafea și a pus-o în fața ei. "Mi-a dat și cheia lui, în caz de urgență. Sper că nu te superi."

Brooke nu a răspuns. Wade avea suficientă încredere în Luke încât să-i sugereze să... Nu. Nu se ducea acolo înainte de cafea. Faptul că Luke avea o cheie de la casa ei nu ar fi trebuit să-i facă nervii să facă o piruetă. Dar un gând a dominat creierul ei. În timp ce ea a fost goală în duș, el a fost în bucătăria ei. Pielea i s-a încălzit. S-a întins după cană. Era prea devreme să se gândească la încercarea fratelui ei de a face pereche. Răspunsul ei nefamiliar față de Luke era mai mult decât putea suporta în acel moment.

"Mulțumesc." A sorbit, rugându-se ca cafeina să-și croiască drum prin ceață. Între genunchiul ei și reluările instantanee din capul ei, noaptea ei fusese agitată. Era doar anxietatea reziduală de la atacul de noaptea trecută care o neliniștea? Sau prezența masculină a lui Luke în bucătăria ei se adăugase încurcăturii? Ultimul ei nerv neted amenința să se elibereze și ea s-a luptat să rețină iritarea din tonul ei. "De ce ești aici?"

"Wade m-a rugat să fiu cu ochii pe tine."

"Știu. Mi-a spus, dar nu mă așteptam să te văd atât de devreme." Tristețea i-a frânt inima. Fratele ei mai mic, în curând în drum spre o țară ostilă, încă avea grijă de ea. Dar ar fi trebuit să o întrebe înainte de a-i da prietenului său cheia de la casa ei. "Nu cumva ai văzut știrile în dimineața asta?"

Gura i s-a strâns. "Nu l-au prins."

Cu acea singură propoziție, prezența lui Luke a trecut de la tulburătoare la liniștitoare. "Cu cât trece mai mult timp, cu atât este mai puțin probabil ca el să fie prins."

Pentru o scurtă secundă, în ochii lui Luke a strălucit frica. Sau era o reflectare a panicii care se înfiripa în ea? Pe fereastra din spate, o ceață cenușie de dinainte de răsărit se rostogolea peste dealuri. Locația retrasă și ferestrele largi erau două dintre cele mai bune caracteristici ale casei, dar în această dimineață priveliștea minunată reprezenta o vulnerabilitate pură.

"Să sperăm că îl vor găsi săptămâna asta." El a șters din ochi emoția brută și s-a întors. La auzul zgomotului de tigăi zăngănind, câinele și-a ridicat capul. "Ce zici de niște ouă?"

Sunshine s-a târât în picioare, membrele artritice alunecând pe gresie cu grația tremurândă a unui pui de căprioară nou-născut.

A mângâiat câinele. "Nu vorbeam cu tine." Coada lui Sunshine s-a arcuit într-un fâlfâit lent, plin de speranță.

"Își vrea micul dejun." Brooke a pus o palmă pe masă și a început să se împingă în picioare.

Luke a ridicat o mână într-un gest de oprire. "Stai jos. O fac eu."

"Bine." Brooke s-a lăsat din nou jos. "Este o pungă de crochete în cămară. Mulțumesc."

"Îmi plac câinii. Mi-aș dori să fiu suficient acasă pentru a avea unul." Luke a hrănit câinele și i-a umplut bolul cu apă proaspătă. S-a întors la aragaz. "Câte ouă poți mânca?"

"Doar unul. Nu sunt o persoană matinală." Ca și cum legătura traumatică dintre ei nu ar fi fost destul de greu de rezistat, el arăta bine, avea simțul umorului, era bun cu animalele de companie *și* gătea. Avea probleme. Brooke își băuse cafeaua. Încă un galon și s-ar putea să se trezească și să-și vină în fire.

Moartea lui Karen și o căsnicie eșuată o ruinaseră pe Brooke. Ea se holba la spatele lat al lui Luke. Explozia îl afectase. Putea să simtă bucățile rupte sub furnirul lui lustruit. Ar fi o nebunie să punem laolaltă toate bagajele, nu?

"Dar copiii?" Luke a spart ouă în tigaie.

"De obicei nu luăm micul dejun." Brooke renunțase cu ani în urmă. Haley era prea morocănoasă și Chris prea somnoros dimineața pentru a le da ceva de mâncare.

În timp ce tigaia sfârâia, Luke luă punga cu gheață din congelator și i-o

înmână. "Cum e umflătura?"

"S-a retras puțin peste noapte."

"Dacă stai departe de ea, s-ar putea să fie chiar mai bine mâine." I-a aruncat încă una dintre acele priviri evaluatoare.

Mai multă căldură îi străbătu pielea. *Ugh.* "Uite, apreciez că ai venit aici aproape în zori, dar suntem bine. Serios."

"I-am promis lui Wade." Falca lui i-a spus că asta era tot. "E îngrijorat pentru tine."

"Și eu îmi fac griji pentru el." O bucățică din inima ei s-a desprins așa cum o bucată de ghețar alunecă în mare. Temperamentul ei a scăzut odată cu ea. Te rog, Doamne, să nu i se întâmple nimic fratelui ei.

Luke a strecurat un ou prăjit și o felie de pâine prăjită pe o farfurie și le-a pus în fața ei. Brooke a testat oul. Era perfect. A pus puțin peste pâinea prăjită și a mușcat din ea. "E bun."

Luke și-a clătit cana și a pus-o în mașina de spălat vase. "Cum sunt părinții tăi?"

"Când am vorbit cu ei săptămâna trecută, se îndreptau spre Arizona pentru iarnă."

"Păcat. Nicio șansă să vină acasă în vizită?"

"Emfizemul mamei mele este iritat de umezeala și frigul iernii. În ultimii doi ani au iernat în sud-vest. Nu a fost mai sănătoasă de mult timp."

I-a aruncat o bucată de pâine prăjită lui Sunshine. Câinele a ratat aruncarea și s-a furișat de-a lungul gresiei după mâncare. Brooke a mângâiat spatele câinelui când a trecut pe lângă el. Un miros înțepător plutea prin bucătărie.

"Sunshine, miroși îngrozitor." Tot scărpinându-se, Brooke și-a încrețit nasul. "În ce te-ai rostogolit? De îndată ce genunchiul meu se va face bine, o baie va fi în capul listei mele de lucruri de făcut."

Nepăsătoare, Sunshine s-a întors astfel încât Brooke să-i poată ajunge la cap.

Luke i-a dus farfuria la chiuvetă. "Sunt mai îngrijorat de lipsa ei de abilități de câine de pază. Când am intrat, dormea adânc pe hol și nu s-a trezit până nu m-am împiedicat de ea."

Laba din spate a lui Sunshine a tremurat când unghiile lui Brooke au găsit un loc care o mânca sub ureche. "Dă-i o pauză. Are unsprezece ani. Auzul ei nu mai este ce era odată. În plus, e cel mai prietenos câine de pe planetă. Când era mai tânără, era mai mult babysitter decât câine de pază."

Cu o ultimă mângâiere, Brooke și-a îndreptat atenția înapoi spre micul dejun. Apetitul stins, i-a oferit câinelui un colț de pâine prăjită. "Mi-aș fi dorit să-l fi prins."

Expresia lui a devenit sumbră. "Sunt în oraș pentru următoarea săptămână..."

"E în regulă, Luke. Apreciez ajutorul tău, dar până la urmă nu sunt responsabilitatea ta. Mă îndoiesc că suntem în mare pericol. Nu știu cine este el. Nu-l pot identifica. Nu are niciun motiv să ne deranjeze." Dar declarația ei a sunat goală. Presa avea numele ei. L-au difuzat deja? Oricum, era doar o chestiune de timp până când implicarea ei devenea o informație publică. Ea nu era tocmai discretă. Pentru prima dată, regreta devotamentul ei public față de cauza sa.

Dacă acest criminal o găsea pe ea, îi găsea și copiii.

"Aș vrea să vă verific ferestrele și ușile cât timp sunteți la școală. Ești de acord cu asta?"

Brooke a ridicat din umeri. "Sigur. Dă-i drumul, dar eu le verific regulat. Toate încuietorile ar trebui să fie în stare de funcționare."

"Nu poți fi prea atent."

Copiii au coborât scările. S-au oprit la vederea lui Luke în bucătărie. El a alunecat două farfurii cu ouă și pâine prăjită pe masă. Cu expresii confuze, pe jumătate adormite, Haley și Chris s-au așezat. Luke a turnat suc de portocale.

Chris a lovit brațul lui Brooke cu un cot. "Ce face el aici?"

"Unchiul Wade l-a rugat să aibă grijă de noi."

"Oh." Chris a ridicat din umeri și a început să-și bage ouăle în gură.

Haley se încruntă la farfuria ei. Gustă un ou cu suspiciunea degustătorului de otravă al regelui. Sprâncenele i s-au ridicat, a mâncat câteva înghițituri, apoi a trecut la pâine prăjită.

Nu mâncau niciodată micul dejun când Brooke îl pregătea pentru ei. Erau

politicoși cu Luke? Probabil că da. Copii buni.

Chris și-a curățat farfuria. "Dacă nu ne mișcăm, vom întârzia cu toții."

După o fugă rapidă după serviete, rucsacuri și pantofi, toată lumea l-a urmat pe Luke până la ușă.

"Uh-oh." Privind prin sticla prismatică a proiectorului lateral, Luke îi opri cu un braț întins.

Brooke s-a uitat afară. O dubă de știri era parcată pe stradă. "Chiar mi-aș dori să am un garaj atașat."

"Vrei să aștepți?", a întrebat el.

Brooke a trecut pe lângă el și a deblocat ușa. "Pentru ce? Mă îndoiesc că merg undeva." A deschis ușa și i-a împins pe Haley și Chris în spatele ei. Luke a pășit în fața tuturor, protejând-o pe ea și pe copii cât de mult a putut cu corpul său.

Ziarista blondă și slabă a sărit din dubiță și a alergat pe vârfuri pe peluza acoperită de ger. Jonglând cu echipamentul său, un cameraman alerga în urma ei. "Doamnă Davenport!"

S-au grăbit să intre în mașină. Luke a încuiat portierele și a plecat, lăsând în urmă un reporter frustrat.

Ar urma-o la serviciu?

"Poate ar trebui să le dau un interviu." A coborât fereastra cu un centimetru. Mirosul fumului de lemn și al pământului umed se năpusteau înăuntru. Locuise în casa asta, pe proprietatea asta, cea mai mare parte a vieții ei. Chiar și părinții ei plecaseră mai departe, în timp ce ea era blocată în trecut. Dar uciderea lui Karen lăsase o urmă de neșters în viața lui Brooke, o amprentă permanentă pe care nu avea să o lase niciodată să se șteargă.

Luke a virat într-o curbă a drumului. "Nu este un moment potrivit pentru ca fața ta să apară la televizor."

Din nefericire, cameramanul trebuia să fie cel mai prost din industrie ca să fi ratat o filmare cu Brooke. Își duse o mână la burtă, unde paranoia îi tulburase micul dejun. Întotdeauna se simțise în siguranță în orașul ei natal. Întotdeauna. Dar atacul de noaptea trecută i-a arătat că răul era peste tot - chiar și aici.

***

Ducându-și servieta și prânzul, Brooke a intrat șchiopătând pe ușa pe care Chris o ținea deschisă. Înăuntru, liceul era o masă haotică de corpuri în mișcare. Trântitul metalic al dulapurilor răsuna în holul din blocuri de ciment și linoleum. "Ne vom întâlni chiar aici după ore. Vă rog să așteptați înăuntru."

"Ok." Haley se despărți spre dreapta, coada ei de cal săltăreață dispărând în timp ce era înghițită de mulțime.

Brooke s-a furișat în biroul principal pentru a-și ridica corespondența. Când a ieșit, Chris o aștepta pe hol. O strălucire strălucitoare i-a apărut în față lui Brooke.

A ridicat o mână, puncte colorate învârtindu-se în viziunea ei. Servieta ia căzut de pe umăr și a căzut la pământ. În timp ce Chris s-a aplecat să o ridice, Brooke a clipit și s-a concentrat asupra bărbatului cu camera. Era de talie medie, pe la patruzeci de ani, cu un cap ras ca o concesie la o cădere rapidă a părului. "Owen, care-i treaba?"

"Îmi pare rău, sunteți o știre importantă astăzi." Owen Zimmerman, fotograful local, a ridicat o mână nepăsătoare. "*Coopersfield Daily* îți vrea poza." Pe lângă realizarea portretelor școlare, Owen lucra ca freelancer.

"Și dacă nu vreau ca ei să o aibă?"

"Publicul are dreptul să știe." Owen a ridicat din umeri. "Nu o dau înapoi."

"Îți voi anula contractul cu școala", a amenințat Brooke. Școala era în mijlocul săptămânii imaginilor. Venituri garantate în fiecare an.

El a pălit. "N-ai face-o."

"Oh, da, aș face-o." Brooke și-a folosit vocea de profesoară.

Owen și-a întors aparatul foto. Ecranul LCD afișa fotografia lui Brooke. Nu era măgulitoare, cu buza ei umflată, ochii obosiți și expresia surprinsă. Trebuia să se fi machiat mai mult. Owen a apăsat butonul coșului de gunoi. "Ești fericită?" Dar o sclipire urâtă în ochii lui spunea că el nu era.

Brooke a făcut un pas înapoi. "Da, mulțumesc." Jonglând cu prânzul și corespondența, s-a întors pentru a lua servieta de la fiul ei.

Chris s-a agățat de ea. "O duc eu în clasă."

"Vei întârzia la oră."

"Așa că scrie-mi o permisie." Fiul ei i-a aruncat lui Owen o privire încruntată. Chris observase ostilitatea lui Owen și nu o lăsa singură. Caracterul protector al fiului ei îi încălzea inima lui Brooke, dar încă nu era pregătită să schimbe rolurile cu el.

Tony Grassi a ieșit din birou. "O pot ajuta pe mama ta, Chris." Înalt și subțire, Tony avea părul negru ca sarea și piperul și era cu un cap deasupra tinerilor. Potrivindu-se cu sprâncenele sare și piper, formau un *V* îngrijorat. "Mă îndrept într-acolo."

Tony arăta exact așa cum ar fi trebuit să arate un profesor de istorie, într-un blazer de tweed peste pantaloni învechiți, o cămașă oxford și un papion roșu închis. Sala lui de clasă nu era nici pe departe lângă cea a lui Brooke, dar ea nu a subliniat acest lucru.

Chris i-a aruncat o privire întrebătoare. Brooke a dat din cap. "Mulțumesc, Chris. Mergi mai departe."

"Ok. Ne vedem mai târziu." Chris i-a înmânat servieta lui Tony și și-a croit drum prin mulțime.

Tony s-a mișcat ușor înaintea lui Brooke pentru a elibera calea. Un val nesfârșit de adolescenți a trecut în jurul lor în graba de la ora de clasă. Un rucsac care se mișca repede a zdruncinat-o pe Brooke. Echilibrul ei nu a avut de suferit, dar Tony a apucat-o oricum de braț. Hmmm. Atingerea lui nu i-a încălzit pielea așa cum o făcuse cea a lui Luke. De fapt, strânsoarea lui Tony i s-a părut suficient de iritantă încât să își răsucească brațul din strânsoarea lui.

Sala ei de clasă era aproape de spatele școlii. Un șir de elevi se formase lângă ușă. Și-a pus cheia în încuietoare. "Îmi pare rău că am întârziat, toată lumea."

Copiii au intrat. Tony a așezat servieta lui Brooke pe biroul ei. În spatele ochelarilor cu rame de sârmă, ochii gri sinceri s-au oprit asupra ei. "Ești cu adevărat bine?"

"Sunt bine."

S-a uitat în jur. Copiii murmurau între ei, fără să-i acorde vreo atenție.

Tony și-a coborât vocea. "Îmi pare rău că nu am sunat aseară. Nu am auzit despre ce s-a întâmplat până în dimineața asta. Citeam o nouă relatare despre asediul de la Bastogne. Am fost prins și am ratat știrile."

"Am spus că sunt bine, Tony." Brooke și-a lipit un zâmbet fals pe față. Buza inflamată a protestat, dar ea a ignorat-o.

"Lasă-mă să-ți aduc prânzul. Te va scuti de plimbarea până la cantină."

"Mi-am luat deja prânzul, dar mulțumesc." Brooke a ridicat punga maro.

"Am putea totuși să mâncăm împreună." O înclinație plină de speranță i-a colorat vocea.

Brooke și-a căutat în minte o scuză. Nu putea face față unei ore întregi de prânz în care să discute despre bătăliile cheie ale celui de-al Doilea Război Mondial.

"Mai luăm prânzul, nu?" Colega Abby Foster, profesoară de matematică, și-a scos capul blond pe ușă. Clasa lui Abby era vizavi. Dumnezeu să binecuvânteze cele mai bune prietene.

"Corect." Brooke i-a zâmbit din nou lui Tony. "Îmi pare rău. I-am promis lui Abby."

"O să pun asta în frigider pentru tine." Abby a intrat și a luat geanta lui Brooke.

"Mulțumesc", a spus Brooke.

Abby a schițat un zâmbet conspirativ.

Tony a pufnit și și-a îndreptat cravata. "Ei bine, sună-mă dacă ai nevoie de ceva."

Brooke a dat sincer din cap. "Bineînțeles. Mulțumesc."

Dar când s-a întors să plece, o încruntare furioasă i-a traversat fața. Brooke s-a afundat în scaunul ei. Destul cu paranoia. Tony era inofensiv. Nu era la școală de atâta timp ca Brooke, dar lucrau împreună de mai mulți ani. Purta papion, pentru numele lui Dumnezeu.

Clopoțelul a sunat, iar Tony s-a retras. Brooke și-a îndreptat atenția spre a trece pe listă și a citi anunțurile de dimineață. Dimineața a trecut repede. La începutul orei a șasea, a mers șchiopătând până la capătul holului, unde profesorii de matematică împărțeau o combinație de sală și birou. Rafturile

metalice de pe un perete erau ocupate cu rechizite. Dulapurile erau acoperite cu o cafetieră și un copiator. Brooke s-a așezat pe un scaun la masa mică din mijlocul spațiului îngust. Abby a intrat un minut mai târziu, cu silueta ei subțire pitită de un pulover larg și pantaloni fără formă, hainele ei fiind prea grosolane pentru o fată frumoasă și singură de treizeci de ani. Le-a luat prânzul din frigider și s-a așezat.

Ochii căprui ai lui Abby erau mari. "Ești atât de curajoasă. Eu nu aș fi fost în stare să reacționez."

"Ar trebui să iei unul dintre cursurile mele", a sugerat Brooke. "Atacul de aseară dovedește că nu există scăpare de violența împotriva femeilor, nici măcar în sălbăticie."

Culoarea pielii blonde a lui Abby s-a estompat. "Știu că ar trebui. Am fost foarte ocupată."

Brooke a ridicat o sprânceană. În afară de faptul că o ajuta pe Brooke să antreneze echipa de atletism, Abby nu avea tocmai o viață socială înfloritoare. Brooke a atins brațul prietenei ei.

"Dragă, spui asta de doi ani", a spus Brooke cu blândețe. Privirea lui Abby s-a îndepărtat ca animalul de pradă cu care semăna atât de des.

Brooke și-a împachetat frustrarea și și-a golit geanta. Prietena ei nu vorbea niciodată despre trecutul ei. Cu un zâmbet, Brooke a schimbat subiectul. Într-o zi, Abby ar putea fi pregătită să vorbească cu ea, iar Brooke ar fi acolo când prietena ei ar fi pregătită. "Mulțumesc că m-ai salvat în dimineața asta."

Resemnată, Abby și-a deschis prânzul. "Cu plăcere. E ciudat felul în care se fixează pe cineva. Margery Collins a spus că i-a luat luni de zile să se descotorosească de el după ce au mers să bea o cafea. Nici măcar nu a fost vorba de mâncare."

De ce *acceptase* Brooke invitația lui Tony de a mânca un sandviș după ședința de luna trecută a Asociației Părinților Profesori, când toți ceilalți profesori fugiseră spre cea mai apropiată ieșire? Mâncarea fusese la fel de stimulantă ca proba SAT. Și-a imaginat chipul lui când a ieșit din clasa ei. "Întotdeauna am crezut că era inofensiv și singuratic. Dar trebuie să recunosc, comportamentul lui pare un pic obsesiv. Dar s-ar putea să fiu doar paranoică

după noaptea trecută."

"Nu poți fi niciodată prea atent." Abby își examina sandvișul ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată. Brooke știa de ce era suspicioasă față de toată lumea astăzi, dar care era motivul lui Abby? Oh, păi. Brooke ar trebui să înțeleagă mai bine decât oricine cât de greu este să te deschizi față de alți oameni. Ea nu spusese nimănui întreaga poveste a uciderii lui Karen.

"Adevărat." Piciorul lui Brooke pulsa de la gleznă până la coccis. Și-a ridicat piciorul pe scaunul de lângă ea. "Poți alerga singură la antrenamentul de atletism astăzi?"

"Sigur. Ar trebui să te duci acasă și să pui asta sus."

"Ăsta e planul." Brooke a căutat în geantă ibuprofen și a înghițit două tablete.

Colegul profesor de matematică Greg Fines a intrat în cameră. "Bună, Brooke. Abby." Privirea lui a zăbovit asupra lui Abby o fracțiune de secundă prea mult. Ea s-a înroșit. Atracție sau disconfort? S-a aplecat câțiva centimetri mai aproape de Brooke. Anxietate, cu siguranță.

Greg a clipit înapoi la Brooke. "Hei, am auzit despre noaptea trecută. Ești bine?"

"Bine, mulțumesc pentru întrebare." Brooke a răsucit capacul de la sticla de apă și a băut. S-a oprit din înghițit la privirea lui Greg. Uh-oh. Un ecologist avid, Greg conducea Clubul Verde și sărbătoarea anuală a Zilei Pământului din școală.

"Apa îmbuteliată afectează mediul înconjurător", predica Greg în timp ce își arunca geanta izolată de prânz pe masă și își scotea sticla de apă din oțel inoxidabil. A așezat-o pe masa laminată cu o *bufnitură* nervoasă.

"Transportul apei îmbuteliate utilizează 47 de milioane de galoane de petrol pe an…"

"Știu." Brooke l-a întrerupt înainte ca el să se apuce cu adevărat de treabă. Greg a rânjit în jos la punga ei de hârtie.

Brooke și-a jucat cartea milei. "Fratele meu mi-a împachetat prânzul aseară, cât am fost la spital. Cred că nu mi-a găsit punga de mâncare. Nu se va mai întâmpla. A fost trimis în Afganistan."

"Oh." Greg și-a netezit expresia. "De obicei te pricepi să rămâi verde. Îmi pare rău că m-am iritat."

"E în regulă." Brooke a zâmbit. "Intențiile tale sunt bune." Abby a acoperit un râs scurt cu o tuse.

Mulțumit, Greg s-a așezat pe un scaun de plastic. "Deci, Brooke. Ce naiba s-a întâmplat noaptea trecută?"

Brooke nu a luat personal bruschețea lui. Era doar Greg. Ea a ridicat din umeri la întrebarea lui mai puțin tainică. "Nu sunt prea multe de spus pe care media să nu le fi acoperit deja."

Ceea ce era adevărat. Atacul a fost o știre de ultimă oră toată noaptea. Până acum, numele ei nu fusese dat publicității, dar era doar o chestiune de timp. Ei au declarat că ea preda la centrul comunitar înainte de atac. Identitatea ei era la doar câteva clicuri de mouse distanță. Brooke nu și-a ascuns trecutul. Pentru prima dată în șaisprezece ani, s-a întrebat dacă nu cumva a făcut o greșeală păstrând în viață povestea lui Karen. Ar fi putut folosi o poveste fără o legătură personală pentru a-și ilustra punctele de vedere, o poveste care să nu-i zgârie inima de fiecare dată când o spunea.

O poveste care să nu se întoarcă să o bântuie.

Capitolul 10

Luke căra ultimul sac cu pălării, paltoane și mănuși din cufărul bunicii sale într-o cameră goală din biserica metodistă. "Poftim, bunico."

"Mulțumesc, Lucas." Gran a luat geanta și a aruncat-o pe o masă lungă pliabilă. Cele trei femei mai în vârstă care ajutau la sortarea hainelor de iarnă i-au zâmbit. Bunica a radiat într-un fel de "sunt mândră de nepotul meu".

"Vă mai pot ajuta cu ceva?", a întrebat el.

"Nu, ai fost deja de mare ajutor", a spus bunica.

"Bine, atunci. Mă întorc să-ți repar gardul. Trebuie să o iau și pe Brooke

și pe copiii ei de la școală mai târziu." Luke a sărutat-o pe obraz. "Ai mobilul la tine?"

Gran a scos din buzunarul puloverului smartphone-ul pe care i-l dăruise anul trecut de Crăciun. "Bineînțeles. O să fac niște poze astăzi pentru pagina de Facebook a bisericii. Să văd dacă mai găsim niște voluntari." A tușit în mânecă.

"Sună-mă dacă ai nevoie de ceva." Luke a rânjit. Bunica lui nu era genul care să lase tehnologia să-i sară înainte. "Și nu te obosi."

"Bah. Sunt bine."

S-a întors la casa bunicii și a intrat. În garajul detașat, a luat o cutie veche de scule din lemn și s-a întors afară. A reatașat câțiva stâlpi șubrezi și apoi s-a dus pe verandă să repare treptele slăbite. Atât veranda, cât și gardul urmau să fie vopsite în primăvară. Ar fi în stare bunica să se descurce singură? Și-a scos telefonul pentru a seta un memento în aplicația sa de calendar pentru luna aprilie. S-a oprit. Ar trebui să aibă nevoie de un memo electronic pentru a avea grijă de bunica sa?

Nu. De acum înainte, o va vizita de fiecare dată când se va întoarce în Statele Unite și o va suna la fiecare două zile, indiferent unde era sau ce făcea. Nu era probabil să se întoarcă de Ziua Recunoștinței, dar Crăciunul era o posibilitate. La ce se gândea? El ar trebui să fie aici pentru Crăciun cu bunica, indiferent de ce.

Simțea că lumea lui se schimbă. Tot ceea ce fusese o prioritate acum trei luni părea acum trivial.

O privire aruncată pe ecranul telefonului i-a spus că mai avea câteva ore până când trebuia să o ia pe Brooke de la școală. A condus până la casa ei și și-a folosit cheia pentru a-i descuia ușa. A pășit prin ușă. I s-a prins piciorul și sa împiedicat.

Câinele a lătrat. Luke și-a reținut echilibrul cu o mână pe tocul ușii. "Îmi pare rău." Sunshine s-a ridicat și a dat din coadă. El a scărpinat-o după urechi. "Nu ți-am făcut rău, nu-i așa?"

S-a întins și a căscat.

"Arăți bine, dar acesta nu este cel mai bun loc pentru un pui de somn."

Mirosul pestilențial i-a ajuns până la nas. El se îndreptă. "Chiar ai nevoie de o baie." Poate că o va face mâine. Brooke iubea câinele ăla. Stai puțin. Se gândea să facă baie câinelui ca să o impresioneze? Și ce era cu dorința asta bruscă de a face lucruri pentru ea? În fine. Analizase prea mult, ca de obicei. Sunshine era prea grea ca Brooke să o poată ridica, chiar și după vindecarea genunchiului ei. Cât de greu putea fi să spele un câine?

A început să verifice ferestrele de la subsol, un spațiu mare deschis cu o podea de beton crăpată. Mașina de spălat și uscătorul erau pe peretele din apropiere. Cutiile, unele etichetate, altele nu, erau aliniate pe rafturile metalice din partea opusă. Mijlocul spațiului era liber, iar centrul era ocupat de un covor de exerciții mare și căptușit. Lângă el, un sac greu, de genul celor folosiți de luptătorii profesioniști, atârna de grinzi. Ferestrele subțiri erau încuiate.

Primul etaj era cât se poate de sigur, având în vedere întinderile mari de ferestre. Luke s-a dus la etaj. Ferestrele dormitoarelor copiilor erau securizate și oricine ar fi intrat și-ar fi rupt gâtul împiedicându-se de mormanele de rufe murdare. Luke s-a oprit la ușa camerei alăturate. Brooke nu era cu mult mai ordonată decât copiii ei. Coșul de rufe se revărsa. Cărțile și hârtiile îi aglomerau noptiera. Câteva perechi de pantofi fuseseră aruncate într-un colț. Luke a zăbovit lângă patul nefăcut, o viziune bruscă a lui Brooke ridicându-se somnoroasă din așternuturile răsucite, cu părul răvășit și ochii plini de dorință.

Ține telefonul.

Nu e cool. Nu e deloc cool. La naiba cu Wade pentru că i-a băgat în cap ideea că Luke și Brooke formează un cuplu. S-a întors la treabă. Deschizând jaluzelele, a verificat lacătul de pe fereastră. O mișcare afară i-a atras atenția. O camionetă neagră trecea mult prea încet pentru a fi trafic normal. Vehiculul s-a oprit lângă cutia poștală. Șoferul părea să se aplece pe scaunul pasagerului. Soarele de după-amiază strălucea pe parbriz, iar Luke nu putea vedea decât o umbră. Avea nevoie de un unghi mai bun pentru a citi plăcuța de înmatriculare. A coborât scările și a încercat fereastra din sufragerie. La naiba, tot nu o putea citi. Șoferul trebuie să-i fi văzut mișcarea. Camionul gonea pe stradă.

Luke și-a frecat părul tremurând de pe ceafă. Ar trebui să sune la poliție? Și să le spună ce? O camionetă neagră, probabil o marcă americană, a trecut

prea încet pe lângă casa lui Brooke? Corect. Ridicol.

Și-a imaginat-o din nou pe Brooke în pat, dar de data aceasta umbra unui intrus a căzut peste capul ei răvășit. Ea s-a ridicat într-o poziție șezândă și a țipat. Scena s-a schimbat în Sherry sângerând în fața lui. El a închis ochii, dorind să dispară. *Rahat. Rahat. Rahat.* Trebuia să-și alunge flashback-urile, nu să le dea o viață proprie.

Luke nu era în Manila, iar Brooke nu era Sherry.

Tentativ, s-a uitat înapoi la podea. Imaginea dispăruse. Pardoseala lui Brooke avea nevoie de o curățare bună, dar pe scândurile ei nu se prelingea sânge.

Pe fruntea lui Luke a apărut sudoarea. A tras de gâtul tricoului său. Nu era strâns, dar era prea conștient de țesătura care îi înconjura baza gâtului.

Pulsul i-a crescut cu o viteză. Nu. Nu putea avea un atac de panică. Nu era nici măcar în apropierea unui zgârie-nori. Se simțea din ce în ce mai rău? Îmbunătățirea sănătății sale mintale nu fusese o recuperare reală, ci o remisiune? Un cancer care putea reveni oricând în viitor. Să fie obsedat de un viitor pe care nu-l putea controla nu era sănătos. Plătise unui terapeut o grămadă de bani ca să-i bage asta în creier.

Respirând pe nas, a ieșit grăbit din cameră. A închis ușa în urma lui și s-a sprijinit de ea.

Nu trebuia să-i fi promis lui Wade că va avea grijă de sora lui. Evident, trei luni nu erau suficiente pentru a lăsa cu adevărat trauma în urmă. Nu numai că greutatea noii sale responsabilități îl afecta, dar cum naiba avea de gând să o protejeze pe Brooke dacă se speria la gândul că ea era în pericol?

Știa un singur lucru sigur. Nu putea lăsa ca implicarea lui cu Brooke să se adâncească și mai mult.

***

Ultimul clopoțel a răsunat în clasa lui Brooke, stârnind gemete din partea

celor șase elevi care nu își terminaseră testele. Restul copiilor erau pregătiți ca alergătorii la start. Scaunele se zgâriau în timp ce se grăbeau spre ușă. Rătăcitorii grăbiți și-au trântit testele pe colțul biroului ei în timp ce se grăbeau spre ieșire. Ea a împins testele care trebuiau corectate în servieta ei, și-a pus cureaua pe umăr și s-a îndreptat șchiopătând spre ușă. Acum trebuia să scape înainte ca Tony să apară și să-și ofere ajutorul.

"Brooke, lasă-mă să car eu asta pentru tine."

La naiba. Prea târziu. Cred că și-a lăsat clasa să plece mai devreme ca să ajungă aici atât de repede. Nu e un semn bun.

"Ah, mulțumesc." Nu.

S-a întins după curea. Degetul lui a rămas pe umărul ei. Ea s-a clătinat pe spate pentru a se da la o parte de sub atingerea lui. Nerăbdarea i-a îngustat ochii, dar a zâmbit peste asta.

Brooke a pornit spre ușă. Cu cât pleca mai repede de aici, cu atât mai bine.

Tony a intrat în pas alături de ea. "Îmi fac griji pentru tine, singură în casa aia mare."

"Eu nu locuiesc singură. Am doi copii."

"Dar nu e niciun bărbat în casă."

"Suntem bine. Îți mulțumim pentru grija ta."

"Vorbesc serios, Brooke. De ce nu stau la tine acasă câteva zile? Ai avea nevoie de cineva care să aibă grijă de tine."

Nu se întâmpla. Asta nu se întâmpla. Atașamentul de Velcro industrial al lui Tony față de ea îi dădea deja fiori. Ieri, el fusese doar iritant. Atacul de aseară îi intensificase comportamentul. Era îngrijorat sau doar ciudat?

"E foarte drăguț din partea ta, Tony. Dar pot să am grijă de mine. Am încuietori rezistente, și nu uita, le învăț pe fete să se apere tot timpul."

Tony i-a aruncat o privire îndoielnică. "Ești încă o femeie."

"Ei bine, nu pot contesta asta." Brooke a făcut o pauză la o intersecție, apoi și-a croit drum prin marea de corpuri în mișcare.

Un alt val de iritare i-a trecut peste față. "Îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta ca o afirmație sexistă, ci doar că femeile sunt mai vulnerabile decât bărbații."

Un fapt care o făcea să se simtă din ce în ce mai stânjenită de urmărirea perseverentă a lui Tony. Brooke era probabil prea sensibilă, dar în cazul în care el era instabil, Brooke mergea cu grijă. Nu părea înțelept să provoace un posibil nebun astăzi. "Ai dreptate, Tony. Îmi pare rău că am cedat. Mă doare genunchiul și sunt irascibilă."

Au trecut de cantină și au cotit pe holul care ducea la biroul principal. Pereții din blocuri de ciment treceau de la albastru la galben. Zeci de adidași scârțâiau pe linoleumul zgâriat.

"Tocmai de aceea ar trebui să vin acasă cu tine. Aș putea avea grijă de tine."

Raze de soare străluceau prin ușile de ieșire din sticlă. Libertate! "Mulțumesc pentru ofertă, dar trebuie să spun nu. Nu ar fi profesional. Suntem colegi. Nu am vrea să ne stricăm reputația."

"Ai dreptate. Dar mi-aș asuma acest risc pentru a te proteja."

Iisuse. Nu putea câștiga aici. Din fericire, fiul ei o aștepta la birou.

"Iau eu asta." Chris îl eliberă pe Tony de servieta ei. Nici urmă de fiica ei. "Unde e Haley?"

Chris a ținut ușa principală deschisă. "Afară în mașină cu Luke." Tony a înțepenit.

"Mulțumesc pentru ajutor." Brooke i-a zâmbit lui Tony, apoi s-a întors și a ieșit afară șchiopătând. *Te rog să nu mă urmărești.* Ack. El era chiar în spatele ei. Doamne, era mai greu să scapi de el decât de păduchi într-o clasă de grădiniță.

"Cu plăcere." Vocea lui Tony părea încordată, ca și cum ar fi forțat cuvintele printre dinți.

Sedanul argintiu al lui Luke staționa la bordură. El a coborât din mașină și a venit să deschidă ușa pasagerului. Privirea lui a tăiat aroganța lui Tony cu subtilitatea unui topor, iar posesivitatea din comportamentul lui a umplut-o pe Brooke de o plăcere vinovată. Ce era în neregulă cu ea? Nu ar fi trebuit să se bucure de nimic din toate astea.

Luke a întins o mână, dar ochii lui verzi au pâlpâit cu iritare când s-au fixat pe Tony. "Luke Holloway."

"Tony Grassi. Predau istoria. De unde o cunoști pe Brooke?" Tony se uită în josul nasului la mâna lui Luke, dar o strânse. Ce, niciun concurs de strivit încheieturi? Nu că ar fi prea mult de un concurs. Trupul lui Luke era tare ca piatra și numai gândul la el făcea ca mâinile lui Brooke să o mănânce să-l atingă, în timp ce Tony părea să se fi limitat la autobiografia generalului MacArthur pentru a ridica greutăți. Ar fi fost ca și cum ai privi o panteră mâncând o pisică de casă.

"Sunt un prieten vechi." Luke i-a aruncat lui Brooke o privire aprinsă, suficient de fierbinte pentru a dispersa o roșeață delicioasă pe pielea ei. "Hai să te ducem acasă. Ar trebui să ai grijă de piciorul ăla." I-a apucat cotul cu o strânsoare fermă. Ea s-a lăsat mai ușor pe scaun și și-a legănat piciorul sub bord. Luke a închis portiera mașinii.

Când mașina s-a îndepărtat de bordură, Brooke s-a uitat pe geam. Tony stătea în picioare în fața biroului, cu postura rigidă. Era furios sau rănit? Probabil ambele. Vina și îngrijorarea o chinuiau pe Brooke. A încercat să le îndepărteze. Nu făcuse nimic ca să-l încurajeze. De fapt, făcuse totul pentru al descuraja în ultimele două săptămâni. De ce era atât de obsedat de ea? Era Tony singur sau obsesiv?

S-a întors în față când mașina a ieșit pe banda de ieșire, dar încă îl simțea pe Tony privindu-i. "De ce ai făcut asta?"

"Să fac ce?" a întrebat Luke cu inocență falsă. "Să acționezi ca și cum am fi implicați."

"Habar n-am ce vrei să spui." Fața lui Luke s-a despicat într-un zâmbet sălbatic. Strălucirea masculină din ochii lui a făcut-o pe Brooke să-și încâlcească degetele de la picioare în pantofii ei practici. Ce naiba a fost asta? S-a zvârcolit.

Luke a întors pe drumul principal. "Haide, limbajul corpului tău nu ar fi putut fi mai evident. Dacă ai fi putut să fugi de tipul ăla, ai fi făcut-o."

"Tony e inofensiv." Probabil. Brooke s-a afundat mai mult în pielea de pluș.

O presiune scăzută îi crescu în frunte. "El e doar..."

"Gelos? Posesiv?" a sugerat Luke.

Ugh. Brooke a închis ochii fără să răspundă.

"E un ciudat", a intervenit Haley. "La ce te-ai gândit când ai ieșit cu el?"

"Nu am ieșit cu el!" Brooke și-a masat tâmplele. "Am mâncat ceva după o ședință PTA. O dată!"

O dată a fost mai mult decât suficient.

Capitolul 11

Luke strânse mai tare volanul. Brooke se întâlnise cu acel ciudat? Luke făcuse afaceri pe patru continente. Învățase să citească limbajul trupului ca pe un text scris. Profesorul de istorie fusese gelos ca naiba.

Ce s-a întâmplat cu hotărârea lui Luke de a o proteja pe Brooke fără să se implice mai mult?

Nu e ca și cum ar fi fost a *lui.*

Luke și-a frecat centrul pieptului, unde o agitație complet irațională se agita ca o depresiune tropicală care se formează în Caraibe. Brooke a declanșat mai mult decât instinctele lui protectoare. Dorințele lui mergeau dincolo de a o ține în siguranță. Să vadă interesul unui alt bărbat pentru ea îl scotea din minți, la fel cum îl scosese din minți să vadă dovada căsătoriei ei cu un alt bărbat, cu toți acei ani în urmă. Fusese evident nepoliticos cu profesorul de istorie și, mai rău, nu simțea nici măcar un gram de regret. Dacă i s-ar da ocazia, ar face-o din nou.

Ia-o mai ușor. În șase zile, se întorcea în New York. Dar dacă ea era încă în pericol? Ce se întâmpla atunci? A zdrobit gândul. Nu avea rost să-și facă griji pentru ceva ce nu putea controla.

Câteva minute mai târziu, Luke a întors la cutia poștală a lui Brooke și a parcat în fața casei. Toată lumea s-a îngrămădit afară. Copiii au ieșit pe ușa din față căscând. Sunshine a tropăit până la mașină. Luke s-a aplecat să-i scarpine capul. Câinele și-a arcuit spatele. Unghiile s-au înfipt în pământ în timp ce ea

se întindea, apoi a ieșit pe peluza din față să adulmece iarba.

Luke s-a întors să o caute pe Brooke. Ea șchiopăta pe alee spre cutia poștală. "Aduc eu corespondența."

"Nu sunt neajutorată." A tras de ea și s-a împiedicat înapoi. O mână a sărit să-i acopere gura, iar culoarea s-a șters din pielea ei albă.

Luke a alergat lângă ea și a împins-o în spatele lui. Mirosul putred plutea spre el. Mușchii bâzâiau în jurul deschiderii. Luke s-a uitat înăuntru. O masă de blană plată și însângerată fusese îndesată în tubul de metal. Veveriță?

"Arată ca un animal ucis pe șosea."

Brooke se sprijinea pe coapse. Își ținea privirea fixată pe trifoiul de sub picioarele ei. "Minunat."

"Ar fi trebuit să mă gândesc să verific cutia poștală." El a explicat despre camionul pe care îl văzuse în după-amiaza aceea. "Să mergem înăuntru. Voi suna la poliție."

El i-a luat cotul și a condus-o spre casă. La ușă, el a fluierat după câine, iar ea i-a urmat în foaier. Muzica bubuia de la etaj.

Brooke s-a îndreptat spre sufragerie și s-a lăsat pe scaun. Linii epuizate îi vânturau ochii și gura. Luke a înclinat otomanul astfel încât ea să-și poată ridica piciorul. În timp ce el era în bucătărie și chema poliția, a luat o pungă de gheață din congelator.

"Mulțumesc." Brooke și-a strâns mâinile tremurânde.

O dorință primordială, adânc înrădăcinată, a răbufnit în Luke. Voia să îl găsească pe proprietarul camionului și să îl bată până îl făcea la fel de sângeros ca animalul pe care îl băgase în cutia poștală a lui Brooke. Apoi ar fi ținut-o pe Brooke până când s-ar fi oprit din tremurat.

"Nu ai văzut o camionetă care să te urmărească?" Se plimba prin sufragerie în fața scaunului ei.

"Nu am plecat nicăieri fără tine de aseară."

"Conduce cineva la școală un pickup negru?" Luke s-a oprit. "Ce conduce profesorul ăla de istorie?"

"Nu știu." Brooke s-a aplecat în față și și-a sprijinit coatele pe genunchi. Și-a lăsat fruntea în mâinile ei. "Dar Tony ar fi fost la școală toată ziua."

"Are pauză de prânz, nu-i așa?"

"Presupun, dar nu-l pot vedea pe Tony punând cu lopata o veveriță ucisă pe drum în cutia mea poștală." Brooke s-a îndreptat. Ochii ei căprui s-au făcut mari. "Astăzi a tot insistat să vină și să rămână aici pentru a ne proteja."

"Așa că poate crede că dacă te sperie suficient, îl vei lăsa."

Brooke s-a lăsat pe spate în scaun și a închis ochii, ca și cum gândul ar fi epuizat-o.

Soneria de la ușă a sunat. Sunshine și-a ridicat capul. A scos un *lătrat* puternic și a tropăit spre ușa din față.

"Ar trebui să latri *înainte ca* ei să ajungă la ușă", a glumit Luke, urmând câinele. A verificat pe vizor. "E poliția."

Brooke a suspinat și s-a ridicat de pe scaun.

Un ofițer tânăr, cu părul negru, a venit la ușă. "Bună, Brooke."

Brooke a ieșit pe verandă. "Luke, acesta este ofițerul Ethan Hale. Ethan, Luke Holloway."

"Spune-mi Ethan." Polițistul i-a strâns mâna lui Luke. Au mers spre cutia poștală.

"Asta e urât." Ethan a făcut o grimasă. "Voi scrie un raport, dar sincer, dacă nu știi cine a făcut-o, nu putem face prea multe în legătură cu o farsă ca asta."

Luke i-a spus despre camionul negru.

Ethan a făcut o notă. "Ai luat numărul de înmatriculare?"

"Nu." Luke își strânse dinții până când maxilarul îl durea.

Ethan s-a dus la mașina sa după un aparat foto. A făcut o poză și a notat câteva informații. "Sunați-ne imediat dacă mai vedeți acel camion sau dacă se întâmplă ceva neobișnuit."

Brooke a urcat treptele verandei. Un sedan a oprit pe aleea lui Brooke, iar polițistul care o interogase pe Brooke la Urgențe cu o seară înainte a coborât. Polițiștii au schimbat un salut rapid pe alee.

Polițistul arăta dur. Barba și cearcănele spuneau că stătuse treaz toată noaptea.

"Luke, acesta este ofițerul Kent." Brooke a fluturat o mână între ei. "Te

rog, vino înăuntru. Este ceva în neregulă?"

"Nu, doamnă." Ofițerul Kent i-a urmat în camera de zi. "Eu locuiesc aici. Am trecut pe aici în drum spre casă să vă informez."

"Apreciez asta", a spus Brooke.

Luke i-a povestit despre cadavrul de pe șosea și despre camion.

"Nu-mi place cum sună asta." Kent a luat un scaun cu spătar drept din colț și l-a așezat lângă scaunul lui Brooke. A scos un carnețel și s-a întors spre Brooke. "Mai întâi de toate, lasă-mă să-ți spun că îți suntem recunoscători că ai intervenit aseară și ai oprit o crimă teribilă. Majoritatea oamenilor nu vor să se implice."

"Brooke nu este ca majoritatea oamenilor." O mândrie neașteptată a dantelat vocea lui Luke.

De unde naiba a venit asta? S-a cocoțat pe brațul canapelei. "Cum e Maddie?" Brooke s-a aplecat în față. Ochii i s-au încețoșat. "Destul de bine încât să ne dea o declarație, mulțumită ție", a spus polițistul.

"Slavă Domnului." Brooke și-a împreunat mâinile în poală. Oare nu mai tremurau? "Nu am văzut-o aseară. Își făcea o tomografie, dar părinții ei erau acolo. Mi-au spus că a avut o comoție cerebrală de la lovituri repetate la cap. Mă bucur să aud că a fost suficient de coerentă să vorbească cu tine."

"Nu i-am găsit încă agresorul". Polițistul și-a sprijinit antebrațele pe coapse. "Dar vestea bună este că Maddie avea niște piele sub unghii. O să trecem ADN-ul prin CODIS. Va dura ceva timp, dar dacă același tip a lăsat vreodată ADN la un alt loc al crimei sau dacă este înregistrat în baza de date a infractorilor condamnați, vom putea să îl potrivim."

"Ce este CODIS?" a întrebat Luke.

"CODIS este Sistemul combinat de indexare a ADN-ului. Acesta compară ADN-ul infractorilor condamnați cu ADN-ul găsit la locul faptei", a explicat Kent. "De asemenea, trecem în revistă listele noastre de infractori sexuali din zonă. Asta ar putea restrânge căutarea. Tipul ăsta nu a apărut din senin. Infracțiunile sexuale tind să fie obișnuite. Există șanse mari să mai fi făcut așa ceva. Maddie a avut noroc."

"A luptat din greu", a spus Brooke.

"Ea a făcut-o." Polițistul părea impresionat. "Mai e ceva ce-mi poți spune despre noaptea trecută?"

Ochii lui Brooke nu s-au mai concentrat în timp ce își căuta amintirile. A clipit și și-a scuturat capul. "Nu. Dacă îmi amintesc ceva, o să te sun."

"Cât de mult crezi că este în pericol Brooke?" a întrebat Luke.

"Greu de spus." Polițistul și-a băgat caietul înapoi în buzunar. "Nu i-a văzut fața, așa că nu este un martor ocular sau ceva de genul ăsta. Dar nu se știe niciodată cu tipii ăștia violenți."

"Sunt șanse să o cunoască pe Maddie de undeva." Brooke și-a bătut un deget arătător pe buză.

"Maddie nu l-a recunoscut". Polițistul a bâzâit.

"Purta o mască. Asta nu pare a fi un atac la întâmplare." Brooke l-a fixat pe polițist cu o privire dură. "Am locuit în zona asta aproape toată viața mea. Aproape nimeni nu folosește acest traseu. Un violator care pândește o alergătoare nefericită ar fi trebuit să aștepte zile întregi. Este mult mai probabil ca el să fi știut că Maddie va veni."

"Poate", a recunoscut Kent. "Vom lua în considerare toate dovezile și *apoi vom* veni cu niște teorii. Nu vă faceți griji. Vom analiza toate scenariile."

Dar ochii lui Brooke erau foarte îngrijorați.

Polițistul i-a înmânat lui Brooke o carte de vizită. "Sună-mă dacă te mai gândești la ceva." Kent s-a ridicat și și-a întins spatele. "Maddie te-a întrebat dacă vrei să o vizitezi. Vrea să-ți mulțumească în persoană."

"O să mă duc acolo astăzi". Brooke s-a chinuit să se ridice în picioare. "Te rog, nu te ridica. Pot să ies singur."

"Nu vreau să mă simt prea confortabil dacă va trebui să ies din nou." Ea ia urmat pe Luke și pe polițist în foaier. Kent a ieșit.

Luke a ezitat la ușa deschisă. "Voi fi afară pentru câteva minute."

"Bine. Dacă o vom vedea pe Maddie în seara asta, am nevoie de cafea." Ea s-a îndreptat spre bucătărie. "Vrei și tu?"

"Da, te rog. Mă întorc imediat." Luke a ieșit în față, a curățat cutia poștală și a îngropat veverița plată în spatele garajului înainte să i se alăture în bucătărie. Brooke, deja la jumătatea unei căni de cafea, i-a turnat o ceașcă.

"Mulțumesc." Ușurarea i-a înmuiat vocea. "Nu cred că m-aș fi descurcat cu asta."

"Cu plăcere." Degetele lor s-au atins când el i-a luat ceașca din mână. Contactul ușor îl făcu pe Luke să dorească să facă mai multe treburi bărbătești pentru ea, dacă asta ducea la alte atingeri.

Soneria a sunat din nou, iar Luke a fost cuprins de iritare când s-a dus să răspundă. Agitația a luat amploare când l-a văzut pe Tony, profesorul, pe verandă, cu un buchet de flori în mână. În loc să-l lase pe profesor să intre, Luke a ieșit pe verandă și a intrat în spațiul personal al tipului. Cu ochii mari, Tony a dat înapoi. A scăpat florile. Vaza de sticlă a lovit veranda cu o *lovitură puternică*. Apa s-a revărsat și s-a împrăștiat pe scânduri.

Ignorând mizeria, Luke se apropie. "I-ai făcut o vizită lui Brooke în această după-amiază?"

"N-nu." Fundul lui Tony a lovit balustrada. Mărul lui Adam tremura.

Luke s-a uitat la alee. Tony conducea un Volvo albastru marin. Furia a dat la o parte rațiunea. Tony ar fi putut împrumuta un camion.

"Poți dovedi că nu ai plecat astăzi de la școală?"

Ușa din față s-a deschis. "Ce se întâmplă?" Brooke a ieșit șchiopătând.

Dar Luke nu s-a mișcat. Tony a ieșit din spatele lui. S-a aplecat, a luat vaza și a împins-o spre Brooke. "Acestea vor avea nevoie de apă proaspătă."

Brooke nu a acceptat florile. Și-a strâns brațele într-un gest defensiv care l-a tentat pe Luke să-l ridice pe Tony de gâtul lui sfrijit și pompos și să-l arunce pe gazon.

"De ce ești aici?" Luke se înălța. Avea câțiva centimetri în plus față de profesor.

"Am vrut doar să mă asigur că știi că oferta mea a fost sinceră." Tony a tras florile înapoi la corpul său.

"Am spus nu în această după-amiază și am vorbit serios. După cum poți vedea, nu sunt singură." Brooke a făcut un gest către Luke, iar tonul ei a înghețat. "Tony, am luat cina ca prieteni și colegi. Nu va fi niciodată nimic mai mult decât atât între noi."

"Ei bine, atunci. Îmi pare rău că te-am deranjat." Tony a plecat capul, dar

sub fațada lui apologetică, Luke a simțit că furia era încă puternică. Cu o ultimă privire către Luke, profesorul s-a retras de pe verandă și s-a întors la sedanul său.

Tremurând, Brooke s-a întors șchiopătând în casă. Luke a închis ușa în urma lor. În foaier, ea s-a întors cu fața la el. Cearcănele de sub ochii ei s-au adâncit în lumina de deasupra capului, evidențiindu-i vulnerabilitatea și epuizarea. "Nu trebuia să faci asta."

"Să fac ce?" Luke a tras înapoi. "Să-l anunț pe ciudatul ăla că nu voi suporta să te urmărească?"

"Pleci săptămâna viitoare." Brooke i-a arătat pieptul. "Trebuie să mă descurc singură cu bărbați ca Tony. În plus, e un coleg de serviciu. Trebuie să îl văd aproape în fiecare zi."

"Nu pot lăsa să ți se întâmple nimic."

Brooke s-a înmuiat. "Știu că i-ai promis lui Wade că vei avea grijă de mine, dar nu poți să preiei controlul. După ce pleci, eu tot trebuie să-mi trăiesc viața. Altfel, odată ce ești în altă țară, ce-l oprește pe Tony să mă hărțuiască din nou? Faptele sunt fapte. Săptămâna viitoare pe vremea asta voi fi pe cont propriu. Este mult mai bine dacă Tony *mă* respectă pe *mine* decât pe *tine*".

Avea dreptate, dar faptele nu aveau niciun efect asupra furtunii care se pregătea în Luke.

"Tu nu înțelegi." Luke se plimba prin foaier, cu nervii încinși de descoperirea cutiei poștale și de întâlnirea cu Tony. A lovit peretele cu ambele palme. Făcând o pauză pentru a respira adânc, și-a adunat lucrurile prin forța voinței. Promisiunea făcută lui Wade îi întindea firul subțire al recuperării până la punctul de rupere. Rușinea l-a inundat. Brooke era în pericol pentru că își riscase viața pentru a salva pe altcineva. Curajul ei îl umilea. Cum ar fi putut Luke să resimtă cererea celui mai bun prieten al său de a o proteja? Oh, pe cine păcălea? Luke nu era aici din cauza lui Wade. El era aici din cauza lui Brooke.

Mai multă îngrijorare se învârtea în stomacul lui Luke. Wade nu ar fi fost aici în seara asta. Cineva îi făcuse o farsă urâtă lui Brooke astăzi, ea trebuia să se îngrijoreze de un coleg înfiorător, iar agresorul lui Maddie era încă în libertate.

Ce îi spusese Brooke fratelui ei cu o seară înainte? Prădătorii sexuali recidivează. Așa erau făcuți. Așa că, indiferent dacă atacatorul se ducea după Maddie sau după altă femeie, tipul ăsta nu se va opri până când cineva nu-l va obliga.

El a traversat lemnul tare și a înghesuit-o împotriva ușii închise. Ochii ei căprui s-au întunecat. Surpriză sau dorință? Trupul i s-a întărit în timp ce spera să fie a doua. S-a aplecat aproape de urechea ei. Părul ei mirosea moale și proaspăt, ca pajiștea din fața casei ei. "*Nu voi* lăsa să ți se întâmple nimic săptămâna asta. Va trebui să te descurci cu asta."

***

Brooke a înghețat. Nervii ei, deja puși la încercare de evenimentele săptămânii, se blocaseră în indecizie. Creierul îi striga că nu era genul de fată care să lase bărbatul să preia controlul, dar corpul ei se delecta fără rușine cu toată demonstrația masculului alfa. Pregătit de confruntare, corpul lui Luke era tare ca piatra și la câțiva centimetri de al ei. Tensiunea radia din pielea lui ca un câmp electric, iar ea voia să îi absoarbă energia.

Prea cultivat pentru gelozie sau posesivitate, intelectualul Ian nu era predispus la izbucniri emoționale. Nici măcar nu-și pierduse cumpătul când o părăsise.

Nu mai avusese niciodată un bărbat care să se poarte atât de primitiv și protector cu ea. Doamne, cum ar fi fost ca Luke să exercite acea dominație asupra corpului ei gol? Un fior cald alunecat prin burta ei. Doamne. De ce naiba se mai gândea la sex?

Trebuie să fie un răspuns fiziologic la stres. Oricare ar fi fost cauza, era puternic și primar, chemând fiecare moleculă feminină din corpul ei să se ridice și să ia aminte.

Privirea lui a căzut la gura ei. Avea de gând să o sărute? Voia ea să o facă? Mirosul de bărbat cald și săpun i-a inundat nasul și a atras-o mai aproape. O,

da. Voia.

"Mamă?" a strigat Haley de la etaj.

Luke a dat înapoi, regretul subțiindu-i gura.

"Da?" răspunse Brooke, recunoscătoare pentru întreruperea fiicei ei. Poate că Luke îi făcea hormonii să o ia razna, dar inima ei nu putea suporta să fie lăsată în urmă încă o dată. Fostul ei soț părăsise Westbury pentru agitația orașului. Ea și copiii nu au fost de ajuns pentru Ian. El nu avea niciun interes pentru fotbal sau cercetași sau pentru oricare dintre activitățile mărunte care făceau parte din creșterea copiilor, un fapt trist care a lăsat găuri tăioase în toți.

Haley a coborât scările alergând. Chris era chiar în spatele ei. "Ne este foame."

Datorită minunilor muzicii pop, copiii au ratat toată drama.

"Ce zici de o gustare?" Brooke a mers în bucătărie, a deschis cămara și a scos o pungă de covrigei. Copiii au dus-o la masă, iar câinele a ocupat o poziție plină de speranță pe podea.

Căutând puterea de a termina ziua, Brooke a înghițit o cafea călduță.

Telefonul lui Haley a bâzâit, iar când s-a uitat la el, gura i s-a curbat într-un zâmbet mic care sugera că comunica cu noul băiat de pe radarul ei.

Ugh. La cincisprezece ani, Haley nu devenise încă nebună după băieți, dar cea de-a șaisprezecea aniversare se apropia cu repeziciune, iar hiper-focalizarea ei pe acest băiat îi dăduse lui Brooke o durere de cap instantanee. Nu era pregătită pentru situația băiatului mai mare cu mașină.

S-a adresat copiilor. "Trebuie să merg la spital și să o vizitez pe femeia de aseară."

"Bine", a spus Chris.

Cufundată în mesajele ei, Haley a dat din cap absent.

"Nu vă las singuri aici." Cofeina nu îi dădea lui Brooke impulsul de care avea nevoie.

"Ai promis că vom lucra la costumul meu în seara asta pentru dansul de Halloween de vineri." Haley a mușcat dintr-un covrig. Firimiturile i-au căzut în poală. "Și am tone de teme la istorie."

"Împachetează-ți lucrurile și fă-o în sala de așteptare a spitalului", a spus

Brooke cu vocea ei "nu mă provoca". "Vom lucra la costumul tău când ne întoarcem."

Haley și-a încrețit nasul. "Spitalele sunt scârboase."

Brooke nu a contestat afirmația. "Ai teme pentru acasă, Chris?"

"Gata." Și-a băgat o prăjitură întreagă în gură.

"De ce nu lăsăm copiii la bunica mea?" a spus Luke. "I-ar plăcea compania."

Brooke s-a întors spre Haley. "Bunica lui Luke este doamna Holloway."

"Doamna Holloway?" Haley s-a luminat. "A fost una dintre profesoarele mele preferate."

Brooke s-a gândit. "Ești sigur că nu s-ar supăra?"

"Pozitiv", a spus Luke. "Dar o voi suna și mă voi asigura dacă asta te face să te simți mai bine."

Un apel rapid și cincisprezece minute mai târziu se aflau în mașina lui Luke parcată în fața unei case cu două etaje. Telefonul mobil al lui Luke bâzâi pe consolă. O notificare de apel sosit a apărut pe ecran. L-a ridicat și s-a uitat la ecran. Gura i s-a strâns. Telefonul a vibrat din nou, dar Luke doar s-a holbat la el.

"Nu ai de gând să răspunzi la asta?", a întrebat ea, aplecându-se în față pentru a privi ecranul.

"Nu." A închis telefonul și s-a întins după mânerul ușii.

Oookaaay. Dezamăgirea o împingea. Dar Luke avea tot dreptul să păstreze confidențialitatea unui apel telefonic. Când au ieșit, ușa din față s-a deschis. Doamna Holloway stătea în prag. Micuța femeie cu părul cărunt și-a șters mâinile pe partea din față a șorțului. "Aveți noroc. Tocmai am scos un lot de prăjituri din cuptor. Du-te înapoi în bucătărie dacă vrei câteva."

Chris a condus atacul. Haley a rămas în urma lui.

"Nu va dura mult." Brooke a adulmecat. Mirosul de ciocolată topită persista. Stomacul ei a răgușit. "Și îți mulțumesc foarte mult pentru caserolă. Va fi apreciată în seara asta."

"Cu plăcere. N-a fost nimic." Doamna Holloway i-a făcut semn să plece cu o mână cu vene albastre. "Nu vă grăbiți. Copiii vor fi bine."

"Știu, și mulțumesc din nou." Mulțumită că copiii erau în siguranță, Brooke l-a urmat pe Luke afară. Soarele cobora spre vârfurile copacilor și își lua căldura cu el. Aerul rece se scurgea pe pielea lui Brooke. Și-a închis geaca până la bărbie.

Spitalul Comunitar Westbury se afla la marginea orașului. Cincisprezece minute mai târziu, Luke a lăsat-o la trotuarul de beton din față și s-a dus să parcheze mașina. La umbra intrării acoperite, Brooke a tremurat. Disconfortul i s-a strecurat de-a lungul cefei, o furnicătură instinctivă care semnala pericolul. O asistentă a împins un scaun cu rotile pe ușa rotativă și a așteptat cu pacientul ei în brațe. Un sedan mare s-a oprit la bordură în fața lor.

Brooke a pivotat și a supravegheat parcarea, plină pe trei sferturi. Câteva persoane mergeau spre și dinspre vehiculele lor. Nimic nu părea anormal nici acolo. Și-a frecat ceafa și a intrat, foarte bucuroasă să-l vadă pe Luke parcând în rândul al patrulea. La vederea lui coborând din mașină, o avalanșă de siguranță o străbătu. S-a întors de la el și a intrat în holul spitalului. Oricât de mult ar fi apreciat ea prezența lui în această săptămână, nu avea rost să se atașeze. Luke nu rămânea pe aici. Nevoile pe care le stârnea în interiorul ei trebuiau să rămână neîmplinite. Nu putea suporta încă un eșec.

Capitolul 12

Cea mai inteligentă mișcare ar fi fost să pornească mașina, să se întoarcă și să meargă acasă.

Dar nu a putut.

Maddie era înăuntru, așteptând. Nevoia din el se învârtea, creștea, se întărea ca o furtună tropicală deasupra apelor calde ale oceanului. Dacă nu își descărca forța în mod constructiv, îl putea copleși. Învățase asta devreme în viață. Dorințele lui cele mai întunecate nu puteau fi oprite, dar puteau fi canalizate.

Dacă va continua, va trebui să fie prudent.

Aplecându-se, a deschis torpedoul. Ținând capul plecat și prefăcându-se că caută ceva, a aruncat o privire peste bord și a văzut-o pe Brooke Davenport intrând pe ușile spitalului. O nouă explozie de entuziasm îi trecu prin vene. Ce i-ar fi spus ea lui Maddie? Vor vorbi despre el?

Ar fi trebuit să aștepte până pleca Brooke, dar curiozitatea îi rodea disciplina. Nevoia de a le vedea împreună a crescut la o intensitate febrilă.

Recunoștea riscul, abaterea de la regulile și autocontrolul care îl feriseră până atunci de descoperire. Dar nu conta. Dorința îi pășea în sânge ca o panteră în cușcă.

Se holba la fațada de cărămidă a spitalului. Ele erau înăuntru.

Împreună. Și avea un cadou pentru Maddie.

Ce trebuia să facă?

Fusese o vreme în viața lui când nu avusese niciun control, când altcineva fusese la conducere, când mărimea lui mai mică îl făcuse neputincios.

"Încetează!"

Și-a ridicat privirea din jocul său. Mâna l-a prins pe obraz, înțepătura răsunându-i în craniu.

Sora lui mai mare, Ellie, s-a aplecat în fața lui, cu fața contorsionată de furie. "Ce naiba e în neregulă cu tine?"

El și-a dus o mână la față.

"Ți-am pus o întrebare." Ellie a ridicat mâna. El a încercat să se dea înapoi, dar într-o rulotă nu prea era loc de ocolire. A așteptat lovitura. Pumnul ei s-a încleștat deasupra capului lui pentru o secundă lungă. Ea și-a lăsat mâna jos și l-a apucat de partea din spate a gulerului. "Ce am să mă fac cu tine? De ce nu te poți purta frumos?"

Ea a deschis dulapul și l-a împins înăuntru. "Poate că o pauză te va învăța o lecție."

Într-o rulotă simplă, dulapul cu haine nu era mai lat decât un copil slab de cinci ani. El abia încăpea. Ușa s-a închis. A dat la o parte câteva perechi de pantofi, s-a ghemuit și s-a înghesuit pe podea. Pantofii miroseau a picioare

acre. Poalele jachetelor îi frecau creștetul capului. Ar fi bine să se simtă cât mai confortabil. Cine știa cât va dura "time-out-ul" lui? S-ar putea să se facă dimineață până să-l lase să iasă.

Bine că nu-i era frică de întuneric. De fapt, îi plăcea. Umbrele erau locuri grozave pentru un băiețel să se ascundă.

A închis ochii și a încercat să își imagineze casa în care a locuit până acum câteva luni. Și-a imaginat pârâul liniștit care șerpuia prin bucata de pădure din spatele micuței proprietăți. Nu fuseseră bogați, dar el avusese mult mai multă libertate acolo. Cu niște părinți ocupați cu munca, fusese lăsat să se plimbe singur în orele dintre școală și cină. Devenise bun la prins broaște. Cât timp trecuse de când mama și tata muriseră și sora lui îl adusese aici să locuiască?

Probabil mai mult decât părea.

Într-o zi, el va fi mare. El va fi cel care va deține controlul. Nimeni nu-i va spune ce poate și ce nu poate să facă. Nimeni nu-l va lovi și nici nu-l va închide în dulapuri.

S-a vârât în întuneric și a așteptat.

Capitolul 13

Brooke a intrat în clădire și s-a apropiat de recepție. Paznicul în vârstă de serviciu ar fi putut fi dublura lui Don Knotts. Brooke i-a dat numele lui Maddie. El l-a tastat la tastatură, s-a uitat încruntat la monitor și a scris un permis de oaspete pentru Brooke.

"Am nevoie de două permise", a spus Brooke. Luke a intrat în hol și i s-a alăturat.

Gardianul a scuturat din cap. "Îmi pare rău. Doar trei vizitatori pentru fiecare oaspete. Sunt deja doi pentru acel pacient." Luke a ridicat din umeri. "O să aștept aici."

Brooke s-a îndreptat spre lift. Înăuntru, s-a uitat la numărul scris de mână pe permis. Maddie era în camera 310. Brooke a apăsat pe numărul trei de pe panou. Liftul a urcat gemând până la etajul trei. A urmat semnele de pe perete până la holul din dreapta.

Brooke a bătut în tocul ușii. "Maddie?", a strigat ea cu o voce blândă, în caz că fata dormea. "Sunt Brooke."

"Intră." Vocea era mai puternică decât se aștepta Brooke. Totuși, ea s-a pregătit pentru apariția lui Maddie și a intrat în cameră. În patul cel mai apropiat de ușă, Maddie era întinsă pe două perne, cu cearșaful alb pliat frumos peste o pătură termică la brâu. Patul din fața ferestrei era gol, perdeaua centrală trasă pentru a expune geamul negru. Luminile erau stinse, dar Brooke putea vedea mai mult decât suficient.

Partea dreaptă a feței lui Maddie arăta mai rău decât cu o seară înainte. Vânătăile se învinețiseră, ochiul ei era aproape umflat, iar un rând de copci negre micuțe îi închidea o tăietură de pe pomete. Alte câteva fire de sutură îi închideau tăieturile din lobul urechii, unde agresorul îi smulsese cerceii. Un colier obscen de vânătăi îi înconjura gâtul ca niște perle negre și grase.

Deși corpul ei era liniștit, mâinile lui Maddie atingeau marginea cearșafului într-o mișcare inconștientă, repetitivă.

Într-un fotoliu de vinil înclinat între paturi, tatăl lui Maddie stătea cu un ziar împăturit în poală. S-a ridicat și și-a trecut o mână prin părul subțire. Era clar că domnul Thorpe nu dormise de când Brooke îl văzuse la Urgențe cu o seară înainte. Ochii îi erau apoși, iar hainele îi erau șifonate. Putea un om să îmbătrânească peste noapte?

"Mulțumesc că ai venit." Ochii lui albaștri s-au încețoșat când a apucat mâna lui Brooke, ținând-o câteva secunde. S-a uitat la fiica lui, apoi înapoi la Brooke. "Mă duc să iau o ceașcă de cafea proaspătă. Ai de gând să stai aici câteva minute?"

"Nu voi pleca până nu te întorci", promise Brooke. Dacă ar fi fost fiica ei în patul acela, Brooke nu ar fi lăsat-o nici măcar o clipă singură. Greața i s-a ridicat în gât la gândul ăsta. A înghițit în sec, recunoscătoare că Haley și Chris erau ascunși cu doamna Holloway.

Domnul Thorpe a clipit puternic, și-a scos ochelarii fără rame și și-a frecat un ochi cu o încheietură. "Mă duc să mă întâlnesc cu soția mea la cafenea. Mulțumesc." A dat din cap și, cu o privire strânsă în spate, a ieșit pe ușă.

Brooke s-a dus la marginea patului. Maddie a ridicat o mână pentru a o apuca pe a lui Brooke. Linia intravenoasă s-a prins de balustrada patului. Brooke a descâlcit-o și a strâns palma lui Maddie.

"Mulțumesc." O lacrimă a alunecat pe obrazul nemărginit al lui Maddie. "Am crezut că o să mor."

"Mă bucur doar că am fost acolo." Ținând încă mâna lui Maddie, Brooke s-a așezat ușor pe scaunul pe care îl lăsase liber domnul Thorpe. "Cum te simți?"

"Mă doare capul."

"Pun pariu că da. Spune-mi dacă te doare prea tare să vorbești, bine? Voi sta aici cu tine până se întoarce tatăl tău."

"Nu. Vreau să vorbesc cu tine." Maddie a tresărit. "Ai fost acolo. Tu ești singura care înțelege."

Brooke i-a oferit un zâmbet blând, cu buzele strânse. "Te superi dacă îți pun câteva întrebări?"

Maddie își ridică bărbia cu un milimetru, suficient pentru a-și arăta curajul care probabil îi salvase viața. "Poți să mă întrebi absolut orice. Au trimis deja un psihiatru să mă vadă. A spus că ar trebui să vorbesc despre asta."

"Ce descriere ai putut să dai poliției?"

"Nu prea multe." Vocea lui Maddie a scăzut la o șoaptă.

"A fost ceva despre el care părea familiar?"

"Nu." Maddie a întins mâna după o cană cu apă de pe tava ei cu roți și a sorbit din pai. "Absolut nimic."

Brooke a schimbat tactica. "Ai un iubit?"

Maddie s-a încruntat și a scuturat din cap. A închis ochii pentru câteva secunde, ca și cum mișcarea i-ar fi provocat durere. "Ne-am despărțit."

"Era supărat din cauza despărțirii?"

"Un pic." Privind în jos, Maddie a ales marginea foii, rulând-o între deget și degetul mare, iar și iar. "Am cunoscut pe altcineva care credeam că-mi place.

Nu mi s-a părut corect să îl țin pe o sfoară."

"Ar fi putut fi el noaptea trecută?"

"În niciun caz."

"De unde știi?"

"Pentru că fostul meu iubit, Tyler, este asiatic. Tipul ăsta nu era." Brooke a înghețat. "Cum ți-ai dat seama?"

"I-am văzut pielea!" Maddie s-a luminat. "Mâneca lui era împinsă în sus. Chiar dacă era întuneric, am putut vedea că pielea lui era foarte albă. De asemenea, Tyler este slab. Bărbatul era mai masiv, poate mai în vârstă?"

"Ai spus asta poliției?"

Emoția strălucea în ochiul bun al lui Maddie. "Nu. Tocmai mi-am amintit."

"Să-i sunăm." Brooke a scos cartea de vizită a ofițerului din Coopersfield și i-a format numărul. Apelul a intrat pe căsuța vocală, așa că ea a lăsat un mesaj scurt.

Maddie părea încântată că a contribuit cu niște informații. În timp ce așteptau ca polițistul să sune înapoi, Brooke a căutat mai multe informații. "Ai vreun hobby?"

"Îmi place Zumba."

"Pare distractiv."

"Este. Cursurile de la Forever Fitness sunt grozave."

Mai mult o piață de carne decât un centru de fitness, Forever Fitness se afla într-un centru comercial la câțiva kilometri distanță. Un procent mai mare din suprafață era dedicat barului de sucuri decât echipamentelor de exerciții. Brooke îl vizitase când se deschisese prima dată, dar a descoperit că preferă sacul de box din subsolul ei. Bătaia pe sacul ei de box îi alina stresul așa cum nicio bandă de alergat nu ar fi putut vreodată.

"Te doare capul?"

"Un pic."

"Nu trebuie să vorbim." Brooke i-a mângâiat antebrațul. "De ce nu închizi ochii?"

"Nu vreau." Maddie i-a studiat degetele. Unghiile erau zdrențuite, rupte sub vârf. "Ai dormit noaptea trecută?"

Brooke s-a gândit la propriul ei somn agitat, plin de scârțâituri de lemn și umbre schimbătoare. "Nu."

"Știu că sunt în siguranță aici în spital, dar de fiecare dată când aud un zgomot, de fiecare dată când închid ochii, el este acolo." Vocea lui Maddie tremura. "Va veni după mine. Știu asta. Și dacă poliția nu-l găsește? Ce mă voi face?"

Brooke voia să îndrepte totul, dar era neputincioasă și aproape la fel de speriată ca Maddie. "Nu știu."

"Ți-e teamă că va veni după tine?"

Brooke a fost tentată să mintă. Își negase temerile de mult timp, dar Maddie merita mai mult. Avea nevoie să știe că nu era singură. Brooke a privit-o drept în ochi.

"Da, Maddie. Sunt speriată. Voi fi foarte atentă, dar nu mă voi mai simți în siguranță până când acest om nu va fi prins. Până atunci, tot ce pot face este să înfrunt o zi la rând."

Maddie a pufnit. "Polițistul a spus că predai cursuri de autoapărare. Când mă voi simți mai bine, aș vrea să iau câteva."

"Asta e o idee grozavă."

Maddie a mototolit foaia într-un pumn strâns. "Îmi tot spunea să tac și să nu mă mai cert, dar nu puteam. Era ca și cum nu aveam niciun control asupra acestui lucru. Țipetele, lupta, nu mă puteam opri." A făcut o pauză, a adulmecat și s-a întărit. "Crezi că nu m-ar fi rănit la fel de mult dacă aș fi fost tăcută, dacă aș fi cooperat așa cum a spus el?"

Doamne Dumnezeule. Credea că și-a provocat singură rănile.

Brooke a ținut mâna fetei în ambele ale ei. "Nu, Maddie. Ai făcut exact ce trebuia. Dacă nu ai fi țipat, nu te-aș fi auzit. Toată lupta aia ți-a adus timp. Timp pentru mine și îngrijitor să te găsim."

O Maddie ușurată a adormit câteva minute mai târziu. În timp ce îl aștepta pe domnul Thorpe să se întoarcă, Brooke a alunecat pe scaun și și-a odihnit capul. Telefonul ei a bâzâit. Numărul ofițerului Kent a apărut pe ecran. A răspuns cu un "Alo" șoptit, bâjbâind cu butonul și târându-se spre ușă pentru a nu o trezi pe Maddie. I-a explicat lui Kent ce își amintea Maddie, care a promis

să vină imediat la spital. Brooke s-a întors la scaun.

Au trecut vreo zece minute. Apoi, cărucioare pline cu tăvi pentru cină au zăngănit pe hol. O femeie în uniformă verde a adus cina lui Maddie și a așezat-o pe tava cu roți lângă patul ei. Maddie s-a agitat și a deschis ochii.

"Cina ta e aici."

Pașii din ușă i-au atras atenția lui Brooke. Dl. și dna. Thorpe a intrat.

"Am de gând să plec." Brooke i-a strâns mâna lui Maddie o ultimă dată. "Când ofițerul Kent ajunge aici, spune-i exact ce mi-ai spus mie."

Doamna Thorpe a îmbrățișat-o puternic pe Brooke. Umezeala îi sclipea în ochi. "Nu vă pot mulțumi îndeajuns."

"Mă bucur doar că am fost acolo." Cu o ultimă privire la tânăra femeie bătută, Brooke a părăsit camera. Brooke tremura în timp ce se îndrepta spre lift. Fără acea greșeală în programarea evenimentelor, cursul s-ar fi terminat la timp aseară, iar Maddie ar fi fost moartă.

***

Maddie a privit-o pe Brooke plecând, cu un impuls trecător de panică. A sorbit puțină apă și a înghițit cheagul sărat din gât. Brooke cu greu putea sta cu Maddie 24 de ore din 24, 7 zile din 7.

A închis ochii și și-a repetat noua mantră. *Sunt în siguranță. Sunt în siguranță.*

Eu sunt în siguranță.

De câte ori ar trebui să o spună pentru a se simți în siguranță?

Când Brooke fusese aici, Maddie nu se mai holbase la ușă, așteptând o umbră întunecată. Îl aștepta pe *el*. Brooke o salvase o dată. Maddie nu avea nicio îndoială că o va face din nou.

Chiar ar renunța atât de ușor?

Tatăl ei s-a așezat pe scaunul de lângă pat, în timp ce mama ei se chinuia cu tava rulantă, ajustându-i înălțimea astfel încât să o poată împinge în poala

lui Maddie. A vrut să-i spună mamei ei să nu se deranjeze. Mirosul care venea din farfuriile acoperite nu era chiar atât de apetisant. Dar mama trebuia să rămână ocupată.

Tatăl ei nu plecase de lângă patul ei mai mult de cinci minute de la atac. El ar fi protejat-o cu prețul vieții lui. Dar Maddie tot nu se simțea în siguranță.

Brooke era mai mică decât tata, dar era ceva în ochii ei: ferocitate.

Maddie s- a ridicat ușor și a lăsat-o pe mama ei să stivuiască pernele patului în spatele ei. Ceafa i s-a înțepenit și s-a uitat la ușă. Bineînțeles că nu era nimeni acolo, dar un fior de panică a trecut prin ea. Pielea goală a brațelor i s-a umflat de găină.

"Mai vrei o pătură?" Mama a scuturat șervețelul și l-a întins peste poala lui Maddie.

"Nu. Sunt bine." O pătură nu-i putea vindeca paranoia, nu atâta timp cât el era încă acolo.

Mama a ridicat capacul izolat de pe farfurie. Maddie se uita în jos la piureul de cartofi.

Nu.

Nu putea fi. Nu aici.

Un țipăt a străbătut gâtul umflat al lui Maddie, împreună cu certitudinea că nu va mai fi niciodată în siguranță.

***

Un țipăt, ascuțit și frenetic de groază, a răsunat în hol.

Brooke a băgat o mână între ușile liftului. Acestea au ricoșat și s-au separat. Ignorându-și genunchiul, s-a grăbit înapoi spre holul lui Maddie. Personalul medical s-a adunat în fața ușii. Prin ușa deschisă, domnul și doamna Thorpe își strângeau fiica în brațe. Un agent de pază vorbea la radio chiar în spatele ușii.

Maddie plângea, cu un hohot isteric în voce care i-a frânt inima lui Brooke.

Domnul Thorpe a întâlnit privirea lui Brooke. A sărutat vârful capului lui Maddie și a lăsat-o în brațele mamei ei. A tras-o pe Brooke în afara camerei de spital.

A expirat și și-a lipit buzele, ca și cum s-ar fi liniștit suficient pentru a vorbi. "*El a* fost aici."

Brooke a urmărit privirea domnului Thorpe până la tava pentru cină. Căruciorul rulant fusese îndepărtat de pat. O bucată de piure de cartofi stătea pe farfurie. Unul dintre cerceii lipsă ai lui Maddie stătea în mijlocul sosului ca un steag cuceritor.

***

Luke a aruncat ziarul înapoi pe scaunul de lângă el. S-a așezat în față și și-a sprijinit antebrațele de coapse pentru a scăpa de presiunea de pe spate. Sprijinindu-se prea mult pe el, irita țesutul sensibil al cicatricii.

Un agent de securitate alerga prin hol. Oameni agitați se mișcau și dădeau telefoane la recepție. Alarma a bâzâit în stomacul lui Luke. Ceva s-a întâmplat. S-a ridicat și a traversat holul. A apăsat butonul de apel al liftului. A scos din buzunar telefonul care bâzâia și a deschis un mesaj de la Brooke.

Vino la etajul 3.

A așteptat. Un lift era pe trei, celălalt pe patru.

Luke s-a năpustit în casa scării. Nimeni nu l-a oprit. A urcat treptele două câte două. La etajul al treilea, a urmărit zgomotele de agitație. Doi gardieni vorbeau la radio. Infirmierele și alți membri ai personalului se agitau pe hol.

Cineva plângea încet.

A zărit-o pe Brooke într-o ușă. Ea l-a văzut și s-a apropiat șchiopătând. Fața ei era palidă ca varul, iar ochii erau un amestec de frică și furie.

"Ce s-a întâmplat?"

"*A* fost aici."

"Nu vrei să spui...?"

"Da. Noaptea trecută, i-a smuls cerceii și i-a luat. Maddie a spus că i-au stat în cale în timp ce o sugruma." Brooke s-a uitat peste umărul ei la Maddie. "Unul dintre ei era pe tava ei pentru cină."

"Iisuse." Exclamația lui Luke i-a luat aerul din plămâni. I-a urmărit privirea până la ocupanții camerei. Un părinte stătea de fiecare parte a patului de spital. O tânără era prinsă între ei, cu partea stângă a feței lovită, vânătă și însângerată. Plânsetele ei tăcute erau mizerabile și mai mult decât tulburătoare. Erau sunetele unui suflet care se frânge, ale cuiva care suferă dincolo de orice înțelegere.

Disperarea ei radia către Luke, ca un curent palpabil în aer. Părerea de rău și furia i s-au adunat în gât.

Luke s-a întors spre Brooke. Ea o privea pe Maddie cum cedează.

Bărbia lui Brooke s-a ridicat și maxilarul i s-a încleștat, în timp ce furia învingea frica.

Luke și-a scos telefonul. "O voi suna pe bunica și mă voi asigura că totul este în regulă acolo."

"Am verificat deja cu copiii. Sunt bine."

"Le-ai spus ce s-a întâmplat?"

Brooke a scuturat din cap. "Nu la telefon. I-ar putea supăra prea tare."

Pașii au intrat în hol. Doi ofițeri de poliție în uniformă discutau cu gardienii. Luke îl recunoscu pe Ethan, tânărul polițist cu părul negru care răspunsese la apelul de vandalism din acea după-amiază. Polițistul de vârstă mijlocie care îl însoțea era în mod clar senior. "Eu sunt locotenentul Winters. Aș dori ca toată lumea, cu excepția domnului și a doamnei Thorpe, să părăsească încăperea, dar vă rog să nu plecați. Ofițerul Hale va lua o declarație de la fiecare dintre voi."

Douăzeci de minute mai târziu, Brooke a fost condusă într-o mică sală de așteptare la capătul holului. "Bună, Ethan." Cu o grimasă, a coborât pe un scaun. "Ce poți să-mi spui, Brooke?" Stiloul lui Ethan plutea deasupra unui caiet.

"Nu am văzut nimic." Brooke a rezumat vizita ei cu Maddie.

Polițistul a luat notițe. "Avem informațiile dvs. personale. Sunați-ne dacă

vă mai gândiți la ceva."

"O voi face." Brooke s-a împins în picioare. Durerea îi alinia colțurile ochilor și ale gurii. "Între timp, ai de gând să te asiguri că Maddie este protejată? Este evident că are o fixație pentru ea."

"Asta va fi decizia șefului, dar știi cum este el. Va avea grijă de ea." Asigurarea polițistului părea să o mulțumească pe Brooke, dar Luke nu se putea gândi decât la Brooke.

Luke a escortat-o până la lift. Ușile au alunecat și ofițerul Kent din Coopersfield a ieșit. Brooke l-a pus la curent.

Polițistul își trecu o mână frustrată peste părul scurt și blond. "O fată a fost violată acum trei săptămâni în Hillside. De asemenea, a fost atacată în timp ce făcea jogging. ADN-ul a fost colectat în acel caz, așa că sperăm la o potrivire. Victima a supraviețuit și l-a văzut bine pe atacator. Poliția din Hillside are câteva indicii cu privire la portretul robot." Kent făcu un pas spre holul lui Maddie. "O să vă anunț când o să am mai multe vești."

Luke și Brooke au coborât cu liftul în tăcere. Falca lui Brooke se mișca înainte și înapoi. El a privit-o trecând prin informațiile pe care le dăduse polițistul.

Afară, se lăsase întunericul. Parcarea era bine luminată, dar rândurile de mașini ofereau prea multe locuri pentru a te ascunde.

Luke s-a gândit să ia mașina ca Brooke să nu fie nevoită să meargă prin parcare, dar nu voia să o lase singură. Nici măcar pentru o secundă. Spitalul se dovedise deja a fi o locație vulnerabilă.

"Ești de acord cu mersul pe jos până la mașină?"

"Da." A răspuns rapid, coborând de pe bordura de ciment și pășind pe asfalt.

A ținut-o aproape, scanând terenul în căutarea oricărui semn de mișcare sau a unor umbre care nu le aparțineau. Pe măsură ce se apropiau de fiecare rând de mașini, Luke s-a aplecat și s-a uitat sub vehicule. O mașină a urcat pe rând, a încetinit și a oprit pe un loc liber. Luke a înconjurat-o pe Brooke astfel încât să fie între ea și bărbatul care cobora din sedan. A rămas cu un ochi pe mersul bărbatului prin parcare și la intrarea în spital.

În al patrulea rând, el a răsuflat ușurat când a ajutat-o pe Brooke să intre în mașină. A alunecat în scaunul șoferului. Dar nu a respirat ușor până când mașina nu a fost încuiată, motorul pornit și au ieșit din parcare pe autostrada rurală. A condus spre casa bunicii lui. "Îi cunoști pe toți polițiștii locali?"

"Doar Departamentul de Poliție Westbury. Mă ajută cu cursurile mele de autoapărare. La ultimul curs din fiecare unitate, aduc un atacator căptușit și le las pe fete să exerseze tehnicile pe care le-au învățat. Polițiștii din Westbury fac cu rândul. Ethan m-a ajutat de câteva ori."

Brooke și-a sprijinit capul de geamul pasagerului. "El încă o vrea." Declarația a fost făcută fără emoție, ca și cum ar fi divagat de pe o foaie de informații. "Nu se va opri. Și dacă e dispus să-și asume riscul pe care și l-a asumat în seara asta doar pentru a o vedea, pentru a-i transmite acel mesaj..." O cutremurătură o străbătu.

Luke a dat drumul la căldură.

Tonul disperat din vocea ei îl îngrijora.

"Polițistul a spus că Maddie va avea un paznic toată noaptea."

"Sigur, în seara asta, și poate pentru câteva zile. Dar ce se va întâmpla după aceea? Ce se va face peste două săptămâni dacă poliția nu l-a prins pe ticălosul ăsta? Nu-i vor da o escortă permanentă a poliției."

"Sunt camere de supraveghere peste tot în spital. Una dintre ele trebuie să fi făcut poza tipului ăstuia." Luke s-a oprit la un semafor. "Părea că polițiștii din Hillside erau aproape de a face o arestare."

"Să sperăm." Dar tonul ei dădea de înțeles că nu se baza pe asta.

Brooke avea dreptate. Agresorul lui Maddie intrase direct într-un spital aglomerat pentru a-i lăsa mesajul său, o mișcare prea îndrăzneață pentru confortul lui Luke. Tipul ăsta era fie nebun, fie încrezător. Ambele opțiuni i-au dat lui Luke o doză uriașă de paranoia.

Capitolul 14

Epuizarea fizică se revărsa peste Brooke, saturându-i mușchii. Urcarea șchiopătând a treptelor de pe verandă i-a epuizat și ultimul gram de *energie*. Vântul s-a întețit. O rafală bruscă a traversat curtea, alungând frunzele moarte de pe gazon în grămezi învolburate. Aerul rece s-a strecurat pe gâtul jachetei ei, iar ea și-a aplecat umerii împotriva frigului. Tot ce voia să facă era să se arunce în pat și să-și tragă pătura pe cap. Din păcate, nervii ei încă zumzăiau ca niște transformatoare.

Copiii erau deja la ușă. Haley și-a aruncat rucsacul greu pe un umăr. Chris ținea un recipient cu prăjituri cu ciocolată. Luke a pășit în fața lor. A deblocat ușa și a trecut pragul.

Brooke și-a amintit de câine. "Fii..."

"Ah." S-a împiedicat, aruncând o mână pentru a se sprijini de perete.

"Atent", a terminat Brooke.

Sub picioarele lui, Sunshine s-a agitat în picioare, dând din coadă. Luke s-a aplecat să o scarpine în cap. "Îmi pare rău, fetițo."

Apăsând pe întrerupătoare pe măsură ce trecea pe lângă ele, Luke a trecut prin camera de zi și prin sufragerie, de o parte și de alta a holului principal. A intrat în bucătărie, a deschis cămara și s-a uitat înăuntru.

"Așteaptă aici." A luat o lanternă de pe un cuier de perete și a dispărut în subsol.

Brooke s-a așezat pe un scaun.

"O să am eu grijă de Sunshine." Chris i-a aruncat lui Brooke o pungă cu gheață și a pus mâncare în bolul câinelui. A rontăit mâncarea și a *lătrat* la ușa din spate. Chris a lăsat-o să iasă.

Brooke a așezat gheața pe singura parte a corpului ei care nu înghețа, genunchiul ei în flăcări. Frigul a trimis un fior prin oasele ei.

Haley și-a aruncat rucsacul pe podea. "Voi împacheta prânzul."

"Mulțumesc." Ajutorul nesolicitat al copiilor ei i-a încălzit oasele reci. Haley a aruncat iaurt și fructe în două pungi termoizolante. Chris prefera mâncarea de la cantină.

Haley a pus pachetele cu mâncare în frigider și s-a așezat lângă Brooke.

"Maddie va fi bine?"

Brooke a înfășurat un braț în jurul umerilor fiicei ei. Copiii încă procesau vestea. La naiba, *Brooke* încă procesa ce s-a întâmplat la spital. Atacatorul intrase într-un spital aglomerat și nimeni nu observase. Părea ireal. Imposibil. "Poliția o va supraveghea non-stop. Nu vor lăsa să i se întâmple nimic."

Haley și-a răsucit o șuviță de păr. "Trebuie să fie speriată."

"Sunt sigură că este."

Chris umplea un pahar cu apă, dar capul îi era înclinat ca și cum ar fi ascultat.

"Ești speriată?" a întrebat Brooke. Haley s-a uitat în altă parte. Ea a ridicat din umeri.

Pieptul lui Brooke o durea. Voia să le spună că nu era niciun pericol, că erau complet în siguranță, dar nu mai erau copii. Un urs de pluș care stătea de pază la picioarele patului nu era suficient. Meritau adevărul. "Vom încuia bine casa și nu vom pleca nicăieri singuri până când acest om nu va fi prins. Bine?"

"Bine." Haley a dat din cap. "Mă duc la culcare."

"Trezește-mă dacă nu poți dormi". Brooke a îmbrățișat-o. "Asta e valabil și pentru tine, Chris."

"Voi fi bine." El a pus paharul gol în chiuvetă.

Luke a urcat scările de lemn ale subsolului, a trecut prin bucătărie și s-a îndreptat spre etaj. Cinci minute mai târziu, a reapărut. "Zona e liberă."

Epuizați, copiii au urcat la etaj.

"Pot să-ți fac ceva de mâncare? Caserolă?" A întrebat Luke. "Nu mi-e foame. Poate niște ceai."

"Obosită?" A umplut ceainicul și a aprins arzătorul de sub el. Crengile zgâriau fereastra bucătăriei, în timp ce vântul zgâlțâia stejarul din spate. La lătratul câinelui, Luke a lăsat-o să intre. Sunshine s-a apropiat de Brooke pentru o scărpinat pe cap, apoi s-a întins pe podea lângă scaunul ei.

"Da, dar nu mă grăbesc să închid ochii." Avea să retrăiască disperarea lui Maddie toată noaptea. Disperarea frenetică din vocea ei și teroarea brută din ochii ei aveau să o bântuie pe Brooke mult timp.

"Poate că polițiștii îl vor prinde repede pe acest tip. Se pare că poliția din Hillside face progrese și că orașele își coordonează eforturile în cadrul anchetei."

"Chiar dacă prind un violator, testele ADN vor dura săptămâni, în cel mai bun caz." O nouă groază a cuprins-o. "Și dacă poliția din Hillside face o arestare și crede cu tărie că e vorba de același bărbat? Probabil că vor retrage garda lui Maddie. Și tot va fi posibil ca ei să fi prins omul greșit. Ea va fi îngrozită și vulnerabilă."

La fel și Brooke și copiii ei.

"Cum se descurcă copiii?" a întrebat Luke.

Brooke și-a ajustat punga cu gheață. "Sunt sigură că sunt mai speriați decât vor recunoaște. De la divorț, amândoi par să creadă că trebuie să se comporte ca niște adulți."

"A fost grea despărțirea pentru ei?"

"Ian călătorea mult. Ei erau deja obișnuiți cu faptul că el nu era aici. Îi plăcea mai mult ideea de a avea o soție și copii decât realitatea." Tristețea i-a umplut gâtul. Copiii ei erau prea mari pentru a fi feriți de adevăr. "Le pot spune că divorțul a fost o decizie luată de comun acord până când voi înnebuni, dar Ian s-a mutat la două ore distanță. Îi vede doar de două ori pe lună. Sunt copii deștepți. Tatăl lor a ales stilul lui de viață în locul lor. Ei știu asta."

"Trebuie să fie greu să nu îi poți proteja."

Frica a crescut proaspăt în pieptul lui Brooke. "Doamne, Luke. Ce mă voi face dacă nu-l prind pe tipul ăsta?"

Ceainicul șuieră. Luke a înghețat pentru câteva secunde. Apoi, cu o respirație aspră, a turnat apă aburindă peste pliculețele de ceai în două căni. "Poate că e prea devreme să ne gândim la cel mai rău scenariu."

De unde altundeva ar putea începe? Un lucru era sigur. Nu putea să stea degeaba și să spere că poliția va rezolva cazul. "Aș vrea să-mi verific notițele despre acest alt caz de viol. Să mergem în biroul meu."

Luke, ducând cănile de ceai, a urmat-o în biroul ei de pe hol. Brooke a încremenit. Erau grămezi de cărți și dosare și hârtii pe fiecare suprafață disponibilă. Ea a mutat câteva grămezi de pe birou pe podea. Luke a pus cănile

jos și a eliberat un scaun în timp ce Brooke și-a pornit laptopul. A sorbit din ceai în timp ce aparatul a început să funcționeze. Lichidul fierbinte nu a făcut mare lucru pentru a-i alunga răceala.

A apărut ecranul principal. Brooke a tastat HILLSIDE ALERGĂTOARE VIOLATĂ în motorul de căutare. În timp ce computerul funcționa, ea a scos un dosar de pe birou și a scos un articol din ziarul local. A trecut pe lângă detalii.

Luke a scos un scaun și s-a așezat în el. "Știai despre cazul Hillside?"

"Sunt la curent cu agresiunile sexuale și omuciderile din împrejurimi. Victima din Hillside a fost înhățată în timp ce făcea jogging la amurg. Individul a târât-o de pe poteca principală, a lovit-o de câteva ori și a violat-o. Atacul a fost întrerupt de un cuplu de bicicliști de munte." Brooke a derulat pagina în jos. "Dar nu purta o mască, doar o glugă și o bandană peste nas și gură."

Luke a arătat spre laptopul ei. "Căutarea ta este gata."

S-a întors la computer, a selectat un link și a dat clic. "Bandana a căzut în timpul luptei, permițând victimei și martorilor să-i vadă fața. Poliția a întocmit un portret robot."

Ea a întors computerul pentru a-i oferi lui Luke o vedere mai bună.

"Cu părul de pe față și hanoracul, arată ca Unabomber."

Brooke a studiat desenul. "Agresorul lui Maddie purta o mască de schi."

"Poate că și-a învățat lecția."

"Poate." Brooke a scos un al doilea articol. "Dar tipul ăsta nu a purtat mănuși. Sau un prezervativ. A lăsat ADN în urmă."

"Cu excepția mănușilor și a măștii, seamănă foarte mult cu atacatorul lui Maddie", a subliniat Luke. "Nu știi dacă avea de gând să folosească un prezervativ sau nu. Mulțumită ție, nu a ajuns atât de departe."

Dar ceva în legătură cu ideea nu era în regulă. "Nu era destul de frig pentru mănuși noaptea trecută. Le-a purtat pentru că nu a vrut să lase amprente. Mă îndoiesc foarte mult că atacatorul lui Maddie nu ar fi folosit un prezervativ."

Luke a luat în considerare argumentul ei. "Da, asta nu are niciun sens."

"Atacatorul din Hillside a fost neglijent. Acest atac nu are aceeași senzație de planificare ca cel al lui Maddie. De asemenea, violatorul din Hillside nu și-

a sufocat victima."

"Deci?"

"Deci, agresorul lui Maddie a vrut să o omoare." Brooke și-a bătut degetele pe masă. "Nu, nu am nicio dovadă în acest sens, doar felul în care o sugruma..." Nivelul pur de violență a făcut ca un fior proaspăt să alunece prin burta lui Brooke. A mai sorbit din ceai. "În acel moment, nu aveam nicio îndoială că uciderea ei era intenția lui finală."

Luke nu a răspuns.

"Statistic, majoritatea femeilor sunt atacate de bărbați pe care îi cunosc, deși nu neapărat îi cunosc bine. S-ar putea să nu-l fi observat, dar i-a captat interesul undeva. La școală. La serviciu. Poate că o vede în fiecare dimineață într-o cafenea sau merge la sala ei de sport. S-ar putea să fi lucrat la casa părinților ei sau să-i fi reparat mașina, dar de obicei există o legătură."

Luke a testat ceaiul, apoi l-a pus jos și l-a dat la o parte.

El s-a întins peste masă și i-a strâns mâna. Căldura s-a infiltrat din pielea lui în a ei. Mult mai bună decât ceaiul. "Poliția își va da seama de toate astea. Au ADN-ul pentru comparație. Nu trebuie să ghicești. Este frustrant că rezultatele durează atât de mult, dar când vor fi gata, toată lumea va fi sigură, într-un fel sau altul."

Dar pentru moment, un om violent era liber. Nimeni nu era în siguranță - nici Maddie, nici Brooke, nici copiii ei.

"Vor face tot ce pot." A luat o tabletă mică și a trecut la o pagină nouă. A notat numele fostului iubit a lui Maddie și al băiatului care îi plăcea. Apoi a enumerat toate locurile menționate de Maddie: Forever Fitness, Lark County Community College, locul ei de muncă.

Luke a înclinat capul să citească. "Ce faci?"

"Fac doar o listă cu locurile în care Maddie merge în mod regulat. Atacatorul ei o cunoaște de undeva. A ales-o. A urmărit-o. A fixat-o."

Brooke ar fi pariat pe asta. Adevărații prădători nu așteptau ca o victimă să rătăcească până la distanța de atac. Ei vânau.

Ea a enumerat asemănările și diferențele dintre cele două cazuri. Cu gândurile notate, se simțea mai liniștită. Oboseala se lăsă peste ea. A deschis

un dosar pentru Maddie și și-a pus notițele în el.

Luke a aruncat o privire în jurul biroului ei. "De ce nu ai renunțat la învățământ și nu ai devenit polițist?"

"După moartea lui Karen, m-am mutat înapoi acasă. Ian și cu mine ne-am căsătorit imediat și copiii au venit destul de repede. Mi-am dorit atât de mult *normalitatea*, încât am făcut tot ce am putut pentru a o obține." Brooke a făcut o pauză, amintirea fiind crudă ca o rană. "Oricum, făcând ceea ce fac", a fluturat o mână în aer peste dosarele ei, "îmi permite să ajut sute de femei tinere. Le pot da un avantaj pe care Karen și cu mine nu l-am avut când am ieșit în lume. Am fost atât de naive." Și-a înghițit amărăciunea.

Luke și-a mișcat mâna ca și cum ar fi vrut să o atingă pe a ei, dar s-a îndepărtat înainte de a face contact. Dezamăgirea s-a adăugat la epuizarea lui Brooke. La ce se aștepta ea? Că el avea să se năpustească asupra ei și să o ducă pe un cal alb? Chiar și basmele erau de obicei destul de sumbre.

"Trebuie să mă duc la culcare." Și-a oprit computerul.

Luke s-a ridicat. A dus ambele căni la chiuvetă, le-a clătit și le-a pus în mașina de spălat vase. Brooke și-a pus palmele pe masă și s-a împins în picioare.

"Nu trebuie să te ridici", a spus Luke. "Pot să ies singur și să încui. Doar dacă nu vrei cheia înapoi?"

"Nu. Ține-o la tine ." Nu era sigură de ce acest lucru o liniștea, dar o făcea.

Brooke l-a urmat pe Luke până la ușa din față. O singură privire la ușa de oțel vopsită în alb i-a readus în minte amintirea sărutului lor. Mușchii ei epuizați s-au relaxat. Dacă copiii ei nu ar fi fost acolo și dacă el nu ar fi încercat atât de evident să păstreze distanța, l-ar fi luat de mână și l-ar fi condus în dormitorul ei.

Dar asta nu se va întâmpla.

Doamne, se săturase să păstreze controlul.

"Mulțumesc pentru tot ce ai făcut azi. Nu știu ce aș fi făcut…"

"Sh." El i-a apăsat un deget pe buze. Verdele ochilor lui s-a întunecat și a devenit smarald. Se gândea la momentul lor anterior? "Mă voi întoarce devreme. Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de mine. Sunt la doar câteva minute

distanță."

A făcut un pas înapoi și a privit în sus pe scări, cu buzele strânse, timp de câteva secunde. Apoi, ca și cum ar fi luat o decizie, a deschis ușa brusc. Aerul rece a intrat în foaier.

"Noapte bună, Brooke", a spus el fără să se uite înapoi la ea.

A privit sedanul lui ieșind din alee. Luminile roșii din spate se stingeau în noapte. A închis ușa și a asigurat zăvorul. A urcat șchiopătând scările până în camera ei. Aruncându-și hainele peste coșul de rufe plin, și-a pus o pijama lejeră. Cu fața spălată și dinții periați, s-a strecurat între cearșafuri și s-a uitat fix la tavan. După ce petrecuse o zi întreagă în compania lui Luke, absența lui era evidentă. A trecut o mână peste patul gol de lângă ea. Trăgând perna în plus mai aproape, a îmbrățișat-o, dar o pernă nu înlocuia un corp cald. Mintea ei refuza să se oprească. Stătea nemișcată, concentrându-se pe fiecare zgomot și clasificându-i sursa probabilă.

S-a dat jos din pat și s-a dus la dulapul ei. În spate se afla seiful pentru arme pe care tatăl ei îl instalase când se născuse Haley. A introdus combinația și a deschis ușa grea. Înăuntru, o singură armă, vechea pușcă a tatălui ei, era sprijinită într-un colț. A strecurat arma sub pat și a băgat câteva cartușe în buzunar, dar nu se simțea mai în siguranță.

Dacă cineva ar intra în casă, ar auzi? S-ar trezi la timp pentru a folosi arma? Stătea nemișcată, ascultând copacii mișcându-se în afara ferestrei ei. Casa s-a liniștit cu un geamăt slab. Brooke s-a ascuns sub plapumă, dar frica din oasele ei o înghețа din interior spre exterior. O rafală de vânt a împins geamul, căutând slăbiciuni, căutând o cale de intrare.

***

Luke și-a închis fermoarul jachetei împotriva unui curent de aer care i-a alunecat în guler și i-a înconjurat gâtul. A mers până la mașină și a stat lângă ea. În spatele lui, strălucirea luminii de pe veranda lui Brooke și a felinarului

erau singurele surse vizibile de lumină. Nu existau felinare aici. Niciunul dintre semnele cu neon sau farurile din New York.

Ochii i s-au adaptat la întuneric și a scanat câmpurile pustii care înconjurau casa lui Brooke. Peste drum, panta urca până la un pâlc îndepărtat de copaci, negri și fără formă în întuneric. În spatele casei, iarba se rostogolea până la poalele umbrite ale dealurilor.

S-a uitat la casa veche, care stătea singură pe deal. Partea din față a casei era întunecată, dar dormitorul lui Brooke era în spate. Se pregătea pentru culcare? Cât de adânc dormea? S-ar fi trezit dacă ar fi intrat cineva? Și ce ar fi făcut dacă s-ar fi întâlnit cu un intrus?

Sângele răspândindu-se spre el. Privirea sticloasă a lui Sherry.

Transpirația picura pe spatele lui Luke.

A mers până la mașină, a deschis portiera și s-a urcat la volan. Trecând în marșarier, a dapăsat mai tare accelerația decât intenționase. Cauciucurile au scuipat pietriș. A slăbit pedala și a ieșit cu spatele de pe alee.

Drumul până la casa bunicii sale a durat mai puțin de zece minute. Casa încă mirosea a prăjituri. Luke s-a întors în bucătărie. Bunica stătea la masă, cu o cană de ceai la cot, un rebus în fața ei. Un halat albastru închis acoperea pijamaua de flanel. Mereu părea să-i fie frig în ultima vreme. S-a uitat la el pe deasupra ochelarilor de citit. "Este totul în regulă cu Brooke și copiii?"

"Da, doamnă." Luke s-a așezat pe un scaun. A întors puzzle-ul ei spre el și a citit unul dintre indicii. ORANGE_____ TEA.

Bunica îl privea. "Ce s-a întâmplat, Lucas?" Când Lucas era tânăr, putea ascunde lucruri de părinții lui ocupați, dar niciodată nu fusese în stare să o păcălească pe bunica. Poate că nu-i spusese despre Sherry, dar ea știa că se întâmplă ceva.

"Nu-mi place să-i las singuri". Luke și-a luat creionul și a completat Lla punctual nouă, PEKOE.

Bunica își sorbea ceaiul.

Luke a scăpat creionul. "Mă întorc acolo. Îmi pare rău, bunico." Luke s-a

ridicat și s-a aplecat să sărute obrazul bunicii sale. "Nu mă simt confortabil să-i las singuri toată noaptea."

"Sper că nu." Bunica lui își strânse reverul halatului la baza gâtului. "De ce ți-ar părea rău de asta?"

"Am venit aici să petrec ceva timp cu tine."

Bunica îi strânse mâna, degetele ei aparent firave fiind surprinzător de puternice. "Îmi place că ai venit să mă vizitezi, dar ceea ce este important acum este protejarea lui Brooke și a copiilor ei."

Era destul de rău că o dezamăgise pe Sherry. Luke nu putea lăsa să i se întâmple ceva lui Brooke sau copiilor ei. "Mulțumesc pentru înțelegere."

Ea i-a dat drumul la mână. "Pleacă. Pleacă de aici."

Luke a alergat până în camera lui. Și-a scos geanta de noapte din dulap. A pus un schimb de haine și trusa de bărbierit înăuntru. A alergat înapoi pe scări. Bunica lui era pe hol.

"Încuie ușa după mine."

Bunica i-a atins antebrațul. "Ai grijă, Lucas. Te iubesc."

"Și eu." Luke s-a întors cu mașina la casa lui Brooke. Pe alee, a făcut o pauză. Nu voia să o sperie intrând pur și simplu. Putea să bată la ușă. Nu, trezirea copiilor nu era necesară. I-a trimis un mesaj.

Sunt afară. Intru.

Sperând că ea va fi de acord să-l lase să rămână, el a așteptat câteva minute. Apoi a descuiat ușa și a intrat, având grijă să calce peste câinele care dormea. A auzit bătaia cozii ei pe lemnul de esență tare. Sunshine s-a târât în picioare în timp ce Luke închidea zăvorul.

"Brooke?" Scărpinând câinele după urechi, el a strigat încet pe scări.

Scândurile scârțâiau în spatele casei. Lumina de pe hol s-a aprins. Luke a clipit.

"Luke?" Brooke a intrat în vizor. "Ce faci aici? Ai uitat ceva?"

"Nu. După ce s-a întâmplat azi cu Maddie, um..." Căldura a inundat ceafa lui Luke. Ce era în spatele ei? "M-am gândit să mă așez pe canapeaua ta. Asta e o armă?"

"Da." A ridicat-o mai sus. "Urăsc că am scos-o."

"Eu nu. Sunt al naibii de bucuros s-o văd." Luke mergea pe hol spre ea. Lumina de deasupra capului îi strălucea pe față. Extenuarea îi zgâria pielea subțire de sub ochi. El nu prea era un erou, dar ea nu știa asta. Fără niciun avertisment, el nu putuse face nimic pentru Sherry. Dar știa despre pericolul la care era expusă Brooke și trebuia să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o proteja.

"Mulțumesc." Vocea lui Brooke era obosită. "Aș spune că nu era necesar, dar mă simt mai bine acum că ești aici."

Afirmația ei a declanșat câteva galoane de testosteron. Căldura de la gât i s-a revărsat până la față, apoi mai jos. "Am crezut că te-ai dus la culcare?"

"Nu puteam să dorm. Am coborât în biroul meu să corectez niște teste." Sa strecurat în biroul ei și a stins lumina. "Nu trebuie să dormi pe canapea. Poți lua camera lui Wade de la etaj. El nu o folosește."

Și să fii atât de aproape de ea toată noaptea? Probabil că nu era o idee bună. Nu numai că ar fi stat treaz gândindu-se la ea, care dormea în camera alăturată, dar dacă filmul lui de groază nocturn ar fi decis să ruleze la miezul nopții? Nu avea cum să suporte ca cineva să-l vadă zvârcolindu-se pe podea ca și cum ar fi fost electrocutat.

"Aș prefera să fiu aici jos, unde pot auzi pe cineva afară."

"În regulă. Poți dormi în sufragerie. Canapeaua este mai lungă și vei avea mai multă intimitate decât în camera de zi."

Luke a urmat-o prin bucătărie, a trecut pe lângă biroul ei și a intrat într-o cameră confortabilă cu un ecran plat de mărime medie. Sub televizor se aflau multitudinea de jucării electronice ale adolescenților.

Brooke a sprijinit arma într-un colț și a deschis un dulap. A scos o pernă și cearșafuri. "Este o pătură pe spătarul canapelei. Canapeaua se deschide într-un pat, dar sincer, este mai confortabil așa cum este." Ca de obicei, punea bunăstarea celorlalți înaintea propriilor nevoi. Ca acum, când el ar fi trebuit să o aștepte pe ea.

Luke și-a lăsat geanta de dormit pe podea și s-a dus să ia lenjeria. "Pot să iau eu totul. Ar trebui să te ridici de pe piciorul ăla."

"Mulțumesc că faci asta." Ea s-a uitat în ochii lui. Maroul bogat era plin

de o emoție pe care el nu o putea identifica. Recunoștință? El s-a aplecat mai aproape. Privirea lui a căzut pe gura ei. Pentru a doua oară, dorința de a-și lipi buzele de buza rănită l-a șocat. Și zgârietura de pe bărbia ei? Voia să o sărute și pe aceea, apoi poate să coboare pe coloana delicată a gâtului ei, unde îi pulsa pulsul.

El și-a îndreptat privirea înapoi spre ochii ei. Aceștia s-au lărgit pe măsură ce recunoștința s-a transformat în surpriză, apoi s-au întunecat cu primele zvâcniri ale dorinței.

Întotdeauna crezuse că Brooke era frumoasă, dar se uitase vreodată mai atent, pentru a vedea complexitatea femeii de sub exteriorul ei? Ea era un cocktail de forță și vulnerabilitate, inteligență și frumusețe, compasiune și hotărâre.

Lăsând la o parte îndrăgostirea adolescentină, senzualitatea ei era ceva ce el nu apreciase niciodată cu adevărat.

Luke a ridicat cearșafurile și perna din brațele ei. Se dădu înapoi înainte să fie tentat să o lase jos pe canapea și să exploreze fiecare centimetru din curajul ei. "Mulțumesc."

Nu se putea apropia mai mult de Brooke. Sherry fusese asistenta lui. Nu existase nicio relație între ei, dincolo de un flirt inofensiv. Dar moartea ei îl lăsase devastat. Dacă se îndrăgostea de Brooke și nu o putea proteja, nu-și mai revenea niciodată.

Ea a clipit, rupând legătura. "Mulțumesc." El și-a curățat gâtul. "Pot să folosesc computerul tău?"

"Servește-te singur." Ea și-a scuturat ușor capul și s-a îndreptat spre ușă. "E în biroul meu. Vrei asta?" A ridicat pușca.

"Nu. M-aș simți mai bine dacă ai păstra asta cu tine. Noapte bună, Brooke."

A fugit cât de repede i-a permis genunchiul bolnav. Sunshine a urmat-o, unghiile bătând pe podea în timp ce câinele se întorcea la locul ei de lângă ușa de la intrare. Luke ar fi trebuit să întrebe dacă poate să facă un duș rece, dar nu anticipase ce tocmai se petrecuse între ei. Încă supărat, s-a dus în biroul lui Brooke și a pornit computerul. Mașina ei avea nevoie de un tun-up.

În timp ce aștepta, a deschis sertarul cu dosare. Dosarele erau etichetate cu nume și date. Luke a scos unul. L-a deschis. Înăuntru erau printate articole de pe internet. FEMEIE DIN PHILADELPHIA UCISĂ ÎN PARCUL FAIRMONT.

Luke a returnat dosarul și a selectat altul. TÂNĂRĂ MAMĂ DIN PITTSBURGH VIOLATĂ ȘI STRANGULATĂ. A răsfoit paginile. Încă câteva articole. Câteva notițe făcute de Brooke despre faptele cheie ale cazului. A pus dosarul la loc și a răsfoit restul. Zeci de dosare care detaliau poveștile femeilor ucise în Pennsylvania. Chiar în partea din față a sertarului se afla un dosar gros plin cu statistici și rapoarte de la Biroul de Justiție. Dosarele pe care le începuse cu Maddie și cu femeia violată în Hillside erau chiar în spatele dosarului cu statistici.

Nu e de mirare că Brooke știa atât de multe despre violatori și criminali. Ea făcea mai mult decât să predea autoapărare. Preocuparea lui Brooke pentru violență avea un substrat de obsesie.

S-a întors la computer, a accesat fișierele de sistem și a început să curețe hard disk-ul. Laptopul gâfâia. Cu toate fișierele străine de pe computerul lui Brooke, sarcina lui urma să dureze ceva timp. Dar oricum nu era pregătit pentru somn.

Luke s-a gândit la moartea prietenei lui Brooke. Își amintea vag că Brooke se mutase înapoi acasă după aceea și se căsătorise, dar el fusese în facultate și nu prea fusese prin preajmă. În mod clar, acel act violent îi remodelase lumea și o schimbase.

Moartea lui Sherry îl va bântui pentru totdeauna?

Capitolul 15

Alarma a sunat. Cu o parte a creierului blocată în adâncurile întunecate ale somnului, ea a apăsat pe butonul OFF. Ochii i s-au deschis brusc, imaginile

erotice ale visului ei fiind imprimate în mintea ei.

Luke. Ea. Goală. Făcând lucruri transpirate la care nici măcar nu se gândise de ani de zile.

S-a rostogolit pe spate. O înțepătură îi străbătu genunchiul. Durerea a ajutat la suprimarea libidoului ei redeșteptat, ca o terapie de șoc. O parte din ea era bucuroasă; cealaltă parte voia acele viziuni înapoi.

Erau destul de fierbinți.

Și-a mișcat experimental piciorul pe pat. Încă înțepenit și dureros, dar îl putea îndoi și îndrepta câțiva centimetri, o îmbunătățire clară a amplitudinii de mișcare față de ieri.

Amețeala persista în timp ce împingea păturile înapoi, aproape jenată de cât de bine dormise cu Luke jos. Abia își amintea că se urcase în pat.

Nu te obișnui să-l ai aici.

Balansându-și picioarele pe lateral, a testat un pic mai multă greutate pe piciorul ei. Mai bine. A încuiat pușca, apoi a mers în baie, a făcut duș și s-a îmbrăcat cu o altă pereche de pantaloni largi și un pulover ușor.

"E timpul să vă sculați." A bătut în ușile copiilor în drumul ei pe hol.

Bucătăria era goală, dar mirosea a cafea. Brooke și-a turnat o ceașcă, înghițind jumătate în timp ce stătea deasupra chiuvetei, într-un efort de a-și limpezi mintea de ceața lăsată de somnul greu. Și-a lăsat cana pe tejghea și s-a îndreptat rigid spre sufragerie.

Unde era Luke? Un mic val de nervi i se învârtea în stomac. Își imaginase momentul dintre ei de aseară?

"Luke?" Conștientă de intimitatea lui, ea a bătut în tocul ușii.

"Aici înăuntru." Vocea lui venea din direcția biroului ei.

"Neața." Și-a vârât capul înăuntru. Luke stătea la biroul ei. Laptopul ei era pornit în fața lui.

El și-a mutat atenția de la computer la ea. "Bună dimineața."

Ceva i se încălzise în ochi, doar pentru o secundă, înainte să se răcească, dar fusese acolo. Dorință. Pentru ea.

Oh. Fața i se încălzise. Nu-și imaginase asta. Cum se simțea în legătură cu asta?

Confuză, a decis ea, și a îndepărtat-o. Întreaga interacțiune avea nevoie de ceva timp pentru a se fixa în mintea ei. "Ce faci?", a întrebat ea.

"Hard disk-ul tău era blocat. L-am curățat aseară. Software-ul tău antivirus se actualizează acum." S-a ridicat și s-a întins. Hainele îi erau șifonate de când dormise în ele. Părul său negru, răvășit din tăietura sa de precizie *GQ*, îi cădea pe frunte. Umbra de pe maxilarul lui o făcea să-și dorească să se fi trezit în pat cu ea. *Iisuse,* ce era în neregulă cu ea?

"Cafeaua e gata. Ți-e foame?"

Imagini erotice se derulau prin mintea ei. O căldură plăcută a înflorit pe restul pielii ei.

"Um. Sunt bine cu cafea, mulțumesc. În plus, am întârziat puțin în dimineața asta." S-a dat pe spate, ridicându-și tivul puloverului pentru a-și răcori pielea. Poate că ar trebui să se schimbe în ceva mai ușor.

Luke a urmat-o în bucătărie. "Ei bine, mi-e foame. Ai cereale?"

"În cămară."

El a ales o cutie.

"Bolurile sunt deasupra." Ea se așeză la masă, bucuroasă să aibă o piesă solidă de mobilier între ei. "Dacă tot mă gândesc la asta..." I-a dat locația și combinația seifului pentru arme. "În caz de urgență. Nu are niciun rost dacă nu-l poți accesa."

"Am înțeles." Cerealele se amestecară în bol. A turnat lapte, apoi s-a întors și s-a sprijinit de tejghea în timp ce mânca. Brooke și-a luat cafeaua cu ambele mâini și a înghițit-o. Reacția ei sălbatică la Luke trebuia să fie o rămășiță a somnolenței ei. Cu siguranță cofeina ar fi spălat totul. Ar putea reveni la normal.

Luke s-a întors și și-a clătit castronul în chiuvetă. Brooke a privit mușchii umerilor săi largi și ai spatelui său mișcându-se sub cămașă.

Ack!

"Pot să folosesc dușul tău? Vin în două minute."

"Desigur." Scoaterea acelor viziuni erotice din capul ei nu devenea mai ușoară. "Folosește-l pe cel din dormitorul meu. Prosoapele sunt în dulapul cu lenjerie din hol."

"Mulțumesc." S-a oprit în sufragerie pentru a-și lua geanta și a dispărut pe holul principal. Brooke i-a auzit pașii urcând scările.

Urma să fie dezbrăcat în dușul ei. Nu putea suporta imaginea mentală. Având nevoie de o distragere, a pornit televizorul de pe blat și și-a turnat un castron de cereale.

A mâncat în timp ce asculta buletinul meteo și o actualizare a traficului. "Acum, o actualizare specială cu privire la atacul brutal asupra unei tinere femei din Coopersfield."

Camera a filmat un alt birou de știri. Aceeași reporteră blondă și implacabilă care o urmărise prin parcarea centrului comunitar luni seara. Îmbrăcată într-un costum izbitor de albastru cobalt, blonda stătea într-o redacție modernă. "Victima atacului brutal de luni seară a fost externată din spital și se recuperează la domiciliu."

Reporterul a reluat atacul. Apoi poza lui Brooke a apărut în colțul ecranului. Frica i-a întors stomacul pe dos.

Blonda a continuat: "Eroina de marți seară, Brooke Davenport, nu este străină de violență. La vârsta de douăzeci și doi de ani, prietena și colega ei de cameră, Karen Edwards, a fost ucisă de un iubit înstrăinat în subsolul clădirii în care locuiau."

A urmat fotografia lui Karen, apoi o imagine a clădirii în care locuiau. Fotografiile care au apărut pe ecran arătau aproape identic cu cele pe care le folosea pentru propriile prezentări. Și dintr-o dată nu mai avea nicio dorință să le mai vadă vreodată.

"Doamna Davenport predă matematică la Liceul Westbury și își dedică o mare parte din timpul liber și ajutorării altora. O dată sau de două ori pe săptămână în ultimul deceniu, doamna Davenport a predat un curs de autoapărare pentru femei în comunitățile din jur..." Femeia de la știri a continuat.

Brooke a ignorat restul poveștii. "Ei bine, asta e o problemă, nu-i așa?"

Brooke își roti capul. Luke stătea în picioare la intrarea în bucătărie, proaspăt bărbierit, cu părul umed. Ea s-a holbat la el, dar ochii lui nu au părăsit ecranul. El nu se mișca, cu excepția zvâcnirii unui mușchi din maxilar.

Când știrea s-a terminat, programul a trecut la o știre despre întoarcerea acasă a unui soldat, care nu a ușurat greutatea moartă din pieptul lui Brooke.

Luke s-a întors spre ea. "Reporterul ăla a difuzat totul, mai puțin adresa și numărul tău de telefon." A făcut pași, ridicându-și o mână la tâmplă. "Dacă ciudatul ăla nu știa cine ești acum zece minute, acum știe."

Telefonul a sunat. Ora apelului o alarmă pe Brooke. Telefonul era pe tejghea, lângă Luke. El s-a uitat la ID-ul apelantului: IAN DAVENPORT.

"Fostul meu." Brooke s-a întins după telefon. "Alo."

Vocea lui Ian s-a auzit pe linie. "Tocmai am văzut știrile. Ești în regulă?"

Ea a suspinat. "Sunt bine, mulțumesc."

"Mă îndoiesc că ești cu adevărat", a spus Ian. "L-ai văzut pe terapeut?"

"Nu încă." Iritarea a frecat temperamentul agitat al lui Brooke. "Tocmai s-a întâmplat, Ian. Dă-mi puțin timp."

Amândoi știau că probabil nu va merge. Ultimul voia ca ea să ia o pauză de la predarea autoapărării, să nu se mai învinovățească pentru moartea lui Karen, să renunțe la vina ei.

Ceva ce Brooke nu era în stare să facă.

"Brooke..." Dezamăgirea a continuat în timpul legăturii de la Philadelphia la Westbury.

"Ian, trebuie să plec la muncă. Mulțumesc pentru telefon."

Furia și amărăciunea i s-au strecurat în voce. "Nu înțeleg de ce nu poți să lași trecutul în trecut."

"Știu că nu înțelegi." Ea a ripostat. "Asta a fost o parte din problemă." A numărat secundele de tăcere. Unu, doi, trei.

"Să nu ne certăm. În acest moment, totul e apă sub pod." Vocea lui Ian era rece ca de obicei. "Ne vedem vinerea viitoare când iau copiii."

"Bine." Brooke a înfipt telefonul înapoi în suportul de încărcare. În opinia ei, câteva argumente bune ar fi fost mai bune decât rezerva glacială a lui Ian.

Se căsătorise cu ea presupunând că câteva vizite la un psihiatru scump îi vor reda femeia lipsită de griji cu care se întâlnise în facultate. A fost foarte dezamăgit să afle că moartea lui Karen o schimbase pe Brooke pentru totdeauna. Fusese dezamăgit de totul în căsnicia lor. Crescuse într-o familie de

tip country club, au pair, cu cod de îmbrăcăminte pentru cină. Dar copiii lor nu erau minunații violoniști cu maniere perfecte pe care și-i imaginase. Erau gălăgioși și turbulenți, adesea acoperiți de noroi și pete de iarbă. În loc să îmbrățișeze haosul, Ian a păstrat distanța.

A spus-o cel mai bine în ziua în care s-a mutat: Ei pur și simplu nu erau compatibili.

Luke se retrăsese în sufragerie pentru a-i oferi intimitate. A ieșit din nou.

"E totul în regulă?"

"Da." Era prea devreme dimineața, iar ea încă se mai gândea la știri. Nu avea cum să poarte o discuție despre Karen acum. Trebuia să se adune și să se apuce de treabă. "Ian vroia doar să verifice."

Luke a ridicat o sprânceană neîncrezătoare. Picioare au bătut în jos pe scări. Chris a alunecat în bucătărie, picioarele alunecând pe gresie. I-a aruncat sobei o privire plină de speranță.

"Vrei să-ți pregătesc micul dejun?" a întrebat Brooke, surprinsă.

"Nu!" Chris a deschis cămara și a scos o cutie de batoane granola. "Adică, încă nu mi-e foame. Și e un pic cam târziu. O să iau astea cu mine."

Haley s-a năpustit asupra lui, luând două batoane și băgându-le în rucsac.

"Gata."

Brooke și-a lăsat cafeaua deoparte.

Luke era tăcut cu copiii din cameră, dar expresia lui îi spunea că discuția lor nu se terminase. Ca toți ceilalți, avea de gând să îi pună întrebări la care ea nu putea răspunde.

Capitolul 16

E timpul să ne punem la curent cu știrile. Mai exact, știrile lui. Ce a avut de spus presa despre el în această dimineață? Era încă o vedetă? Cu stomacul agitat, și-a așezat cana și farfuria cu ouă omletă pe măsuța de cafea și s-a așezat

pe canapea. A luat telecomanda. Televizorul era deja setat pe postul local de știri. Era tot ce urmărise de luni seara.

După cinci minute, aceeași reporteriță s-a așezat în redacție și și-a început discursul. Maddie era acasă! *Asta* da veste bună. Apetitul i s-a deschis și s-a apucat de micul dejun. Poliția nu avea nicio pistă. *Ca să vezi.*. Cu excepția zgârieturilor, el nu le lăsase niciuna.

Reporterul a început să povestească istoria lui Brooke Davenport. El a apăsat butonul de înregistrare de pe telecomandă. Niciun interviu. Interesant. A fost ea necooperantă? A evitat lumina reflectoarelor?

A făcut granit dintr-o singură bătaie a inimii, răspunsul pe care *obișnuia* să îl aibă la gândul oricăreia dintre crimele sale. Asta îi lipsea în ultima vreme? O luptă bună? Acea scânteie de speranță care trebuia zdrobită dintr-o victimă? Atacul de adrenalină când își dădea seama că toate eforturile ei erau inutile. Avea de gând să o rănească și apoi ea avea să moară.

Cea mai puternică femeie era neputincioasă în fața lui.

"Aceasta nu este prima întâlnire a lui Brooke Davenport cu violența."

Își închise imaginația în timp ce reporterul detalia implicarea lui Brooke într-o crimă veche. Ouăle reci din gura lui au devenit lipsite de gust. Furculița lui a ricoșat în covor.

Era Karma, soarta, influența divină pentru cei care credeau în astfel de lucruri. Numele de fată al lui Brooke Davenport era Peterson, iar ea găsise odată cadavrul prietenei sale ucise.

Opțiunile sale de urmărire s-au deschis larg. O rază de lumină și un cor de... Metafora celestă nu suna prea bine. Demonii cântau? Probabil că nu.

A urmărit zeci de femei de-a lungul anilor, le-a urmărit fiecare mișcare, le-a prezis fiecare răspuns. Privea. Aștepta. Apoi sărea cu o precizie și o sincronizare care rivalizau cu cele mai bune prădătoare naturale. Dar niciodată nu a lăsat vreunul dintre subiecții săi să știe că era la pândă. Să-i facă să-și anticipeze întâlnirea cu aceeași intensitate ca și el. Era o grabă să știe că, în timp ce el le plănuia soarta, ei se temeau de intențiile lui.

Își imagină chipul minunat al lui Brooke. Ea ar fi știut. De fiecare dată când închidea ochii, se gândea la el.

Viața ei urma să se învârtă în cerc, de la moartea prietenei ei la a ei, iar el avea de gând să se asigure că ea știa că sfârșitul ei urma să vină exact în același fel.

Dacă ar fi ucis-o, ar fi fost nevoit să se mute. Era prea cunoscută în comunitate. Oamenii ar fi insistat ca cazul ei să fie rezolvat. Chiar dacă reușea să pună crima pe seama altcuiva, să rămână aici pentru crima de anul viitor nu era o opțiune. Locuia aici de mult timp, poate prea mult. Schimbarea nu era neapărat un lucru rău. Evitarea tiparelor era importantă. Iar iernile de aici erau nașpa. Vreme rece, umedă și urâtă din decembrie până în aprilie.

Poate că s-ar îndrepta spre sud. Nu Texas sau Florida, totuși. Aceste state erau mult prea rapide pentru a activa comutatorul pentru confortul său. Linia morții era practic o bandă expres. Poate New Mexico. Aboliseră pedeapsa cu moartea cu câțiva ani în urmă. Nu că ar fi fost prins, dar merita să fie atent.

Ar fi ucis-o pe Brooke Davenport, apoi s-ar fi mutat în New Mexico.

La televizor, reporterul trecuse de la trecutul lui Brooke la câteva informații despre tânăra pe care o salvase. Numele victimei nu fusese dat, dar el știa că era Maddie. Se enervase la auzul laudelor pentru acțiunile ei, pentru dorința ei de a trăi, pentru spiritul ei de luptă.

Maddie nu cooperase așa cum prevăzuse el. De ce? Ce trăsătură personală îi scăpase în evaluarea sa, care îi permitea atât de mult spirit?

A coborât la subsol. Dosarul lui Maddie era în primul container de depozitare. A învârtit lacătul cu combinație și a ridicat capacul. Plicul de manila plin cu poze, programări și notițe stătea deasupra unui album gol. Fără acid, pentru a-și păstra amintirile cât mai mult timp posibil. Dând înapoi pe călcâie, a deschis dosarul și a răsfoit notițele. Nimic. S-a întors la etajul principal și și-a pornit laptopul. Și-a revizuit catalogul virtual de potențiale victime. Maddie strălucea și aici. Fiecare aspect al comportamentului ei arăta că era perfectă pentru el. Nimic nu prevestea refuzul ei de a renunța, nimic rebel în trecutul ei. Poate că Maddie era o anomalie.

Nu își făcea griji. Maddie își va învăța lecția în timp.

A mișcat două degete pe touchpad, parcurgând absent notele sale timpurii despre toți candidații. Un nou gând îi trecu prin minte cu entuziasmul lui Billy

Mays dintr-o reclamă la televizor "As Seen on TV".

Dar aşteptaţi! Mai este ceva. Doar în această săptămână, ucideţi două femei la preţul uneia, cel mai bun BOGO.

La urma urmei, de ce îi păsa lui Brooke mai mult decât de ea însăşi? Ce act ar fi putut să o distrugă aşa cum îl tortura oprirea vânătorii lui anuale? Ar fi făcut-o să îl privească cum violează şi ucide pe altul înainte de a-şi extrage plăcerea din ea. Groaza ei ar fi făcut actul mult mai dulce.

Şi-a dus notiţele la etaj. Avea de gând să înceapă un nou dosar despre Brooke. Prinderea a două femei în acelaşi timp avea să necesite ceva planificare, dar el era pregătit pentru această sarcină.

Fiorul i-a întinerit entuziasmul.

A trecut mult timp de când nu a mai pornit într-o nouă aventură, de când nu a mai cerut ceva în plus de la abilităţile sale. Devenise leneş? Poate că da. Dar asta nu mai era. Noua lui schemă încălca regulile care îl ţinuseră departe de detecţie de-a lungul anilor. Vor exista consecinţe. Dar răsplata va face ca preţul să merite.

Următoarea sa vânătoare va fi o provocare dublă şi o plăcere dublă.

Capitolul 17

"*X este* egal cu cincizeci şi doi", a spus Brooke în timp ce scria cu marker negru răspunsul la problemă pe tablă. S-a întors cu faţa spre clasa ei de Algebră I. "Are cineva întrebări despre lecţia de astăzi?"

A scanat clasa. Douăzeci şi opt de feţe au clipit înapoi la ea cu diferite grade de înţelegere. În rândul din faţă, Sara, o blondă frumoasă cu părul şi dinţii perfect drepţi, copia problema cu sârguinţa ei obişnuită. Derek aţipise în rândul din spate, cu capul înclinat pe spate, cu picioarele lungi îmbrăcate în blugi întinse sub scaunul din faţa lui. Brooke a suspinat. Derek ar sforăi şi ar obţine

un A fără efort la următorul test, în timp ce biata Sara s-ar scărpina și s-ar lupta pentru un C.

Clopoțelul a sunat.

Ora prânzului.

Brooke și-a ridicat vocea peste sunetele trupurilor care se mișcau, a rucsacurilor care se închideau și a picioarelor scaunelor care răzbeau pe linoleum. "Nu uitați, pagina șaptezeci, problemele de la șaisprezece la treizeci pentru mâine." A arătat cu degetul spre celălalt capăt al tablei, unde scrisese tema pentru acasă.

Elevii se înghesuiau la ieșire. Brooke a șters tabla, eliberând lecția pentru clasa următoare. Ușa s-a deschis și cacofonia schimbării de clasă de voci, pași și dulapuri trântite a umplut clasa lui Brooke. Ea s-a lăsat pe scaunul ei.

Sara s-a oprit în fața biroului lui Brooke, a răsucit capătul blond al câtorva șuvițe blonde. "Doamnă Davenport, sunt foarte confuză. Veți fi aici dimineață?"

Săraca Sara muncea din greu.

"Voi fi aici cu aproximativ douăzeci de minute înainte de orele de mâine. Sunt disponibilă în a opta perioadă și pentru puțin timp după școală astăzi."

Sara a scuturat din cap. "Am antrenament de hochei pe iarbă după școală. Voi veni dimineață."

"În regulă." Brooke și-a așezat markerul pe margine. A privit părul perfect al Sarei ieșind pe ușă.

După ce sala s-a golit, Brooke a încuiat ușa și a pornit spre sala profesorilor de matematică. Stomacul îi zvâcnea și își dorea să fi adus mai mult decât un iaurt și o banană pentru prânz. Îi era destul de foame să meargă până la cantină?

Abby a ieșit din clasă și a intrat în pas alături de ea. "Cum e genunchiul?"

"Azi e mai bine." Dar, probabil, nu suficient de bine pentru a merge până la cafenea și înapoi în perioada ei de prânz scurt. Iaurtul și fructele trebuiau să fie suficiente, ceea ce era probabil un lucru bun, deoarece nu mai făcuse exerciții de luni.

Au ajuns în salon, iar Abby le-a condus în camera mică. "Nu uita că avem poze pentru anuarul echipei de atletism mâine la prima oră."

"Nu o voi face." Mirosul a ajuns la Brooke înainte ca ea să intre pe ușă. Prăjituri proaspete. Aroma ar fi trebuit să o facă să saliveze, dar, în schimb, mirosul familiar i-a oprit apetitul de la prima adiere.

"Oh, uite." Emoția a ridicat tonul vocii lui Abby.

Brooke a pășit în jurul prietenei ei. S-a holbat. Macarons făcute în casă erau stivuite pe un platou rotund. Un bilețel Post-it cu numele ei era lipit pe folia de plastic. În vederea periferică o putea vedea pe Abby la frigider, deschizând ușa, vârându-și capul înăuntru și scoțând prânzul lor. Dar vocea ei se stinsese, devenind o ceață vocală.

Aroma a umplut camera. Amintirile au inundat-o pe Brooke.

"Au un miros fabulos. Mor de foame. Vreau să sar peste prânz și să le mănânc pe astea." Abby a aruncat pungile lor de prânz pe masă. "Nu ai de gând să deschizi cartea?"

"Desigur." Era ridicolă. Nu se putea panica de fiecare dată când întâlnea prăjituri cu nucă de cocos. În acest weekend, avea de gând să mănânce macaroane toată ziua pentru a se desensibiliza la vedere, miros și gust. Hotărâtă, Brooke a verificat ambalajul exterior, apoi a ridicat tava și a verificat dedesubt. "Niciun card."

"Poate că a căzut." Abby a scos un scaun și s-a așezat. Între sprâncene i s-a format o încruntare întrebătoare. "Este ceva în neregulă?"

"Nu. Deloc. Acesta este un gest grijuliu." Era. Cineva i-a copt prăjituri, iar ea a fost ciudată. Ea s-a scuturat. "Aș vrea să știu cine le-a trimis ca să le pot mulțumi."

Niciun elev de la liceul Westbury nu putea ști că macaroanele erau prăjitura preferată a lui Karen sau că Brooke nu reușise să mănânce una fără să plângă de la moartea prietenei sale.

"Ar trebui să le iei acasă."

"Nu. Le voi lăsa aici pentru ca toată lumea să se bucure de ele."

"Mișto." Greg a intrat, adulmecând aerul. A luat scaunul din fața lui Brooke și a smuls o prăjitură din tavă. "Astea sunt bune. Tu le-ai făcut?" I-a mormăit întrebarea lui Abby în jurul unei guri pline de prăjitură.

Abby a scuturat din cap. "Nu am fost eu."

Greg și-a deschis cutia pentru prânz și a scos un sandviș. S-a uitat la Brooke. "Știm cu toții că nu ai fost *tu*."

"Ce vrei să spui cu asta?" Brooke a rupt capătul bananei și a decojit jumătatea de sus, dar mirosul s-a ciocnit cu mirosul persistent de nucă de cocos. Iaurtul ei nu cobora mai ușor.

Greg și-a dat ochii peste cap. "Oh, haide. Îți amintești chestiile alea cu unt de arahide pe care le-ai făcut anul trecut de Crăciun?" El a tresărit.

"Este melodramatic", a spus Abby. "Nu au fost atât *de* rele." Brooke a ridicat din umeri.

"Nu-ți voi face prăjituri anul ăsta." Greg și-a ridicat sandvișul.

"Pot să trăiesc cu asta."

Brooke ar fi trebuit să se poarte adecvat insultată, dar bancul obișnuit nu o atrăgea. Mirosul de nucă de cocos îi intrase în nas. Îi va aminti de Karen pentru tot restul zilei.

***

"Bunico?" Luke își căra geanta în foaier. Sunetul tusei l-a condus pe hol la bucătărie. Bunica lui stătea la tejghea. Ea umplea o cană cu cafea.

"Lucas." Ea a pus cafetiera înapoi pe arzător și i-a zâmbit. "Nu am auzit nimic de la Nancy de la secția de poliție, așa că presupun că totul este bine cu Brooke."

"Da, doamnă. Până acum, totul e bine." Luke și-a lăsat geanta pe podea. "Cum te simți?"

"Sunt bine." Bunica a tușit în pumn. I-a făcut semn spre un scaun. "Stai jos. Am făcut un strudel de mere. Cafea?"

În timp ce bunica își freca mâinile la chiuvetă, Luke s-a așezat pe un scaun. Ea i-a turnat cafea și a tăiat o bucată de la capătul unei prăjituri proaspete. "Poți lua restul cu tine la Brooke."

"Nu vrei niciuna?"

"Nu mi-e foarte foame." Ea a luat loc vizavi de el. El a luat furculița.

"Ei de ce ai făcut-o?"

"Eram plictisită și îmi place să gătesc." Ea și-a înfășurat mâinile în jurul căniii. "M-am gândit că sigur va trece cineva pe aici și o va mânca. Și iată-te." El a strecurat o furculiță în gură, a mestecat și a înghițit. "Perfect, ca întotdeauna."

Bunica roși, rozul crescând în obrajii ei palizi ca o febră.

Luke și-a coborât furculița. "Ești sigură că ești bine? Pari obosită."

"Apreciez că îți faci griji pentru mine, Lucas." Ea i-a zâmbit. "Am o răceală. E urâtă, dar o să trec peste ea."

Luke mâncă mai mult strudel. Probabil că dacă ar fi fost mai mult prin preajmă în ultimii ani, ar fi văzut-o pe bunica lui răcită înainte și nu ar mai fi fost atât de paranoic.

"Acum spune-mi ce mai fac Brooke și copiii."

Luke i-a povestit despre reportajul special difuzat la știri în acea dimineață.

"Am văzut asta." Ochii bunicii s-au îngustat și fața i s-a ascuțit cu privirea care însemna că cineva urma să primească o predică severă. "Aș vrea să sun la postul ăla de știri și să le spun ce gândesc."

Luke râânji. Nu ar fi vrut să fie la capătul furiei bunicii. "Libertatea a presei și toate cele."

Bunica și-a strâns buzele la afirmația lui. "Prostii. Presa are aceeași responsabilitate ca oricine altcineva de a nu pune oamenii în pericol. Ei vor doar să exploateze crima cât mai mult timp posibil."

"Probabil."

Luke își termină desertul, își luă mai multe haine curate din cameră și își luă la revedere de la bunica sa.

În drum spre casa lui Brooke, s-a oprit la magazinul de animale pentru produse de baie. Sunshine l-a întâmpinat la ușă. I-a dat drumul câinelui pe peluză pentru câteva minute. Ea și-a făcut nevoile și l-a urmat înapoi în casă. El a scărpinat-o în cap. Nu avusese niciodată un câine, dar să spele unul părea destul de simplu. Voia să facă ceva frumos pentru Brooke. Ultimele câteva zile

fuseseră grele.

În baia de la etaj, a aliniat noile articole lângă cadă: șampon hidratant pentru piele sensibilă, balsam pentru blănuri groase și o perie recomandată de vânzătoare. A luat un pahar de plastic și a adus un teanc de prosoape din dulapul cu lenjerie.

La capătul scărilor, și-a plesnit coapsa. "Haide, fată."

Sunshine nu era la vedere. A coborât scările. Unde era ea? Un tur rapid al casei a scos la iveală câinele care se ascundea sub masa din bucătărie.

Luke s-a aplecat. "Oh, haide. Nu ai cum să știi."

Ea a dat înapoi. Luke a scos un scaun și s-a strecurat sub masă. Și-a înfășurat brațele în jurul câinelui ei și a tras-o ușor în aer liber. Cu o strânsoare fermă pe zgarda ei, el s-a ridicat. "Să mergem."

Soarele s-a scufundat pe gresie.

"Rezistență pasivă?" A luat-o în brațe. Ea nu s-a împotrivit, ci s-a lăsat moale în brațele lui. Luke a cărat-o la etaj și a dus-o în baie. A închis ușa cu piciorul înainte să lase câinele jos. "Asta e ridicol. E doar o baie. Miroși îngrozitor."

A dat drumul la apă. Privindu-l, câinele a tremurat. Ochii ei căprui îl acuzau de comiterea a tot felul de atrocități.

"Nici măcar nu ești ud încă." Când s-au acumulat câțiva centimetri, Luke a amestecat apa cu mâna pentru a verifica temperatura. Perfectă. Caldă, nu fierbinte. A întins un prosop pe podea și a ridicat câinele. Ea s-a zbătut când el a așezat-o în cadă. Apa a țâșnit peste margine și pe blugii lui Luke. A luat mai multe prosoape.

"Relaxează-te", a liniștit el. "Stai jos. Te vei simți mult mai bine după aceea."

Folosind ceașca, i-a udat bine blana, a uns-o cu șampon și a clătit-o de o mie de ori. Collie aveau o grămadă de blană. Luke a lăsat apa să iasă din cadă de două ori înainte să fie mulțumit că blana ei nu mai conținea spumă. A scos dopul pentru ultima oară. "Nu te simți mai bine?"

S-a întors și a întins mâna după un prosop. Câinele a sărit din cadă. Apa a

stropit. Zbătându-se pe podeaua alunecoasă, Luke a apucat-o de zgardă. Ea s-a ferit de el și a scuturat puternic. Apa a țâșnit în toate direcțiile.

Luke s-a întins după un alt prosop, dar toate erau ude.

"Stai." El a arătat spre câine în timp ce crăpa ușa și ieșea prin deschizătura îngustă. Ea s-a năpustit, strecurându-se printre picioarele lui și ieșind în hol. "Oprește-te!" El a urmărit-o, alunecând pe lemnul de esență tare stropit cu apă. Ea a fugit mai repede decât ar trebui să se poată mișca un câine bătrân. Respirând greu, Luke a încolțit-o în bucătărie. A încercat să o conducă de zgardă, dar ea și-a înfipt fundul ferm pe gresie. "Haide. Aproape am terminat."

Nu luase un prosop cu el. A luat câinele înmuiat și a dus-o înapoi la etaj. A împins-o în baie și a luat mai multe prosoape din dulap. Douăzeci de minute de frecare mai târziu, blana lui Sunshine era încă umedă. Luke a găsit un uscător de păr sub dulap. Cu aerul la minim, a periat încurcăturile din blana groasă. Mulțumit că era suficient de uscată pentru a nu i se face rău, a oprit uscătorul și i-a mirosit blana. "Mult mai bine."

El a deschis ușa. Câinele a fugit din cameră. Luke s-a uitat în jos la hainele lui. Blugii și cămașa lui erau ude și acoperite cu blană de câine, la fel și baia, holul, casa scării și bucătăria. Cu un oftat, a cărat prosoapele ude la subsol și a pornit mașina de spălat. A găsit produsele de curățat și a atacat explozia de blană udă. O oră mai târziu, baia strălucea, iar podelele erau curățate cu mopul. A depozitat mopul și găleata în subsol, a transferat prosoapele ude în uscător și a pornit o a doua încărcătură. Întors la etaj, a verificat ceasul.

E timpul să o iau pe Brooke și pe copii de la școală. Nu mai era timp să facă duș.

Minunat.

Și-a mirosit cămașa. Mirosea ca câinele - înainte de baie.

Capitolul 18

Brooke s-a urcat pe scaunul pasagerului din sedanul lui Luke. A adulmecat. Un miros neplăcut familiar umplea mașina lui Luke. Îi dusese câinele undeva? Deja pe bancheta din spate, copiii rânjeau.

"Luke i-a făcut o baie lui Sunshine." Chris a chicotit.

"Oh." Brooke și-a dus o mână la nas. "A fost foarte drăguț din partea ta."

A mormăit ceva în șoaptă și a întors mașina spre casă. "Câinele arată grozav."

Acasă, un Sunshine pufoasă și curată i-a întâmpinat la ușă. Brooke a trecut o mână prin blana mătăsoasă.

"Arată minunat și miroase și mai bine." Brooke a atins brațul lui Luke. "Mulțumesc."

El s-a înroșit. "Asta pentru că mi-a dat tot mirosul ei. Mă duc să fac un duș."

Brooke s-a întors la bucătărie. Podelele ei erau vizibil lipsite de blană și praf. A auzit bâzâitul slab al uscătorului. El spăla? "Chris, vrei să te duci jos să aduci rufele?"

"Sigur, mamă." Câteva minute mai târziu, Chris a adus un braț plin de prosoape la etaj. "Mai e o încărcătură în uscător. Seamănă cu toate prosoapele pe care le avem." Chris a rânjit.

A reținut un hohot de râs. Cu greu. A împăturit prosoapele și le-a stivuit pe masă. "A fost foarte drăguț din partea lui să îmbăieze câinele. Ai fi putut s-o faci și tu."

"Știu eu mai bine." Chris a râs. S-a lăsat pe un scaun de bucătărie și a început să scoată cărți din rucsac.

Brooke a privit grămada de prosoape de pe masă. Mai era vreunul? A luat teancul și s-a dus la etajul al doilea. Holul de la etaj era la fel de ciudat de curat. A aruncat o privire în baie și nu a văzut decât suprafețe lucioase. Ușa dormitorului ei era deschisă, dușul curgea.

Ar fi lăsat prosoapele lângă ușa de la baie. Doar că aceasta nu era închisă. Luke stătea în pragul ușii, purtând ceea ce trebuie să fi fost ultimul prosop curat

drapat în jurul șoldurilor. Oh. S-a uitat la bărbatul lung și slab. Pieptul și umerii lui musculoși se conicizau până la abdomenul suficient de plat pentru coperta unei reviste de fitness. Libidoul ei a făcut o roată, în timp ce imaginația ei era ocupată să editeze visele erotice din noaptea precedentă. Privirea ei a urmărit șuvițele de păr de pe pieptul lui până la... "Îmi pare rău. M-am gândit că ai putea avea nevoie de un prosop."

Roșu la față, Luke a dat înapoi în baie. "Am găsit unul, mulțumesc." A închis ferm ușa, lăsând-o pe Brooke să-și închidă gura. Și, eventual, să-și șteargă niște salivă de pe bărbie.

Ventilându-se mental, Brooke s-a întors la bucătărie. Nu avea cum să pretindă că nu văzuse asta. Uau. Nu-ți face griji cu privire la furnicături. Se simțea în pielea ei. Lăsând la o parte mușchii și ochii verzi sexy, cum putea o femeie să reziste unui bărbat care îi îmbăia câinele și îi spăla podelele? El nu făcuse asta pentru Wade. O făcuse pentru ea. Ar fi putut trece peste protecția lui ca pe o promisiune făcută fratelui ei, dar în după-amiaza asta îi arătase că îi pasă de *ea*.

"Mamă, poți să-mi verifici costumul acum?" a strigat Haley din casa scării.

"Da." Mulțumită pentru distragere, Brooke a luat din dulap trusa de cusut rar folosită.

Haley a intrat. Un halat alb lung, prins în talie de o bucată de împletitură aurie, sandale și o coroniță de aur pe cap au transformat-o pe fiica ei în Afrodita. Telefonul lui Haley a sunat cu acordurile de început ale unei melodii pop.

"Stai nemișcată." Brooke și-a coborât corpul dureros pe podea și a privit tivul costumului. "Îi poți trimite un mesaj înapoi după ce mă asigur că e în regulă. Coaserea nu este unul dintre talentele mele."

Fiica ei a coborât telefonul mobil și a zâmbit. "Îmi pare rău."

"Cred că arată bine." Sau cel puțin cât de bine putea să fie.

"Îmi place." Haley a suflecat fusta vaporoasă. Câinele s-a apropiat și a adulmecat costumul. "Mă duc să mă schimb înainte ca Sunshine să aibă păr de câine peste tot." A sărit pe hol, trimițând deja din nou mesaje.

În blugi proaspeți, Luke intră în cameră, cu hainele umede și prosopul

strâns în mâini. "Tu i-ai făcut costumul?"

"Nu prea am avut de ales." Brooke s-a ridicat în picioare. *Nu ți-l imagina gol. Prea târziu.* Asta ar putea deveni stânjenitor. "Costumele pentru copii erau prea mici, iar costumele pentru adulți erau prea *adulte*. Costumele împachetate ar fi trebuit să fie etichetate ZEIȚĂ GREACĂ PROSTITUATĂ."

"Înțeleg unde ar putea fi o problemă." Râsul lui Luke a atenuat tensiunea.

"Poți să arunci lucrurile alea pe scările de la subsol. O să le arunc cu următoarea mea încărcătură. Îți mulțumesc din nou că ai îmbăiat câinele, ai curățat baia și ai dat cu mopul pe jos."

Cu un nou val de culoare pe față, el a făcut așa cum i-a sugerat ea. "Nu a fost chiar o opțiune. A scăpat de mine în mijlocul băii."

"Se întâmplă de fiecare dată." Brooke și-a acoperit zâmbetul cu un pumn. "Cafea?"

"Sigur. Când este marele eveniment de Halloween?" Luke a luat cana pe care i-a înmânat-o și s-a așezat vizavi de Chris.

"Balul de Halloween este vineri seara." Stomacul lui Brooke a răsunat.

A deschis congelatorul și a analizat conținutul. "Hai să comandăm o pizza."

"Cu cârnați și pepperoni?" Chris s-a luminat.

A telefonat comanda, apoi a umplut o cană cu cafea proaspătă și a dus-o la masă. Sorbind, Brooke a alunecat pe scaunul de lângă fiul ei. A scos un Hershey's Kiss dintr-un bol mic. Ciocolata i s-a topit în gură. În ciuda determinării ei de a se desensibiliza la nuca de cocos, se speriase și lăsase platoul cu prăjituri la școală. Amintirile erau prea dureroase pentru a le aduce acasă, ceea ce era ironic, pentru că trăia cu oroarea morții lui Karen în fiecare zi. De ce putea să înfrunte uciderea prietenei sale, dar nu și viața fericită pe care o trăise înainte ca violența să-i pună capăt? Ce era în neregulă cu ea?

Haley s-a întors, îmbrăcată în blugii skinny și puloverul pe care îi purtase la școală. Și-a deschis laptopul de pe masă și a bătut pe touchpad. "Uite. Cindy a postat poze cu noul ei cățeluș." Haley a întors computerul astfel încât Brooke să poată vedea ecranul. În fotografie, un cățeluș beagle stătea pe un petic de iarbă.

"Drăguț", a spus Brooke.

Haley a ieșit din profilul ei. "Mă duc sus să învăț." A lăsat laptopul pe masă și a dispărut pe hol.

Brooke se holba la computer, cu mintea încă fixată pe profilul de internet al lui Haley.

"La ce te gândești?" a întrebat Luke.

"Pun pariu că și Maddie are conturi și profiluri. Dacă seamănă cu majoritatea elevilor mei, e plină de informații personale." Brooke s-a logat sub propriul nume.

"Ai un cont?" Luke părea surprins.

"Îl folosesc. Îl folosesc pentru a urmări ce fac copiii mei online. Am reguli pentru utilizarea rețelelor de socializare și nu mi-e teamă să le impun." Brooke a zâmbit.

"Nimic nu se compară cu o mamă băgăcioasă pentru a păstra copiii sinceri."

"Exact." Brooke a găsit-o pe Maddie în mai puțin de un minut. Tânăra femeie era foarte activă. "Wow. Nu a trebuit să o urmărească fizic prea mult. Practic, ea își postează agenda zilnică minut cu minut online și nu are datele complet protejate."

Brooke a derulat prin poze cu Maddie și prietenii ei. Erau liste lungi de locuri în care fusese și organizații din care făcea parte. "Nu are cum să-i cunoască pe toți oamenii ăia."

Forever Fitness era pe lista ei, la fel ca și firma de avocatură care o angajase. Colegiul comunitar pe care l-a urmat și fostul ei liceu erau ambele pe listă. Brooke a derulat pagini și pagini de fotografii. S-a oprit asupra unei fotografii cu un grup de fete în fustă care țineau bețe. Șocul a străbătut-o.

"Hei, asta e echipa de hochei pe iarbă a lui Haley. De ce este postat pe pagina lui Maddie? Ea nu a mers la Westbury High." A plimbat mouse-ul peste imagine. Numele jucătorilor apăreau de fiecare dată când ea trecea pe o față. A făcut o pauză pe imaginea fiicei sale. "Este fotografia din ziarul local de la prima lor mare victorie de anul trecut."

Luke s-a aplecat pentru a vedea mai bine ecranul. "Pe site-uri ca acesta,

oricine poate posta fotografii și să le eticheteze cu nume. Maddie nu a postat această poză. Ea doar a împărtășit-o. După numărul de linkuri atașate, a făcut înconjurul internetului. Ea a distribuit zeci de fotografii și articole despre toate echipele locale de hochei pe iarbă ale liceelor."

Neliniștea se cuibărea în pieptul lui Brooke. Fotografiile etichetate ale tinerelor fete de pe internet erau visul unui prădător. Brooke a dat clic pe un alt link. "Maddie a jucat pentru Coopersfield High. Aici e o poză cu echipa ei. Au câștigat campionatul de stat anul trecut. A fost o mare chestie. O mulțime de știri. Nu mi-am dat seama că a absolvit abia în iunie anul trecut."

"E greu să-i estimezi vârsta cu fața ei umflată și plină de vânătăi." Vocea lui Luke era sumbră.

S-a întors la poza cu echipa lui Haley. Fața zâmbitoare a fiicei ei o privea din primul rând. Brooke s-a întors la profilul lui Maddie. "Totul despre viața lui Maddie este chiar aici."

"Dacă a folosit internetul pentru a o găsi, atunci ar trebui să existe o legătură cu el undeva."

"Pentru a folosi acest site, el trebuie să aibă un cont, nu?"

"Da, dar poate fi un cont fals cu date personale false. Tot ce trebuie să furnizezi este o adresă de e-mail funcțională."

Brooke a răsfoit profilul lui Maddie. Fiecare pagină ducea la o altă pagină, care era conectată la propriul set de persoane, și așa mai departe. "Mă întreb dacă a interacționat cu ea pe una dintre aceste pagini."

"Este posibil."

"Trebuie să restrângem căutarea." Brooke a continuat să defileze.

"Ce să restrângem?" Suspiciunea a nuanțat vocea lui Luke.

"Unde a găsit-o atacatorul lui Maddie."

"Brooke, aceasta este o anchetă a poliției. Nu te poți amesteca."

Panica a crescut în spatele sternului lui Brooke, presiunea crescând fără ieșire, constrângându-i plămânii. Următoarea ei respirație a fost strânsă. Poliția din Westbury cu greu o putea supraveghea pe Maddie la nesfârșit și nu era nici o mașină de poliție parcată pe aleea lui Brooke. Luke pleca în cinci zile. Apoi ce se întâmpla? "Sunt două orașe diferite care lucrează la acest caz:

Coopersfield, unde Maddie a fost atacată, și Westbury, unde agresorul ei i-a lăsat cercelul. Trei departamente de poliție sunt implicate dacă punem la socoteală și violul din Hillside. Ce se întâmplă dacă nu se coordonează? Dacă violul din Hillside și atacul lui Maddie din Coopersfield nici măcar nu au legătură?"

Luke și-a pus mâna peste a ei. "Tu nu ești cu poliția. Trebuie să îi lași să își facă treaba."

"Deci nu ar trebui să fac nimic?" Asta nu era o opțiune pentru Brooke.

"Ar trebui să rămâi informată cu privire la caz." Luke i-a strâns mâna. "Și ar trebui să fii foarte atentă."

"Tipul ăsta e concentrat pe Maddie." Brooke trebuia să se miște. Și-a scos mâna de sub a lui și s-a ridicat. S-a dus la dulap, a scos un pahar și l-a umplut cu apă de la robinet. "S-a dus într-un spital aglomerat ca să îi spună asta."

"Și poliția are un ofițer cu ea chiar acum."

"Dar pentru cât timp?"

În cele din urmă, Maddie ar fi rămas singură și vulnerabilă - la fel și Brooke și copiii ei.

***

"Brooke, trebuie să lași poliția să se ocupe de asta." Luke s-a ridicat în picioare. A ocolit masa și a traversat camera pentru a o înfrunta.

Mâinile îi tremurau, pielea îi pălise, iar mișcările își pierduseră grația. Arăta așa cum se simțea el când avea un coșmar. Tremurândă, plină de energie care nu avea ieșire. Și-a dus ceașca la gură și a băut. Nervii radiau din mișcările ei sacadate.

Telefonul a sunat. Brooke a sărit. Înecându-se, a scuipat cafea și s-a întins după un teanc de șervețele de pe tejghea. O a doua sonerie digitală a reverberat prin bucătărie. Ea a tușit și și-a dus o mână la piept, dar nu s-a mișcat spre suportul de încărcare de pe tejghea.

Luke a ridicat receptorul. "Alo."

"Sunt ofițerul Ethan Hale. Pot să vorbesc cu Brooke?"

Tusea lui Brooke a încetinit. A respirat adânc, iar Luke i-a dat receptorul.

"Bună." Ea și-a frecat tâmpla. "Bineînțeles că înțeleg. Nu e nici o problemă. Mulțumesc pentru telefon." A închis telefonul. "Ethan trebuia să mă ajute cu ora în seara asta, dar e ocupat. Nu a spus, dar probabil pentru că au un om la casa lui Maddie. Westbury este o forță de poliție mică. Ei au doar o mână de ofițeri. Fără îndoială, supravegherea lui Maddie le solicită resursele."

Luke a ridicat o mână pentru a-i opri discursul. "Stai un pic. Predai la ore în seara asta?"

Fruntea lui Brooke s-a încrețit. Ea și-a înclinat capul. "Da. De ce nu aș face-o?"

"Pentru că ești rănită." Și supărat și obsedat.

"Este ultimul curs al unității. Nu pot să îl ratez." Ea i-a îndepărtat îngrijorarea.

I-a fixat genunchiul cu o privire ascuțită. "Nu poți reprograma?"

"Nu." Tonul ei s-a ascuțit. "Genunchiul meu este mult mai bine , iar centrul comunitar rezervă camera cu luni în avans."

"Brooke, sunt sigură că elevii tăi ar înțelege dacă nu ai putea veni în seara asta."

"Nu." Vocea lui Brooke s-a ridicat. "Aceasta este o lecție importantă."

"Sunt sigur că este, dar..."

"Nu le voi dezamăgi. Ce i s-a întâmplat lui Maddie i se poate întâmpla oricăreia dintre aceste fete. *El* este încă acolo. Tu nu înțelegi. *Trebuie* să predau în seara asta." Ea a pus cana goală în chiuvetă cu o mână tremurândă. "Îți amintești de colega mea de cameră, Karen?"

"Fata care a fost ucisă de iubitul ei?" Wade spusese că Brooke se simțea vinovată de moartea colegei ei de cameră. "Brooke, a fost ucisă de un fost iubit furios. Asta nu e vina ta."

"Nu contează." Brooke și-a împletit degetele și și-a dus încheieturile la bărbie, ca și cum s-ar fi rugat. "Dacă pot împiedica o singură femeie să fie ucisă..."

"Ai făcut deja asta."

A făcut o pauză, deschizându-și gura ca și cum ar fi vrut să spună altceva. Apoi și-a strâns buzele și a clătinat din cap. "Nu e suficient."

"Bine." Luke și-a ridicat mâinile, cu palmele în afară. Agitația și sentimentul de responsabilitate ale lui Brooke erau disproporționate. Dar poate că predarea orei ei era cel mai bun lucru pentru ea, o ieșire constructivă pentru energia nervoasă. "Înțeleg. Cât de mult ți-a spus Wade despre explozia în care am fost implicat?"

Brooke a clipit. "Doar că teroriștii au bombardat clădirea, iar tu ai fost ars."

Ar da aproape orice pentru ca povestea lui să fie atât de simplă. "Asistenta mea a fost ucisă în explozie." Luke a închis ochii. O putea vedea pe Sherry sângerând în fața lui. Dar Brooke nu avea nevoie de toate detaliile sângeroase. "A fost primul ei proiect internațional. Era treaba mea să am grijă de ea, dar am eșuat. Ea a murit." Gâtul i s-a strâns ca și cum ar fi fost înfundat cu fum și s-a luptat să-și recapete vocea. "Numele ei era Sherry. Avea douăzeci și opt de ani, era frumoasă și plină de viață, cu un simț al umorului pervers. Sunt la fel de obsedat să te țin în siguranță cum ești tu cu fetele tale."

Ochii i s-au umplut de groază. "Wade n-ar fi trebuit să-ți ceară să mă protejezi. Nu a fost corect."

"Wade nu știe. Nimeni nu știe în afară de psihiatrul meu." Luke i-a întâlnit ochii pentru a-i vedea durerea reflectată în ei. "Și tu." S-a întins să o atingă, dar mâna i-a căzut scurt. Cine ar vrea un bărbat atât de distrus ca el? Brooke avea destule bagaje proprii. Nu avea nevoie să îl care și pe al lui.

"Îmi pare rău că te deranjez atât de mult."

De ce îi spusese? Intenționase să o facă să știe că nu era singură, dar nu reușise. Acum se simțea ca și cum ar fi fost o povară. "Nimic din toate astea nu este vina ta."

"Cred că da." Nu părea convinsă.

"Am avut și alte probleme. Să intru într-un bloc înalt este încă foarte greu. Acesta este motivul pentru care am fost fără muncă atât de mult timp." *Huh*. Împărtășirea acestui fapt umilitor a fost mai ușoară decât s-ar fi așteptat.

Palma ei s-a așezat pe antebrațul lui și, în loc de mila de care se temea, între ei a trecut înțelegerea. "Suntem o pereche frumoasă."

"Serios." I-a acoperit mâna cu a lui pentru câteva secunde. O emoție neașteptată i s-a umflat în piept. *Whoa*. Supraîncărcare. S-a retras câțiva centimetri. "Acum, ce avea de gând să facă polițistul pentru tine în seara asta?"

Brooke a zâmbit. "El ar fi fost atacatorul meu."

"Poftim?"

Expresia lui Brooke s-a luminat și colțurile gurii i s-au întors în sus. "Avea de gând să poarte costumul căptușit și să le lase pe fetele mele să-l bată." A devenit gânditoare. "Presupun că pot purta costumul."

Ca naiba.

"Nu, nu poți." Luke s-a încruntat. "Ești deja rănită. Pot s-o fac eu?"

Ea l-a privit cu o evaluare rapidă din cap până-n picioare. "Ar trebui să ne antrenăm."

Ce? Știa că slăbise, dar la naiba, nu era slab.

"Serios?" Luke și-a ridicat mâinile, cu palmele în sus. ”Am făcut Krav Maga în mod intermitent de ani de zile. Nu am nevoie de antrenament pentru a lăsa pe cineva să mă lovească." Krav Maga era stilul de luptă al armatei israeliene, cunoscut pentru tehnicile sale contondente și brutal de eficiente. Un curs tipic implica mult contact.

Brooke s-a oprit. Un interes nou i-a ascuțit expresia. "Ai făcut Krav?"

"Ori de câte ori sunt în State, merg la un curs sau două." Luke a ridicat din umeri. "Călătoresc peste tot. Uneori, locațiile pot fi riscante." Dacă cel mai rău lucru cu care s-a confruntat ar fi fost un tâlhar. Toată pregătirea aceea nu-l ajutase cu nimic în fața unei serviete pline cu explozibili. "Dar tu? Unde ai învățat toate chestiile astea?"

"Am practicat câteva arte marțiale mixte și multe cursuri de bază de autoapărare pentru femei", a spus Brooke. "Nimic sofisticat. Prefer tehnicile simple, eficiente și ușor de reținut. Haide. Am să-ți arăt." Brooke s-a îndreptat spre subsol. Luke a urmat-o pe scările de lemn. Brooke a scos de pe rafturile din perete o geantă mare, neagră, cu echipament de hochei. A așezat-o pe podea și a desfăcut fermoarul. "Vrei să probezi costumul?"

Luke a scos o vestă căptușită. Pe dedesubt era o protecție inghinală foarte rezistentă. Nu voia să se gândească de ce ar fi avut nevoie de asta. Dar perspectiva de a se antrena cu el schimbase comportamentul lui Brooke din paranoic în productiv. Așa că a făcut tot ce a vrut ea.

Nu era genul care să judece. Ce s-ar fi făcut dacă s-ar fi trezit dintr-un coșmar și nu ar fi putut să alerge? Să stea pe podea tremurând ca un pisoi rece era destul de nasol când era singur. Singurul lucru mai rău era să aibă pe cineva care să-l privească cum se dezintegrează.

"Există și o cască."

"Cred că pentru moment ne putem preface." A închis geanta. "Ești sigură că ești pregătită pentru asta? Încă suferi."

"Vom trece doar peste mecanică. Nu trebuie să o facem fizic." Brooke a șchiopătat până la mijlocul saltelei. Și-a fluturat degetele spre el, iar el s-a dus la ea ca un cățeluș.

Trist. Patetic chiar.

Dar ar face orice ca să-i ia privirea aceea neajutorată și panicată de pe față. "În scopul acestui curs, mă limitez la câteva apucături și lovituri de bază. Majoritatea fetelor nu au experiență în arte marțiale. Apucă-mă de încheietură." A întins un braț. "Vreau să folosești suficientă presiune pentru a oferi o oarecare rezistență, dar nu suficientă pentru a lăsa urme. Fetele au exersat aceste mișcări una cu cealaltă, dar este o senzație complet diferită între strânsoarea unui bărbat și cea a unei alte fete."

El și-a înfășurat degetele în jurul încheieturii ei subțiri. Pulsul ei pulsa sub degetul lui, bătăile fiind rapide, având în vedere că nu făceau nimic fizic.

"Perfect." Ea i-a rupt strânsoarea cu o răsucire a brațului. "Asta e prima evadare pe care o exersăm."

Au trecut în revistă mecanica altor câteva tehnici de apucare de păr și sufocare. Întreruperile lui Brooke au fost simple și eficiente. Loviturile s-au concentrat pe ținte ușoare: ochi, nas, gât și inghinali.

"Ultima. Dă-mi o îmbrățișare de urs."

Luke a pășit în spatele ei și și-a înfășurat brațele în jurul ei. Blândețea corpului ei s-a cuibărit împotriva lui. Părul ei mirosea a flori. Ea s-a deplasat

lateral și a mimat cum îi lovește cu pumnul în zona inghinală. Luke tresări, deși ea nu făcu contact. Lovitura aceea ar fi putut să distrugă complet starea de spirit.

"Asta e tot. O țin destul de simplă. Acesta nu este un curs de arte marțiale. Cursul este conceput pentru a-i obișnui să practice un comportament sigur și să învețe că pot riposta." Ea a tras de brațele lui.

Dar Luke nu i-a dat drumul. Trupul ei lipit de al lui se simțea bine. A întors-o și a făcut ceea ce se gândea de două zile - nu, de toată viața lui. I-a sărutat ușor buza rănită. Ea a înghețat. Luke nu s-a oprit, nu s-a putut opri. Și-a deplasat buzele pentru a-i lua toată gura. Ea a răspuns brusc, ca și cum ar fi existat o întârziere de două secunde între creierul și corpul ei. Mâinile ei s-au întins pe pieptul lui, apoi s-au încleștat în cămașa lui, trăgându-l mai aproape. Gura ei sa deschis sub a lui. Avea gust de ciocolată și cafea.

Instinctiv, s-a aplecat. Contactul cu întregul corp a declanșat o vibrație în sângele lui, o nevoie de a fi și mai aproape. Se gândea la privirea flămândă din ochii ei când îl văzuse mai devreme în fața dușului. El se dăduse înapoi înainte ca ea să se poată uita la spatele lui. Cum ar fi reacționat ea la cicatricile lui?

Poate că ar putea continua să o sărute toată noaptea. Limba lui a alunecat printre buzele ei. Ea i-a răspuns cu entuziasm.

Sunetul înfundat al soneriei a răsunat deasupra capetelor lor. Au încremenit. Ea i-a eliberat cămașa și și-a dat capul pe spate. Ochii ei reflectau până la oase nedumerirea pe care el o simțea. Legătura dintre ei mergea mai departe decât gură la gură. Îl străpunsese cu sulița prin sufletul lui rănit.

Cum a permis să se întâmple asta? Luke voia să fugă, dar era prins în capcană de promisiunea sa și de dorința profundă de a-și menține legătura cu Brooke.

"Nu pot." Ea a întins o mână în centrul pieptului lui. "Eu nu am aventuri ocazionale. Îmi pare rău."

Nu a avut niciun răspuns. Nu avea dreptul să înceapă o relație pe care nu o putea menține - cu siguranță nu cu Brooke. Ea merita mai mult. Dar ochii ei erau întunecați de dorință, buzele ei umflate de sărutul lui. În mod egoist, el voia să continue. Dezamăgirea a răsunat în el.

"Pizza e aici." Ea a pivotat și s-a îndreptat spre scări într-un ritm prea vioi. Fugea de sărut? El nu o învinuia. Un lucru era sigur. Gata cu contactul gură la gură sau corp la corp. Nu putea să o guste mai mult decât un alcoolic ar putea să bea doar o înghițitură de vin.

Promițându-și să păstreze distanța fizică și ajustându-și blugii, a adunat echipamentul și l-a urcat la etaj.

Pizza a fost consumată în ritm rapid, mai ales de Chris. Brooke nu a făcut contact vizual pe tot parcursul mesei. Nu era un semn bun. Dar de fiecare dată când el se uita la ea, ea se înroșea, ceea ce îi dădea un mare impuls mândriei sale masculine, chiar dacă jurase că nu se va mai întâmpla niciodată.

Brooke a ascuns singura felie supraviețuitoare în frigider. "Trebuie să plecăm în câteva minute."

Nici Chris, nici Haley nu s-au certat. Amândoi au simțit probabil că era inutil. Douăzeci de minute mai târziu, respirația lui Luke se bloca în timp ce parca în parcarea din Coopersfield. Pădurea se întindea în spatele centrului comunitar, întunecată și amenințătoare. Un atac violent avusese loc la doar câteva sute de metri distanță.

A scanat zona înainte să o escorteze pe Brooke și pe copiii ei în clădire. Ea își proteja piciorul mai mult decât o făcuse mai devreme.

Un grup de femei tinere s-a adunat în camera principală. Au înconjurat-o pe Brooke cu un cor de "*O, doamne*, doamnă Davenport. Sunteți *bine*?"

"Sunt bine." Dar Brooke s-a afundat în scaunul pe care i l-a adus una dintre fete. "Acesta este prietenul meu, domnul Holloway. A acceptat cu amabilitate să vă lase pe toate să exersați cu el în seara asta."

Privirile îndreptate spre el variau de la un interes timid din partea unui set de gemene înalte cu părul negru, până la un flirt flagrant din partea unei blonde micuțe. Luke era tentat să se ascundă în mașină. Nu pumnii fetelor îl speriau.

Haley s-a alăturat clasei. Chris s-a ascuns într-un colț cu o carte.

Brooke le-a împerecheat pe fete și le-a făcut o trecere în revistă rapidă a acelorași tehnici pe care i le arătase lui Luke în subsolul ei. Luke și-a tras fermoarul și și-a pus Velcro-ul în protecțiile din spumă groasă. A avut o grijă deosebită cu ajustarea protecției inghinale.

Fetele s-au adunat, cu chicoteli înalte care proiectau nervozitate. Nimeni nu a luat startul.

"Natalie, de ce nu te duci tu prima?" a sugerat Brooke.

Una dintre gemene a păşit în faţă. Sora ei identică s-a aşezat în spatele ei, iar restul fetelor s-au aşezat la coadă.

Luke i-a apucat uşor încheietura subţire a mâinii.

"Nu!" A rupt strânsoarea exact aşa cum o învăţase Brooke.

Odată ce s-au încălzit, vocile fetelor au devenit mai puternice, răspunsurile lor mai puternice, pe măsură ce încrederea lor era consolidată. Treizeci de minute mai târziu, îi strigau în faţă şi îl loveau ca şi cum ar fi vorbit serios. Haley trebuie să se antreneze cu mama ei, pentru că l-a lovit în piept cu o palmă pe care a simţit-o prin căptuşeală, direct la plexul solar.

"Bine, toată lumea. Cu toţii v-aţi descurcat grozav în seara asta. Ce ziceţi de o rundă de aplauze pentru domnul Holloway?"

Ele au aplaudat, iar Luke a zâmbit în timp ce se dezbrăca de echipamentul de protecţie transpirat. Sentimentul de apartenenţă, de contribuţie, i-a dat o nouă energie. A dus echipamentul la maşină şi l-a încărcat în portbagaj. Chris şi Haley au sărit în spate.

"Mulţumesc, Luke." Brooke stătea lângă maşina lui, cu atenţia concentrată pe a se asigura că toate fetele ei erau în siguranţă în maşinile lor, înainte de a aluneca pe scaunul pasagerului. "Chiar apreciez că mi-ai ţinut locul."

"Au fost grozave." Luke s-a urcat la volan. S-a întins peste consolă şi i-a atins mâna. "Mă bucur că am făcut-o. Ai făcut o diferenţă. Nu mi-am dat seama cât de mult până nu am văzut clasa."

Brooke a roşit. Căldura i-a inundat faţa lui Luke şi i-a înflorit în piept.

Nu spunea prostii. Le dăduse fiecăreia dintre acele fete o parte din puterea ei, iar ele îi dăduseră ceva înapoi. Şi el simţea asta în el, o încărcătură pentru bateriile moarte de mult.

Dar Brooke intrase în panică la gândul de a anula cursurile. Putea continua fără el? Cursul şi obsesia ei pentru crimele împotriva femeilor păreau să fie mai mult un colac de salvare decât o linie secundară, iar devotamentul ei o costa. Nu putea spera să le protejeze pe toate aceste tinere de rele. Asumarea

responsabilității pentru bunăstarea lor era o povară enormă pentru Brooke.

Ar suferi dacă s-ar întâmpla ceva cu vreuna dintre ele.

Capitolul 19

Amurgul s-a așternut peste copaci.

Se lăsă pe scaunul șoferului și își ridică binoclul pentru a privi peste bord. La celălalt capăt al străzii, casa lui Maddie îl chema. Dar o mașină a Departamentului de Poliție Westbury era parcată la bordură, iar alte trei vehicule ocupau aleea. A recunoscut ambele mașini ale părinților ei. A treia trebuie să aparțină unui alt vizitator.

Cât timp vor rămâne?

Își schimbă privirea pentru a examina casa. Camera lui Maddie era în spate, la etajul al doilea. Dar într-o casă cu două niveluri, primul etaj era parțial subteran. Fereastra dormitorului lui Maddie era la doar trei metri deasupra curții din spate. El știa din recunoașterea anterioară că o terasă mare se întindea în spatele casei. Dacă stătea pe balustrada de lemn, ar fi putut să o vadă. O altă posibilitate era să ocolească prin spatele proprietății și să-și folosească ochelarii de teren pentru a arunca o privire în interior.

Era atât de îndrăzneț, iar întunericul și câțiva copaci ar fi fost o acoperire suficientă?

Și ar putea-o smulge din casa ei?

Maddie era atât de aproape. Practic, îi simțea trupul zvârcolindu-se din nou sub el. Se uită la ketamina de pe scaunul de lângă el. Imaginează-ți cât de îngrozită ar fi dacă s-ar trezi în portbagajul lui? Sau pe masa lui de lucru?

Atenția lui s-a întors la casă. Va trebui să o urmărească îndeaproape. Să plănuiască răpirea ei cu mai multe detalii decât construise vreodată până atunci.

Era la înălțimea provocării?

Capitolul 20

Un scârțâit a răsunat afară. Maddie a tresărit. Și-a ridicat capul dureros de pe pernă și s-a holbat la fereastră, cu ochii deschiși cât să ardă. O creangă a zgâriat geamul.

Doar vântul.

Și-a lăsat capul în jos și a închis ochii. Prea multă liniște. Mâna ei a căutat telecomanda televizorului. A răsfoit posturile. Știri. *Nu.* Melodramă. *Dublu nu.* Dumnezeu știa că a avut destulă dramă. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția și care să fie relativ lipsit de minte. Ah, o reluare a *proiectului Runway*. Perfect.

Cineva a bătut ușor la ușă. "Intră", a spus Maddie.

Ușa s-a deschis și mama ei a intrat, cu un pahar de apă într-o mână și o sticluță albă în cealaltă,

"E totul în regulă, dragă?" Mama s-a așezat pe marginea patului. Salteaua s-a scufundat, iar durerea din capul lui Maddie s-a amplificat.

"Da." Maddie s-a chinuit să se așeze.

"Cum e capul tău?"

"Doare."

"Poți lua mai mult ibuprofen acum. Poate te va ajuta."

Oh, da. Cu siguranță trecuse efectul. Maddie a luat câteva pastile și le-a înghițit cu apă. Mama a umflat pernele ca ea să se poată ridica.

"Pot să vă aduc ceva?"

"Nu." Maddie s-a întins pe spate. "Imediat ce acestea își fac efectul, voi fi bine."

"Mănâncă biscuiții. Nu e bine să iei medicamente pe stomacul gol." Mama ei s-a uitat la fereastră. Priveliștea din curtea împădurită din spate devenise neagră și reflecta imaginile lor. Cu o încruntare nedumerită, mama a traversat camera, a verificat încuietorile ferestrei - încă o dată - și a tras draperiile cu un pocnet hotărât.

Telefonul lui Maddie a bâzâit lângă capul ei. S-a uitat la ecran. Tyler. Îi trimitea mesaje non-stop de luni seara. Zâmbetul o durea pe fața ei plină de

vânătăi, dar nu l-a putut reține. Și-a pus un deget pe o crustă de pe buză. Mama se oferise să acopere oglinzile, dar Maddie era de acord să vadă stricăciunile de pe fața ei.

A fost prima dată în viața ei când a apreciat pur și simplu faptul că trăiește.

În plus, arăta rău acum, umflată și roșie, dar doctorii au asigurat-o că vânătăile se vor vindeca complet. Au chemat un chirurg plastician să-i coasă tăietura de pe obraz pentru a minimiza șansele de cicatrizare. Era puțin probabil să lase mai mult decât un mic semn.

Fizic, Maddie ar fi în regulă.

Dar cum se va vindeca pe dinăuntru? La două zile după atac, știa că teroarea nu va dispărea la fel ca vânătăile ei.

El era încă acolo.

"Ești sigură că nu vrei să vii jos cu mine și cu tatăl tău? Am putea închiria un film." Zâmbetul mamei era prea strălucitor, vocea ei prea însorită, pentru a fi reale. Era la fel de îngrozită ca Maddie.

"Am fost acolo jos toată ziua, mamă. Chiar am nevoie să fiu singură pentru puțin timp."

"Desigur. Înțeleg. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva." Mama ei a ieșit din cameră, ezitând să plece de lângă Maddie.

Maddie și-a luat telefonul și i-a trimis un mesaj lui Tyler. El voia să o viziteze mâine. Un mic fragment de speranță îi bubuia în burtă. Avuseseră neînțelegerile lor, dar grija lui pentru ea era singurul punct luminos din ziua ei.

Maddie a clipit la televizor. Concurenții discutau despre culori și țesături.

Fără să acorde atenție, a lăsat conversația să curgă în jurul ei.

Creanga i-a zgâriat din nou fereastra. Ea a sărit.

Calmează-te.

Era în camera ei. Casa era bine încuiată. Dimineața, un bărbat urma să vină să le dea părinților ei o estimare pentru un sistem de securitate, iar pușca de vânătoare a tatei, proaspăt curățată și unsă, era lângă el.

Era în siguranță aici. Maddie a luat telecomanda și a dat volumul mai tare. Dar când va înceta să se mai simtă ca și cum cineva era afară, privind?

***

Brooke se așeză la biroul ei. Predarea cursului de autoapărare și paharul de merlot de la cotul ei făcuseră minuni pentru panica ei de mai devreme. Și-a deschis servieta și a scos un teanc de teste și cheia de răspuns. Ridicându-și stiloul roșu, a început prima lucrare. Prin tavan, sunetul surd al apei care curgea îi înăbușea gândurile.

Luke era sus. Nud. În dușul ei. Din nou. Imaginația ei a evocat imaginea lui purtând doar un prosop și apoi a trecut la sărutul fierbinte pe care l-au împărțit în subsol. Și-a ridicat partea din față a tricoului de pe piele. Era cald aici?

X este egal cu șaizeci și opt. Verificat. Următoarea problemă.

Curgerea apei s-a oprit. El terminase. Își freca unul dintre prosoapele ei pe piele. Asta era ridicol. Avea un caz serios de hormoni dezlănțuiți. Dar după ce îl văzuse lucrând atât de atent cu clasa ei, acordând atenție fiecărei fete și ajustându-și nivelul de agresivitate în consecință, ratingul lui de fierbințeală crescuse vertiginos.

Și nici nu avea de gând să se gândească la sărut. La naiba. Acolo era, în față și în centrul minții ei, gustul gurii lui, explorările limbii lui, alte locuri în care și-l putea imagina...

Dacă atracția s-ar fi limitat doar la reacția ei fizică. Că ea ar putea rezista. Probabil. Dar Wade avea dreptate. Luke era un om bun. Amabil, inteligent, amuzant. Avea un singur defect major: nu stătea în Westbury. El pleca la Buenos Aires săptămâna viitoare. Cine în mintea lui sănătoasă ar rămâne în acest orășel când viața lui ar putea fi o aventură exotică după alta?

În afară de ea.

Nu putea face nimic pentru a schimba lucrurile. Situația nu era mai mult vina lui Luke decât fusese a lui Ian. Dar inima ei nu putea suporta din nou să nu fie suficientă pentru un bărbat. *Y este* egal cu douăzeci și șapte. În ritmul ăsta, avea să fie trează până la miezul nopții. Și-a limpezit mintea și a aplicat pixul roșu pe hârtie. În următoarea jumătate de oră, a parcurs jumătate din

teanc.

O bătaie în tocul ușii i-a întrerupt concentrarea. Luke a intrat în biroul ei. Bărbatul putea completa cu siguranță un tricou și blugi. Părul îi era umed, picioarele îi erau goale și mirosea a săpun. De ce părea că face mereu duș? "Chris tocmai a dat gata un bol monstru de înghețată. Vrei ceva?"

Habar n-avea. Ceea ce îi trebuia era o mână de gheață în cămașă. "Um, nu." Ea a zâmbit. Fă-te *comodă*. "Sunt plină. Mulțumesc."

"Ai mult de lucru?" A întrebat el. "Aveam de gând să mă uit la un film." Ochii lui străluceau ca și cum se gândea să facă mai mult decât să se *uite la un film*. La naiba, acum așa era și ea.

Se uită în jos la grămada de teste, apoi înapoi la Luke. Gândul de a sta pe canapea îmbrățișată cu el era tentant. Prea tentant. "Aș vrea să pot, dar chiar trebuie să termin de corectat testele astea."

Dezamăgirea i-a întunecat ochii. "Nicio problemă. Voi fi în sufragerie dacă ai nevoie de mine."

S-a aplecat peste teancul de hârtii. I-a auzit pe Luke și Chris vorbind în bucătărie. Câinele a lătrat. Brooke a urmărit vocea lui Chris când i-a dat drumul lui Sunshine, apoi a urcat scările. Brooke s-a concentrat pe munca ei. A pus deoparte un test slab de la un elev de obicei bun. Va trebui să vorbească cu el dimineață și să afle ce a mers prost.

Sticlă spartă. Ceva a bubuit. *Ce a fost asta?* Brooke a fugit prin bucătărie și s-a alăturat lui Luke pe coridorul principal. Afară, un claxon a sunat, iar Brooke a tresărit.

"Hei, Peterson!" Vocea venea din fața casei.

"Sună la poliție și așteaptă aici", a șoptit Luke. S-a furișat pe hol.

Brooke a luat telefonul fără fir și l-a urmat. Chris și Haley erau la etaj. Dacă exista un pericol în fața casei, ea se punea între el și casa scării care ducea la etajul al doilea - și între copiii ei. S-a oprit la intrarea în camera de zi. O piatră zăcea lângă plintă. Muchiile și zgârieturile din scândurile de stejar îi urmăreau drumul pe podea. Vântul sufla printr-o gaură zimțată de mărimea unei mingi de softball. Perdelele din sufragerie erau deschise, iar lumina galbenă de pe verandă pătrundea și strălucea pe cioburile de sticlă spartă.

Luke și-a băgat picioarele în adidași. "Ai sunat la poliție?"

"Peterson, te chem!" Vocea unui bărbat, tare și stinsă, i-a readus atenția în fața casei. Ea a sunat la 911.

Ocolind resturile, Luke s-a apropiat de fereastră. S-a uitat pe margine. "Sunt un bărbat și o camionetă neagră pe peluza din fața ta."

Brooke a verificat zăvorul de la ușa din față și a întredeschis ochii prin fereastra laterală din sticlă decorativă. Vederea era distorsionată de modelul frunzelor și de cadrul metalic, dar putea vedea forma neclară a unui bărbat care se legăna în centrul peluzei din față. Ținea o sticlă într-o mână. În spatele lui, o camionetă era parcată strâmb pe iarbă. Ușa cabinei atârna deschisă, iar lumina din interior se revărsa pe cizmele lui de lucru. Bărbatul a băgat mâna în mașină. Claxonul a bubuit din nou. Sunetul i-a trimis o nouă doză de adrenalină prin vene.

"Ce s-a întâmplat?" a întrebat Chris din casa scării. O Haley cu ochii mari era în vârful treptelor, agățându-se de balustradă.

"Du-te înapoi sus, Chris", a spus Brooke peste umărul ei. "Și tu, Haley. Nu te lăsa văzută și sunt geamuri sparte prin tot livingul."

Chris s-a aplecat și a întrezărit prin lunetă. "Este domnul Verdi."

"Îmi dă fiori." Vocea lui Haley tremura. Strângându-și brațele, s-a așezat pe prima treaptă. Chris a urcat scările cu spatele și a coborât ușor lângă ea. "Fiica lui e în clasa mea de engleză. Nu spune niciodată nimic."

Brooke a luat o pereche de cizme din dulapul de pe hol și s-a încălțat. Furia și frica i se agitau în stomac. La naiba cu Joe pentru că i-a speriat copiii. S-a mutat la fereastra de lângă Luke și s-a uitat pe geamul transparent. "Ăsta e Joe. A lucrat pentru Wade."

Luke o împinse în spatele lui. Gestul protector i-a ușurat bătăile inimii în gât. Chris și Haley erau mai în siguranță pentru că Luke era aici.

"Joe a fost foarte supărat când Wade l-a concediat. Wade a încercat să îi găsească un alt loc de muncă, dar piața este strânsă pe aici", a spus Brooke.

"Aruncarea unei cărămizi prin fereastră pare extremă."

"Am auzit că l-a părăsit și soția lui." Brooke s-a aplecat în jurul lui și s-a încruntat. "Pare beat. Joe nu este cel mai simpatic tip treaz. Poate ar trebui să

mă duc să-mi iau pușca."

Luke s-a întors spre fereastră. Joe a claxonat din nou. Cât timp avea să le ia polițiștilor să ajungă aici? "Nu văd nicio armă la el, iar poliția va fi aici în orice moment. Ai idee de ce e aici?"

"Tehnic, casa mea este adresa oficială a Peterson's Painting. Wade și-a depozitat lucrurile în garaj. Echipa se întâlnea cu Wade aici și își lăsau mașinile în spate în fiecare zi."

"Wade Peterson, vorbesc cu tine." A strigat bărbatul de pe peluză.

Sorbi din bere.

Brooke s-a sprijinit de umărul lui Luke. Fie că avea nevoie de sprijin fizic sau moral, felul în care se sprijinea de corpul lui îi ridica moralul.

Joe a traversat peluza câțiva pași.

Woof. Capul lui Joe s-a rotit. Privirea lui s-a îndreptat spre partea laterală a casei. Groaza a strangulat următoarea respirație a lui Brooke. "Oh, nu."

Soarele era încă afară.

"Oh, la naiba." Luke debloca și deschidea ușa înainte ca Brooke să poată protesta. "Încuie din nou în spatele meu."

"Luke", a strigat Brooke, dar el se strecurase deja afară. O iubea pe Sunshine, dar nu voia ca Luke să fie rănit. Uitându-se la copiii care încă stăteau în vârful scărilor, a încuiat ușa și s-a grăbit să se întoarcă la fereastră. Sunshine se apropia de colțul casei. Brooke a scanat drumul în căutarea luminilor strălucitoare ale unei mașini de poliție, dar nu a văzut nimic. Cât timp i-ar fi luat să-și ia pușca? Dacă l-ar fi împușcat pe Joe pentru a-și proteja câinele, ar fi mers la închisoare?

Fața lui Joe s-a întors. Atenția i s-a ascuțit când l-a zărit pe Luke.

"Tu ești Joe, nu?" Luke a coborât treptele verandei și s-a oprit pe alee. A fluierat. Câinele și-a schimbat cursul și s-a îndreptat spre Luke cu un semn din cap.

"Da. Tu cine ești?" Joe și-a golit sticla. Cincisprezece metri de gazon îi despărțeau pe cei doi bărbați.

"Eu sunt Luke. Sunt un prieten de familie."

Joe a sărit în față câțiva pași. "Unde e Peterson?"

"Wade nu e aici."

"Nu te cred." Joe a întors sticla pentru a o prinde de gât. "Sunteți cu toții o adunătură de mincinoși."

Luke și-a ridicat mâinile în fața feței, cu palmele înainte. "Whoa. Se pare că ești supărat pe Wade, dar el nu e aici. Hai să ne calmăm înainte ca cineva să fie rănit."

"Prea târziu. Am fost deja rănit pentru că *Wade a* trebuit să facă pe eroul." Fața lui Joe s-a strâmbat într-un rânjet furios. A ridicat sticla de bere deasupra capului și s-a năpustit asupra lui Luke. Sticla a coborât spre capul lui Luke, dar Luke s-a ferit din calea ei. Mâna lui Joe s-a arcuit în jos prin aerul gol. Luke a apucat încheietura lui Joe cu mâna stângă și și-a înfipt cotul drept în fața lui Joe.

Brooke a auzit zdrobirea osului prin fereastra spartă.

Capul lui Joe s-a clătinat pe spate. Sângele îi curgea din nas. Ochii i s-au întors în cap și s-a prăbușit pe iarbă.

Brooke a fost cuprinsă de ușurare. S-a sprijinit de perete pentru câteva secunde și a tras adânc aer în piept.

Luke nu exagerase când spusese că poate lupta.

Un vârtej de lumini roșii, albe și albastre a semnalat apropierea unei mașini de poliție. Polițistul a oprit în spatele camionului și a coborât din mașină. Era Ethan, tânărul polițist cu părul negru care îi luase plângerea cu privire la cutia poștală. Joe a gemut. A pus o mână la pământ pentru a se împinge în sus. Polițistul a ajuns la Joe într-o secundă, răsturnându-l și încătușându-i mâinile la spate. Ethan s-a dus la mașina lui de patrulare, s-a aplecat și a vorbit în radio.

Brooke s-a întors și a șchiopătat până la ușa din față. A traversat veranda și s-a îndreptat spre Luke. El a întâmpinat-o la jumătatea drumului și i-a înfășurat un braț în jurul umerilor.

"Mulțumesc", a spus ea.

El a zâmbit, dar o tresărire i-a străbătut trupul firav. Sunshine s-a așezat lângă picioarele lui Luke. Mâna lui liberă a căzut pe capul ei.

Joe mormăia înjurături în peluză.

"Îl cunoști pe tipul ăsta?" Ethan a dat din cap spre bărbatul încătușat.

"Da", a spus Brooke. "Numele lui este Joe Verdi."

Ethan le-a luat declarațiile. Ea l-a pus la curent cu relația lui Joe cu Wade.

Ethan a dat din cap spre pick-up-ul negru. "Pun pariu că el a fost cel care a lăsat cadavrul în cutia ta poștală." Polițistul l-a tras pe Joe în picioare și l-a băgat în spatele mașinii sale. "Brooke, chiar trebuie să iei o pauză."

"Nu-i așa că ăsta e adevărul?" Brooke și-a frecat brațele. Luke a tras-o mai aproape, iar ea s-a aplecat spre el, recunoscătoare pentru prezența lui masculină.

"Vă rog să treceți mâine pe la secție și să vă semnați declarațiile." Ethan a urcat în mașină.

"În regulă." Luând câinele de zgardă, Brooke s-a întors șchiopătând înăuntru în timp ce mașina de poliție pleca. Luke a închis și a încuiat ușa. Copiii erau în hol. Niciunul nu purta pantofi. "Nu intrați în sufragerie până nu curăț sticla aia. Chris, pune-o pe Sunshine în camera de zi. Nu vreau să se taie la picioare."

"Se va întoarce?" Haley și-a răsucit o șuviță de păr peste umăr. O lacrimă i-a alunecat pe obraz. Ochii lui Chris erau mari. Copiii ei văzuseră prea multe în ultimele câteva zile. Nu mai aveau nevoie de încă o demonstrație de violență. Cum îndrăznea Joe să vină la ea acasă și să-i sperie copiii.

"Nu în seara asta." Brooke și-a îmbrățișat puternic copiii.

Joe părea că va leșina înainte ca Luke să-i spargă nasul. Chiar dacă cineva îl scotea pe cauțiune, poliția nu avea cum să-i dea mașina în starea lui de ebrietate. Dar mâine, cine știa? Brooke afișa o fațadă calmă pentru copiii ei, dar în interior frica și adrenalina se transformau în greață.

"De ce ar face asta domnul Verdi?" a adulmecat Haley.

Brooke a șters lacrima de pe obrazul lui Haley. "E furios și a băut. Asta e o combinație proastă."

Brooke s-a aplecat pe spate pentru a-și evalua fiul. Emoțiile lui Haley erau transparente. Dar doar pentru că Chris își stăpânea mai bine emoțiile nu însemna că nu era supărat. "Ești bine?"

Chris a dat din cap. "Da. Bine că Luke a fost aici, totuși. Dl Verdi ar fi putut să-i facă rău lui Sunshine."

"Mă bucur că și Luke a fost aici." Și Brooke vorbea serios. "Ce zici de niște ciocolată caldă?" Mizeria din sufragerie mai putea aștepta.

S-au întors în bucătărie și au petrecut o jumătate de oră liniștită aranjând lucrurile înainte ca copiii să urce înapoi la etaj.

Imediat ce au dispărut din peisaj, s-a lăsat pe un scaun, picioarele devenindu-i elastice deopotrivă de ușurare și șoc. Știa că lumea este plină de violență și a făcut tot posibilul să își pregătească atât copiii, cât și tinerele cărora le preda. Dar a crezut că pericolul îi va aștepta când vor părăsi această comunitate rurală. Nu s-a gândit niciodată că va trebui să se teamă pentru siguranța copiilor ei în orașul ei natal.

"În mod normal, nu-mi place când copiii merg cu tatăl lor în weekend." Părul lui Brooke i-a căzut în fața feței. L-a împins după ureche. "Nu că nu este un tată bun, pentru că este. Doar pentru că nu m-a mai vrut nu înseamnă că nu îi iubește. Doar că mi-e dor de ei când sunt plecați. Casa e prea goală și liniștită. Dar aproape că îmi doresc să meargă la Ian vinerea asta în loc de vinerea viitoare."

Luke s-a ghemuit în fața ei. "Ești în regulă?"

"Nu chiar." Copiii se calmaseră repede, dar inima lui Brooke încă îi zvâcnea în spatele sternului.

I-a luat mâna în a lui, dar nu i-a făcut nicio promisiune, ceea ce i-a amintit că protecția lui era temporară. "Cred că ar trebui să te gândești la un sistem de securitate."

"Voi da niște telefoane mâine." Ideea de a lua măsuri pentru a-și proteja familia a liniștit-o. S-a ridicat în picioare. "E timpul să facem curat."

Luke i-a condus înapoi în camera de zi. "Mă duc în garaj să văd dacă e ceva pentru a acoperi fereastra asta."

"Cred că este o foaie de placaj în spatele dubiței lui Wade." Brooke a adus un făraș din cămară. A adunat bucățile mari de sticlă și a măturat cioburile mici. Scoțând aspiratorul din dulap, a curățat bine podeaua înainte să dea drumul câinelui în sufragerie.

Luke a bătut în cuie placaj peste fereastra spartă în timp ce Brooke privea, neliniștită. Era prea deconcentrată pentru a se întoarce la corectarea testelor,

dar nici să se ducă la culcare nu era o opțiune.

"Hei, sângerezi."

S-a uitat în jos. Sângele îi curgea dintr-o tăietură pe degetul mare. "Cred că m-am tăiat pe o bucată de sticlă."

"Haide." Luke a condus-o spre bucătărie. "Ai o trusă de prim-ajutor?"

"În cămară."

Luke a luat cutiuța albă și a deschis-o. Și-a înfășurat degetele în jurul încheieturii ei. Pulsul lui Brooke a luat-o razna și a fost neputincioasă să îl oprească. Incidentul cu Joe îi lăsase nervii încinși. Autocontrolul ei se ținea de un fir de păr. Nici măcar arsura antisepticului pe care el îl turna peste rană nu i-a atenuat răspunsul la atingerea lui. Ce trebuia să facă o femeie? Luke stătea între familia ei și pericol. Bărbatul doborâse un bețiv pentru a-i proteja câinele.

El s-a aplecat peste mâna ei și a examinat tăietura. "Nu văd nicio sticlă." "Sunt sigur că e în regulă."

El a aplicat un plasture.

Ea și-a tras mâna. "Ar trebui să-mi termin treaba." Ar fi trebuit să facă orice, dar să stea atât de aproape de el. Nu mai putea ține biologia la distanță mult timp.

Luke a scuturat din cap. "Vino cu mine." A condus-o în sufragerie și a îndreptat-o spre canapea. Brooke s-a așezat dreaptă, prea excitată ca să se relaxeze. Perna s-a scufundat când el s-a lăsat jos lângă ea și a luat telecomanda. A dat click pe câteva canale, stabilindu-se pe o comedie veche alb-negru. I-a luat ușor umerii cu ambele mâini și a tras-o înapoi înspre el. Ea l-a lăsat. Actul de violență al lui Joe îi spulberase încrederea. Corpul lui Luke era solid și liniștitor în spatele ei. Brațele lui o înconjurau. Ea știa că ar trebui să se opună, dar nu putea.

Sunshine i-a urmat în sufragerie. A sărit pe canapea în partea cealaltă a lui Luke, s-a ghemuit și și-a așezat capul mare în poala lui.

"Salivează pe piciorul tău."

"Știu." Luke a mângâiat capul lui Sunshine. Câinele l-a tratat cu ochii mari și căprui, în timp ce coada ei lovea canapeaua de piele.

Brooke a renunțat și și-a sprijinit capul pe umărul lui. Cât timp trecuse de

când nu se mai conectase cu un bărbat?

Prea al naibii de mult.

Atâta timp cât își păstra în minte că el nu va mai fi mult timp prin preajmă, putea să se răsfețe? Nimic serios, totuși. El nu rămânea. Dar chiar dacă trupul ei se relaxa înspre el, știa că era o greșeală. Sprijinindu-se pe el îi va fi mai greu să rămână singură după plecarea lui.

Capitolul 21

Emoția îi trecea prin vene când a intrat în garajul său. A oprit mașina și a apăsat pe butonul prins de vizor. Ușa suspendată fără geam a coborât cu un *vâjâit* și a tresărit când a lovit betonul.

A sărit din mașină și s-a repezit la partea din spate a vehiculului său. Mâinile i se strângeau de nerăbdare în timp ce deschidea portbagajul cu brelocul. Capacul s-a deschis cu același entuziasm.

Încă dormea, corpul ei era încă pe folia de plastic. Era perfect. Ar fi putut să o instaleze cu mai puțină agitație decât de obicei. Ca și social media, folosirea ketaminei putea fi considerată înșelăciune, dar el își dădea seama că reușise să facă asta cu abia o zi de pregătire. Trebuie făcute concesii.

El s-a întins și i-a mângâiat părul negru. *Mm. Mm. Mm.*

Minunat.

Brunetele erau preferatele lui, deși se străduia să nu stabilească un tip sau un tipar cu victimele sale. Lucrul cu roșcatele ocazionale era, de asemenea, o schimbare plăcută. Poate că-i plăcea friptura, dar asta nu însemna că o cină cu paste nu-i plăcea din când în când. Niciodată blonde, totuși. La fel ca sushi, nu aveau niciun farmec.

Dar în seara asta era o costiță suculentă până la capăt.

I-a târât brațele legate, moi ca o sfoară, peste cap și a ridicat-o pe umerii lui. S-a clătinat sub greutatea ei timp de câteva secunde înainte de a-și lărgi

poziția pentru a crea echilibru. Toate acele drumuri la sală nu erau niciodată în zadar. Oamenii habar n-aveau cât de solicitant din punct de vedere fizic era să muți corpuri inconștiente și moarte. Ridicarea de greutăți în mod regulat era o necesitate.

A purtat-o prin casă și a coborât în subsol. Mai mult plastic a scârțâit sub picioare în timp ce el a așezat-o cu respect pe masa de lucru. Părul ei lung s-a întins pe prelata transparentă. L-a dat la o parte pentru a-i fixa mâinile de rama de oțel din capul mesei. A ales un cuțit utilitar din cutia de scule. Cu o tăietură rapidă a tăiat legăturile de plastic care îi asigurau gleznele. I-a separat picioarele, apoi s-a dat înapoi și a analizat poziția ei.

De ce avea el chef în seara asta?

Scripetele de sus pe care îl instalase în timpul verii i-a atras atenția. Da. Avea o jucărie nouă cu care să se joace în seara asta. Funcționase bine cu manechinul său de antrenament. L-a mișcat experimental, făcând o grimasă la un scârțâit enervant. Câteva picături de WD-40 au dus la liniștea la care se aștepta.

El a desfăcut cârligul în formă de D care lega lanțul de la încheieturile ei la masă, a dat drumul la o parte și l-a transferat la scripete. Brațele i s-au întins drept în sus, ridicându-i umerii la doar un milimetru de masă. Acum o putea pune oriunde dorea. Pentru a o împiedica să se ridice până când nu era supusă cum trebuie, i-a înfășurat o bucată de lanț în jurul gâtului și a legat-o de rama de oțel a mesei, deasupra capului. Ar fi trebuit să-și arcuiască spatele pentru a reduce presiunea de pe gât.

A luat două blocuri de beton din colțul camerei și a pus câte unul pe podea de fiecare parte a mesei. A înfășurat o legătură de plastic în jurul fiecărei glezne și a fixat-o pe fiecare de propriul bloc.

A făcut un pas înapoi pentru a-și observa munca. Ea era nemișcată, dar poziția ei ar fi fost ușor de ajustat pentru el. Eliberându-i gâtul și glisând scripetele înainte, o putea trage de pe masă fără a-i elibera mâinile. Blocurile de beton atașate la picioarele ei ar fi împiedicat-o să îl lovească, dar i-ar fi permis să o mute în voie de pe și de pe masă.

Un fior proaspăt îl străbătu la vederea ingeniozității sale.

Aceasta nu va fi o crimă rapidă. Avea planuri mari pentru seara asta. Avea două zile de frustrare de curățat din sistem.

Mulțumit că a fost imobilizată corespunzător, și-a verificat proviziile și apoi a urcat scările. A mărit temperatura termostatului cu câteva grade. Carnea rece nu era la fel de atrăgătoare ca un corp cald.

În bucătărie, a preparat un shake proteic pentru o energie susținută care să nu-l împovăreze.

Apoi s-a întors la parter să aștepte să se trezească.

O privea dormind, legată ca un curcan de Crăciun, complet sub controlul său. El era cel care conducea. Fără îndoială. Vechile amintiri se agitau.

"Ce naiba?" Ușa de protecție s-a deschis. Un țânțar bâzâia în interiorul rulotei.

Uh-oh. *Aplecat peste castronul său de la masa din bucătărie, a înghețat. Lingura lui plutea deasupra tăițeilor.*

"Ai venit devreme." Crezuse că va mai avea o oră la dispoziție pentru a se curăța. Ellie se holba la el. Petele și ridurile îi stricau uniforma alb-negru. Arăta mult mai bătrână decât atunci când părinții lor muriseră cu trei ani în urmă. Părul ei blond era creț în loc să fie neted și drăguț, un produs al alergatului în și din bucătăria încinsă cu tăvi de mâncare, spunea ea. Ellie lucra mult, ceea ce era bine pentru el. Era singur acasă în majoritatea zilelor după școală. Îi plăcea asta. Fără Ellie țipând la el. Putea să se relaxeze și să fie el însuși.

"Nu din nou. Ce trebuie să fac ca să te fac să te îndrepți?" Ellie l-a prins de mâini. Lovitura i-a lovit urechea și l-a zdruncinat. El a încercat să se strecoare din spatele mesei, dar ea era încă mai mare, încă mai puternică, încă mai rapidă. L-a tras înapoi de braț. Durerea i-a străfulgerat umărul și ea l-a tras de pe scaun.

Mâna ei s-a dat înapoi și l-a plesnit puternic peste față. El a simțit lovitura în degetele de la picioare. Cu ochii înlăcrimați, și-a dus o mână la fața înțepătoare.

"Ce ar trebui să fac cu tine?"

Se holba la perdelele care fluturau în briza fierbinte a serii. Răspunsul nu ar fi făcut decât să o înfurie și mai tare. Oricum, nu știa ce să spună.

"Nu am energia necesară pentru asta." I-a răsucit brațul la spate și l-a condus pe holul îngust spre dulap.

Și-a împins adidașii în vinil, dar aceștia nu au rezistat, ci doar au scârțâit în timp ce Ellie îl târa pe podea.

Nu în dulap. *"Voi curăța mizeria, Ellie."*

"Nici nu mă pot uita la tine acum." Ea a deschis o ușă. O împingere puternică l-a trimis în spațiul strâmt. Abia mai încăpea în aceste zile. Neavând loc să se ghemuiască pe podea, a fost nevoit să stea în picioare. S-a sprijinit de peretele din spate și și-a ascultat sora vociferând. Cel puțin nu l-ar fi lovit cât timp ar fi fost aici. O zgârietură pe clanță i-a spus că ea baricadase ușa cu o mătură.

Nu! S-a *prăbușit pe perete. Urma să fie o noapte lungă.*

Capitolul 22

Luke s-a învârtit în jurul câinelui întins. A scos o cutie de amestec pentru clătite din cămară și a măsurat într-un bol de amestecat. Avea nevoie de un mic dejun adevărat după o noapte de zvârcolit și întors. Între grijile legate de incidentul cu Joe și dorința trupului său de a se strecura la etaj în patul lui Brooke, somnul rămăsese greu de găsit.

Da. Să o țină în brațe pentru un film de două ore fusese o manevră nu tocmai strălucită pentru un bărbat care voia să păstreze distanța. Dar, la naiba, fusese plăcut. De fapt, chiar și fără somn, el era într-o dispoziție stupid de bună.

"Sunt un idiot", i-a spus el câinelui.

Sunshine a rămas cu ochii pe mâncare.

Pașii moi din hol au semnalat intrarea lui Brooke. "Bună dimineața."

Cu o zbatere în masă a membrelor lungi, câinele s-a ridicat și s-a târât până la stăpâna sa. Brooke i-a dat lui Sunshine o scărpinătură.

"Neața." Luke i-a turnat o ceașcă de cafea. Aproape că s-a aplecat să o sărute de bună dimineața, dar s-a oprit chiar la timp.

Ea și-a luat cana. "Mulțumesc."

"Ai dormit?"

"Puțin." Ea s-a întors de la el. "Tu?"

"Puțin." Luke a privit-o plecând. În dimineața asta, abia își proteja genunchiul rănit, iar pantalonii ei nu erau atât de largi. Această pereche, o țesătură moale în gri închis, se agăța frumos de trupul ei. A luat loc la masă, în partea opusă lui. Părul ei îi cădea pe umeri, iar lui Luke îi era poftă să își înfunde degetele în masa mătăsoasă și întunecată. Sunshine a urmat-o, lipindu-și capul în poala lui Brooke.

"Mulțumesc din nou pentru că ne-ai ajutat. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu erai aici noaptea trecută."

"Cu plăcere." Își îndreptă din nou privirea spre aragaz. "Clătite?"

"Ar fi grozav." Ea a sorbit, apoi și-a scanat bucătăria. "Ai făcut curat?"

"Poate un pic." Tot ce făcuse fusese să-i organizeze dezordinea și să șteargă blaturile. Oh, și a lustruit inoxul. Și a frecat aragazul. "M-am trezit devreme."

"Nu trebuia să faci asta."

De fapt, o făcuse. În primul rând, dezordinea îi dădea urticarie.

În al doilea rând, se trezise la patru și avea timp liber.

"Și nu trebuie să ne pregătești micul dejun în fiecare zi."

"Știu." Dar își dorea să o facă aproape la fel de mult pe cât își dorea să o sărute din nou. Din moment ce nu putea explica de ce, a schimbat subiectul. "Care e planul pentru azi?" A adăugat lapte și ouă sparte în castron. Cu o mână de coji de ouă, a trecut la coșul de gunoi. Luke s-a împiedicat. Cojile s-au împrăștiat pe gresie. S-a uitat în jos la câinele mare de sub picioarele lui. "De unde ai apărut?"

Sunshine s-a clătinat și s-a năpustit asupra cojilor de ouă mai repede decât ar fi crezut Luke că se poate mișca un câine bătrân. El a apucat-o de zgardă.

"Oh, nu, nu trebuie." Coada ei s-a lăsat. Un șir de salivă i-a picurat din gură pe podea.

Brooke era în picioare și se îndrepta spre prosoapele de hârtie. O mână îi era lipită de gură. Ochii ei râdeau. "Obișnuia să fie atât de bine crescută. Cu cât îmbătrânește, cu atât uită mai mult din antrenamentul ei de supunere."

Luke a lăsat-o să șteargă mizeria în timp ce el s-a întors să pregătească micul dejun. Câteva minute mai târziu, clătitele sfârâiau în unt. În afara ferestrelor, curtea era înghețată și întunecată, dar bucătăria era caldă, la fel ca emoțiile care îi umpleau pieptul lui Luke. Nici măcar ouăle crude vâscoase sau balele de câine la fel de vâscoase nu-i puteau strica dispoziția. "Înapoi la planul zilei."

Brooke s-a întors la scaunul ei. Fața i s-a încordat. "Trebuie să mă duc la secția de poliție și să semnez actele. Aș vrea să las mai întâi copiii la școală. Am sunat și am găsit pe cineva care să-mi acopere primele două clase."

Momentul în care Luke se simțea bine acasă s-a oprit brusc. Înapoi la realitate. "Asta are sens." Copiii fuseseră destul de traumatizați de panica lui Joe.

Brooke a expirat lung, îngrijorată.

S-au auzit lovituri pe treptele de lemn. Copiii au intrat în bucătărie. Un Chris cu ochii obosiți a adulmecat aerul și s-a înviorat. Brooke și-a scuturat dispoziția și le-a zâmbit. "Bună dimineața."

"Ți-e foame?" Luke a strecurat farfurii cu clătite pe masă.

"Cu siguranță." Chris și-a lăsat rucsacul lângă un scaun. A ocolit spre frigider pentru vasul cu unt.

Haley s-a prăbușit pe un scaun și s-a încruntat la farfuria pusă de Luke în fața ei. "Mulțumesc", mormăi ea. Evident, nici copiii nu dormiseră bine. Luke li s-a alăturat la masă. Brooke a făcut o pauză, cu furculița deasupra farfuriei.

"De ce voi doi nu mâncați când vă pregătesc micul dejun?"

Farfuria lui Chris era goală. El și-a împins scaunul înapoi. "Oh, uite cât e ceasul. Trebuie să mă duc să mă spăl pe dinți." A fugit pe hol.

"Și eu." Haley a așezat ambele farfurii pe podeaua bucătăriei. Câteva firimituri au rămas pe farfuria ei.

"Ce faci?" Luke se holbă.

Sunshine s-a apropiat, a ținut prima farfurie cu o labă în jos și a lins-o. A trecut la a doua.

"Ce?" Haley a luat vasele și le-a pus în mașina de spălat vase.

"Nimic." Luke și-a lăsat capul în mână. După ce Haley a părăsit camera, s-a întors spre Brooke. "Asta e dezgustător."

Râzând, ea a ridicat ambele mâini, cu palmele în sus. "De ce? Mașina de spălat vase sterilizează totul. Limba lui Sunshine este mai curată decât orice burete de vase."

"Totuși..." Balele de câine pe podea erau un lucru. Luke s-a uitat în jos la farfuria lui goală și s-a întrebat dacă câinele a lins-o vreodată. *Ugh.*

"În plus, germenii sunt buni pentru tine. Nu este sănătos să fii un obsedat de curățenie."

"Nu sunt un obsedat de curățenie."

Brooke s-a uitat cu atenție în jurul bucătăriei ei, altădată dezordonată, acum ordonată.

"Am călătorit peste tot în lume. La nivel internațional, majoritatea culturilor nu împărtășesc fixația americanilor pentru baie. Am mâncat lucruri care ți-ar face pielea de găină. Dar farfuriile lines de câine tot sunt scârboase."

Brooke încă râdea în mașină și, din moment ce îi plăcea cum suna, nici nu-l deranja că râdea de el. I-au lăsat pe copii la școală și au condus până la clădirea de cărămidă cu un etaj care adăpostea forțele de poliție limitate din Westbury. Înăuntru, o femeie cu părul alb i-a întâmpinat la recepție. Un dovleac pe tejghea era singura concesie pentru sărbătoarea care se apropia. Era singura persoană la vedere. Biroul din spate, etichetat ȘEFUL POLIȚIEI, era întunecat. Luke îi prezentă. "Brooke este aici pentru a semna o declarație."

"Eu sunt Nancy Wheelen." Ah. Sursa de informații a bunicii sale. "Ofițerul Hale nu este de serviciu, dar a lăsat hârtiile pentru tine să le semnezi."

I-a înmânat lui Brooke un dosar manila. Brooke a scos o pereche de ochelari din poșetă și a citit printre pagini. Nancy i-a înmânat un stilou.

Brooke a semnat o căsuță lângă un semn Post-it și a înmânat formularele înapoi. "Mulțumesc."

Nancy a luat dosarul cu un semn din cap aprobator. "Te rog să-i transmiți salutările mele bunicii tale, Luke."

Ha. De parcă Nancy nu ar fi avut de gând să o sune Gran chiar acum. "Da, doamnă."

Afară, soarele de dimineață îi strălucea slab pe spate, iar aerul proaspăt mirosea slab a fum. Uitase cât de mult îi lipsise toamna în munți. Orașele aveau propriile lor mirosuri, dar majoritatea nu erau plăcute.

Au traversat un pătrat de asfalt până la mașină. El a deschis portiera pasagerului, iar Brooke a urcat în mașină. Își curăța o unghie. El cunoștea privirea aceea. Se gândea la ceva ce lui nu avea să-i placă. S-a urcat la volan și a așteptat.

Ea și-a lăsat mâna și și-a verificat telefonul. "Te superi dacă oprești?"

Bingo. "Unde vrei să mergi?"

"Mai am o oră până trebuie să ajung la școală. O cunosc pe soția lui Joe. Fiica cea mare a lor e în echipa de hochei pe iarbă a lui Haley. Vreau să trec pe la ea să o văd. Poate va vorbi cu mine. Vreau să știu dacă am de ce să-mi fac griji. Era doar beat și nu știa unde e Wade? Sau mă include în conspirația lui nebună?"

"Sunt întrebări bune la care probabil ar trebui să lăsăm poliția să răspundă. Nu este sigur pentru tine să-ți bagi nasul în treburile lui Joe."

"Dar poliția nu o cunoaște pe Lisa. Cât de multe le va spune?" Brooke a scuturat din cap. "Cred că pot vorbi în siguranță cu o altă mamă. În plus, pentru siguranța ei, ar trebui să știe ce s-a întâmplat noaptea trecută."

Din nefericire, Luke nu se putea gândi la un argument care să-l contrazică. Ghemul greu de neliniște din intestinul său era prea vag pentru a fi verbalizat, dar asta nu-l făcea mai puțin valabil.

"Dacă trebuie să ajungi undeva, pot oricând să-mi iau mașina și să merg singură", a spus Brooke.

Nu se va întâmpla. Luke a pus cheia în contact. Brooke nu mergea nicăieri singură.

***

Dar va vorbi ea cu mine? Brooke și Lisa erau prietenoase, dar nu erau chiar BFF-uri. Majoritatea conversațiilor lor se învârteau în jurul coordonării strângerilor de fonduri și a gustărilor pentru echipa de hochei pe iarbă. Brooke aflase despre separare de la Haley.

"Unde locuiește?" a întrebat Luke.

Vârful din vocea lui a trimis un mic val de vinovăție prin Brooke. Manipularea ei flagrantă era de neiertat, dar voia să spună fiecare cuvânt. Dacă Luke nu o ducea să o vadă pe Lisa, se ducea singură. Motivele ei pentru care voia să vorbească cu Lisa erau două. Ea voia informații despre Joe, sigur, dar ea, de asemenea, doresc să se asigure că Lisa știa totul. Soțiile înstrăinate erau o modalitate obișnuită de exprimare a furiei conjugale. Brooke știa prea bine că victimele omuciderilor de sex feminin erau adesea ucise de actualul sau fostul lor partener. Dacă cineva risca să fie rănit de un Joe furios, aceea era Lisa.

"Stă cu mama ei. E la doar câteva străzi de aici. Fă la stânga la semnul de stop." L-a îndrumat pe Luke spre o stradă liniștită cu case modeste pe terenuri înguste. "Încetinește. Am fost aici o singură dată când a fost rândul meu să merg cu mașina." Care casă era? "Acolo este. Casă albă, obloane negre."

Luke a oprit la bordură în fața unei case îngrijite. La fel ca majoritatea caselor din cartier, nu era nimic deosebit, dar era întreținută meticulos. Fără buruieni, mulci proaspăt, obloane vopsite recent. Cutiile de flori de sub ferestre erau goale. Varza ornamentală își desfășura frunzele purpurii în straturile de flori care flancau ușa din față. Minivan-ul Lisei era parcat pe alee.

Brooke a coborât și a mers până la veranda din față. A sunat la sonerie. Lisa a deschis ușa, cu ochii ei albaștri încețoșați de oboseală și confuzie ușoară. Lumina dimineții nu era blândă cu tenul ei irlandez mai palid decât palid sau cu vopseaua care îi colorase părul într-o nuanță închisă de roșu pe care natura nu o luase în considerare. Ea a încrucișat ochii. Din ochi îi ieșeau linii. "Brooke?"

"Îmi pare rău că te-am deranjat." Brooke uitase că Lisa era asistentă medicală și lucra noaptea. "Te-am trezit?"

"Nu. Încă nu m-am dus la culcare." Lisa a făcut un pas înapoi. "Intră."

Brooke a păși pragul. Ușa de la intrare se deschidea într-o sufragerie decorată în stilul rural al anilor 1980, cu mult albastru de țară și stejar.

Lisa a închis ușa. "Ajung acasă exact la timp pentru a trimite copiii la școală. Apoi încerc să mă relaxez puțin înainte de a merge la culcare."

"Unde e mama ta?"

"La serviciu. Ea ajunge acasă la cinci. Luăm cina cu toții înainte să plec." Degetul arătător al Lisei a trasat un pătrat pe fața de masă. "De fapt, merge mai bine decât mă așteptam."

Un pătrat de lemn de esență tare de mărimea unui loc de parcare despărțea foaierul de covorul crem al sufrageriei. Lisa a condus-o înapoi la bucătărie. Albastrul de țară și motivul stejarului erau prezente. O cană aburindă stătea pe o măsuță cu piedestal. "Vrei cafea? Îmi pare rău, e decofeinizată."

"Nu, mulțumesc. Nu voi sta mult." Brooke s-a așezat în fața unei ferestre care dădea spre o curte împrejmuită cu lanțuri și adâncă de abia șase metri. Vecinul din spate nu era la fel de ordonat. Gardurile vii plantate pentru a proteja priveliștea nu erau suficient de înalte pentru a bloca vederea unei magazii metalice ruginite.

Lisa a așezat o cană pe fața de masă de vinil și s-a așezat vizavi de Brooke.

"Am auzit ce a făcut Joe noaptea trecută."

"Veștile circulă repede în acest oraș."

"Întotdeauna." Lisa și-a înfășurat mâinile în jurul paharului și a suspinat cu la fel de multă înfrângere ca și epuizare. "De ce ești aici, Brooke?"

Brooke nu se gândise cu adevărat cum să abordeze un subiect atât de delicat. Probabil că cel mai bine era să fie vagă și să vadă ce voia Lisa să-i spună. "Am vrut să mă asigur că știi ce s-a întâmplat noaptea trecută. A vorbit Joe cu tine despre ce s-a întâmplat cu Wade?"

"Nu." Lisa și-a scuturat puternic capul. "Eu și Joe nu am mai vorbit din ziua în care l-am părăsit."

Oh. Vinovăția a bătut pe umărul lui Brooke. Lisa nu avea nevoie de mai

mult stres. "Wade nu a vrut să îl concedieze. A încercat chiar să îi găsească o slujbă, dar știu că Joe era supărat și că a fost greu pentru căsnicia voastră."

Lisa a înghețat. "De ce ai crede că concedierea a cauzat despărțirea noastră?"

"Asta a spus Joe."

"Bineînțeles că a făcut-o." Lisa și-a așezat tare cana. Cafeaua a alunecat peste margine. "Nu l-am părăsit pentru că și-a pierdut slujba." Și-a tras mâneca în sus. Vânătăi estompate îi înconjurau antebrațul. "L-am părăsit pentru că m-a rănit."

Cuvintele îi scăpau lui Brooke. S-a holbat la galbenul și verdele pestriț de pe pielea Lisei. "Îmi pare rău."

"Ne-am certat mult în ultimii doi ani. Ultimii trei contractori pentru care a lucrat au dat faliment. A rămas fără serviciu de trei ori. A băut din ce în ce mai mult. Dar asta e prima dată când a pus mâna pe mine. Nu pot să cred că cineva ar crede că l-am părăsit pentru că el a fost concediat. Ce fel de persoană și-ar părăsi soțul din cauza economiei sau a unui loc de muncă?" Lisa și-a tras mâneca în jos. "Asta primesc pentru că am încercat să păstrăm private problemele noastre personale."

"Habar n-aveam", s-a bâlbâit Brooke. Ar fi trebuit să ia în considerare posibilitatea unui abuz domestic.

"Probabil că le spune tuturor că sunt o cățea bănoasă care a plecat când trenul cu sosuri s-a oprit." Ochii Lisei s-au umplut. O lacrimă i-a alunecat pe față. "Și, evident, toată lumea îl crede"

"Lisa-"

"Ei bine, iată niște vești pentru toată lumea. Am făcut mai mulți bani decât Joe în ultimii cinci ani, iar el este cel care nu se poate împăca cu asta. Joe și ego-ul lui blestemat de mascul macho." Lisa și-a trecut o mână peste obraz. "Îmi pare rău. Am nevoie să dorm. Lucrez din nou în seara asta."

"Îmi pare atât de rău." Brooke a făcut o pauză, gândindu-se dacă să mai invadeze sau nu intimitatea Lisei. Teama pentru copiii ei a făcut-o să meargă mai departe. "Ai depus plângere împotriva lui?"

Lisa se uita pe fereastră. "Nu."

"Ar trebui să te gândești la asta." Brooke a arătat spre brațul Lisei. "Înainte ca acelea să se mai estompeze. A venit aici?"

Lisa a tremurat și și-a luat cafeaua. Nodurile i s-au albit. "A stat pe alee într-o noapte și a privit casa."

Un fior se strecură în burta lui Brooke. Două femei și trei copii nu aveau nicio șansă în fața unui tip atât de puternic și agresiv ca Joe. "L-ai văzut azi?"

"Nu."

"A ieșit pe cauțiune."

"Mulțumesc pentru avertisment." Dezumflată, Lisa s-a prăbușit peste cană. "Joe are părinții în oraș și două surori care sunt destul de apropiate."

"Ar trebui să te gândești și la un ordin de restricție. Pentru binele copiilor tăi."

Lisa pufni și își îndreptă umerii. "Poate că o voi face."

"O să te las să te odihnești puțin", a spus Brooke. Deși se îndoia că Lisa va avea parte de somnul de care avea nevoie, nu după ce Brooke reluase toate problemele ei conjugale.

Lisa a condus-o pe Brooke în foaier. Lumina pătrundea prin geamurile ușii din față. Unui spărgător, sau lui Joe, i-ar fi luat câteva secunde să intre pe ușa asta.

S-a întors spre Lisa. "Ar trebui să ai o ușă de oțel fără geam. Tot ce trebuie să facă este să spargă un geam și să-și bage mâna prin el pentru a debloca zăvorul."

Gura Lisei se strânse. "După cum s-a comportat Joe în ultima vreme, dacă vrea să intre, intră. Nici o ușă de oțel sau bucată de hârtie nu-l va ține pe Joe afară dacă e furios."

Mașina lui Luke era rece când Brooke s-a așezat pe scaunul pasagerului. El a pornit motorul, iar ea s-a cuibărit în pielea încălzită.

"Ea nu l-a văzut." Ea și-a rezumat conversația cu Lisa.

"Asta nu e o veste încurajatoare." Luke s-a îndepărtat de bordură.

"Nu, nu este. Joe e acolo și e furios."

Capitolul 23

Luke a parcat în fața casei lui Brooke și familia a intrat. Obosiți de la școală, copiii și Brooke scăpaseră de ghiozdane și poșete în timp ce mergeau. Luke era nerăbdător să pună totul deoparte, dar bănuia că dulapurile erau la fel de dezorganizate ca și restul casei. "Ți-am reparat geamurile cât timp ai fost la școală."

"Oh, îți mulțumesc. Apreciez tot ce ai făcut pentru noi." Brooke i-a afișat un zâmbet recunoscător care a făcut ca totul să merite. S-a îndreptat spre scări. "Mă duc să mă schimb."

Ușoara șchiopătare nu a afectat legănarea șoldurilor ei sau felul în care sângele lui s-a încălzit când a privit-o urcând. Voia să o urmeze până în dormitorul ei și să o privească cum se dezbracă. Mai bine, să o ajute. Cu cât instinctele lui protectoare intrau mai mult în acțiune, cu atât mai mult tânjea să fie cu ea.

În schimb, s-a întors în bucătărie, a umplut un pahar cu apă rece și a băut jumătate din el. Nu a făcut mare lucru pentru a-i răci sângele.

Brooke a intrat în bucătărie într-o pereche de blugi subțiri și un pulover. Uau. Denimul decolorat îi îmbrățișa și mai mult curbele. Luke a mai înghițit apă rece. "Ai vești de la Wade?"

Ea a scuturat din cap. "Nu încă. Va trimite un e-mail imediat ce se va instala. Ultima dată când a fost detașat, a durat câteva zile."

Telefonul ei a bâzâit. S-a uitat la ecran. "Scuză-mă." A răspuns la apel: "Alo." A răspuns o voce de bărbat.

Un fir subțire de gelozie se învârtea în burta lui Luke. Ceea ce era ridicol. Brooke putea să se vadă cu oricine dorea. Un sărut nu era un angajament, iar el intenționat nu se implica cu ea. Dar de ce gândul că un alt bărbat o suna a transformat acea licărire într-o scânteie de gelozie?

"Cine te-a sunat?" Vocea lui Brooke s-a ridicat. "Ei bine, cred că este relevant."

S-a ascuns în sufragerie și a închis ușa. Cred că voia intimitate. Luke s-a

străduit să îi audă vocea prin ușă. Nu putea înțelege cuvintele, dar tonul ei era destul de supărat.

Ea s-a întors în bucătărie. "Era fostul meu soț, Ian."

S-a plimbat prin cameră, s-a întors și s-a întors. Îndepărtându-și o șuviță de păr de pe față, s-a așezat pe un scaun. Capul i-a căzut în mâini.

"Ce s-a întâmplat?" Dorind să o atingă, Luke i-a pus o mână pe umăr. Mușchii ei erau încordați și înnodați sub degetele lui.

"Cineva l-a sunat pe Ian și i-a spus că Joe a venit aici noaptea trecută." Luke își înconjurase degetul mare la baza gâtului ei.

"Copiii ar trebui să fie aici în acest weekend. Dar el insistă să meargă la el acasă. Luni au o zi liberă pentru profesori. Poate că până luni seară, treaba cu Joe va fi rezolvată."

"Dar tu nu vrei ca ei să plece."

Ea și-a frecat fruntea. "Are dreptate. Dacă Joe se întoarce, vor fi mai în siguranță cu Ian." Brooke și-a răsucit gâtul.

Luke și-a pus ambele mâini la lucru, frământându-i mușchii încordați ai umerilor. "Care este problema?"

"Lui Haley i se va frânge inima." Mâna lui Brooke a căzut pe masă. "Aștepta cu nerăbdare dansul de Halloween de mult timp."

"Vor fi și alte dansuri."

"Asta a spus Ian." Tonul ei nu era de acord cu amândoi. Luke nu era încântat de comparația cu fostul ei soț.

"Balul este prima ei întâlnire cu acest băiat nou. Lucrăm la costumul ei de săptămâni întregi." Brooke a închis ochii. "Crede-mă. În ceea ce o privește pe Haley, aceasta este cea mai importantă seară din viața ei."

"Nu-i poți spune nu lui Ian?"

"Este complicat. Acordul nostru de custodie îi dă de fapt mult mai mult timp cu copiii decât ia el. Dacă spun nu, m-a amenințat că mă va duce din nou în instanță. Contul său bancar este mai mare decât al meu. El poate face asta la nesfârșit și știe asta."

"Asta nu e bine."

"Oricine spune că sistemul judiciar este corect nu a petrecut timp în el."

"Un judecător nu i-ar lăsa pe Chris și Haley să aleagă unde vor să locuiască? Nu sunt copii mici."

"Poate." Brooke și-a frecat fruntea. "Doar dacă Ian nu l-ar convinge pe judecător că siguranța lor e în joc."

"Bine zis."

"Nu prea contează." Brooke și-a îndreptat coloana vertebrală. "Nu-mi voi pune copiii în situația de a trebui să aleagă între mine și Ian dacă se poate evita. Nu ar fi corect față de ei. În plus, știu că el nu este chiar un ticălos. Nu e perfect, dar își face griji pentru copii și încearcă să facă ce e mai bine pentru ei. Nu a mai tras niciodată de sforile acordului de custodie. Și dacă Joe *se* întoarce? Dacă face ceva mai violent decât să arunce o cărămidă prin fereastra mea? Ian are dreptate. Trebuie să pun siguranța lor pe primul loc, indiferent cât de mult îi va frânge inima fiicei mele."

Luke i-a strâns ușor umerii. "*Vor* fi și alte dansuri."

"Nu eu sunt cea care trebuie să fie convinsă." Brooke s-a ridicat. Groaza ia îngreunat pașii când s-a întors. "Aș putea la fel de bine să-i spun acum. Partea bună e că am patru zile la dispoziție să-mi dau seama ce se întâmplă cu Maddie."

Așteaptă un minut.

"Nu vrei să spui patru zile pentru ca poliția să-și dea seama de lucruri?" Luke făcu un pas înapoi pentru a-i lăsa loc să treacă.

"Corect. Nu asta am spus?"

"Nu chiar."

A mers pe hol spre foaier și a sunat pe scări: "Haley? Chris? Vreți să coborâți, vă rog?" Copiii au apărut câteva secunde mai târziu și ea i-a pus la curent cu decizia.

"Nu pot merge la tata în seara asta", a protestat Haley. Șocul s-a transformat în înțelegere. Panica a apărut, iar vocea ei s-a ridicat. "Mâine voi lipsi de la școală, iar dansul este mâine seară."

"Îmi pare atât de rău, dragă." Vocea lui Brooke era încărcată de simpatie. "Poți lipsi o zi de la școală și va trebui să ratezi balul. Sunt prea multe lucruri care se întâmplă pe aici. Tatăl tău și cu mine am decis că vei fi mai în siguranță

în apartamentul lui."

Brooke ar fi putut arunca vina pe fostul ei soț, dar nu a făcut-o. Fața lui Haley s-a înroșit. "Dar asta nu e corect..."

"Știu." Brooke a suspinat, cu ochii încețoșați. Luke nu avea nicio îndoială că simțea fiecare gram de durere a fiicei sale.

O lacrimă a dat în ochii lui Haley. "Eu nu plec."

"Asta nu e de discutat." Vocea lui Brooke era nivelată și fermă. "Du-te și strânge-ți lucrurile."

"Dar tu?" a argumentat Haley. "Dacă nu este sigur aici pentru noi, nu este sigur nici pentru tine."

"Va fi mult mai ușor pentru Luke să aibă grijă doar de mine decât de noi trei."

"Asta a fost ideea tatei, nu-i așa?"

"Tatăl tău și cu mine am luat decizia împreună."

"Totul este opera lui. Știu asta. Abia vrea să ne vadă, dar tot trebuie să dețină controlul." Fața lui Haley s-a înroșit. "De ce îl aperi mereu? Te-a părăsit și pe tine."

Brooke s-a tras înapoi. "Nu vreau ca relația ta cu tatăl tău să sufere din cauza divorțului."

"Ce relație?" a spus Haley. "A pus mai mult de o sută de kilometri între noi. Ne vede în termenii lui. De două ori pe lună. Nu mai mult. Doar la apartamentul lui. Nu vine niciodată aici. Nu-l interesează niciunul dintre prietenii mei. Nici măcar nu m-a văzut jucând hochei pe iarbă."

Brooke nu a avut nicio apărare pentru comportamentul lui Ian. Întotdeauna crezuse că face ceea ce trebuie apărându-l. Acum nu mai era sigură. Ian își iubea copiii. Doar că nu a fost niciodată în stare să arate asta.

Fiecare lacrimă care curgea din ochii lui Haley îi frângea inima lui Brooke.

Haley a fugit la etaj.

Brooke își duse o mână la durerea din piept, unde durerea fiicei ei era amplificată. *Haley va fi mai în siguranță cu Ian.* Cu toate defectele lui, nu ar lăsa să li se întâmple nimic copiilor lui.

S-a întors spre fiul ei suspicios de tăcut. "Nu te contrazici?"

"Nu." Chris a zâmbit. "Voi avea un weekend lung pentru a-mi termina lucrarea la engleză."

Fața lui Brooke s-a ascuțit. "Când e termenul?"

El a fluturat o mână dezinvoltă. "Mâine."

"Când aveai de gând să o termini?" Brooke și-a încrucișat brațele.

"Diseară." Chris a bătut-o pe umăr. "E în regulă, mamă. Dacă mâine lipsesc de la școală, câștig câteva zile în plus."

Ea a înțepat aerul cu un deget în direcția lui. "Nu poți lăsa misiunile pe termen lung până în ultimul minut!"

"Totul a mers bine. Întotdeauna se întâmplă." Chris s-a întors spre Luke. "Juri că nu o vei lăsa în pace?"

Luke a ținut o mână în fața lui în stil cercetaș. "Jur."

"Te țin la asta." Chris a plecat. "Mă duc să-mi iau lucrurile."

Brooke și-a ciupit podul nasului. "Cum pot fi ambii făcuți din același material genetic?"

Luke a presupus că întrebarea era retorică. "Nu e nici o șansă să o aducă înapoi pentru dansul de mâine seară?"

"Am încercat deja asta. Ian a refuzat să o ducă înapoi, iar când m-am oferit să vin să o iau doar pentru dans, a spus că nu vrea ca copiii să se apropie de Westbury în următoarele câteva zile."

"Unde locuiește?"

"Philadelphia. De obicei sunt supărată că s-a mutat atât de departe. Asta face lucrurile mai dificile. Dar în seara asta sunt ușurată. Mă voi simți mult mai bine când vor fi departe de Westbury - și de mine."

Luke i-a îmbrățișat umerii.

Ea s-a sprijinit de brațul lui. "Genunchiul meu e mai bine. Nu trebuie să ne conduci dacă nu vrei. E un drum lung."

"Nu mă deranjează." Brooke nu avea cum să fie rănită sub supravegherea lui. Tot ce putea face era să spere că poliția îl va prinde pe agresor înainte ca el să plece la New York luni dimineață.

Două ore mai târziu, Luke a ieșit de pe autostrada Schuylkill pe Broad Street, în Philadelphia. Copiii stăteau tăcuți pe bancheta din spate, Chris

optimist, Haley morocănoasă. Ea se uita pe geamul mașinii, ștergându-și din când în când o lacrimă rătăcită de pe obraz.

Brooke își lăsase capul pe spate, cu ochii închiși. La ce se gândea?

Luke și-a urmat GPS-ul, străbătând străzile orașului până când a oprit în parcarea de sub clădirea lui Ian. A ocolit partea din față a mașinii, dar Brooke coborâse deja.

Se uită în sus la clădire. "O să te simți bine urcând? Apartamentul lui Ian este la etajul douăzeci. Pot să duc copiii sus singură."

"Pot s-o fac." Luke nu era atât de sigur pe cât încerca să pară, dar nu o scăpa din ochi o secundă. Evident, Brooke simțea la fel pentru copiii ei, altfel i-ar fi trimis pe cont propriu.

Au mers spre hol. În mijlocul podelei de marmură, un gardian stătea în spatele unui birou.

Brooke se apropie de paznic. "Brooke Davenport pentru Ian Davenport. Apartamentul 2015."

Paznicul a dat un telefon rapid. "Mergeți."

Liftul s-a deschis. Cu o respirație adâncă, Luke a urcat familia la bord. Brooke a apăsat un buton. Erau la jumătatea drumului spre apartamentul lui Ian de la etajul douăzeci când Luke și-a dat seama că nu transpiră. A înghețat. Pulsul îi era normal. Ușoara zvâcnire din stomac era îngrijorare pentru Brooke și copiii ei, nu pentru el. Nu panica oarbă pe care o experimentase de fiecare dată când fusese într-un zgârie-nori de la explozie.

Unde era greața? Unde erau palmele umede? Sigur, era pe muchie de cuțit încercând să urmărească pe oricine se apropia la mai puțin de trei metri de Brooke. Fiecare bărbat care se uita la ea era suspect. Dar panica incontrolabilă era absentă.

Ce. Naiba?

Era prea preocupat să o protejeze pe Brooke pentru a-și face griji pentru propria lui siguranță? Asta trebuie să fi fost. Cum altfel ar fi putut explica faptul că se afla la douăzeci de etaje într-un dreptunghi de sticlă și nu se speriase?

Liftul s-a oprit, iar el a condus grupul într-o sală luxoasă. Un bărbat de vreo patruzeci de ani aștepta, cu tâmple gri, destul de în formă, un costum

frumos. Chris și-a îmbrățișat mama și și-a luat rămas bun. Haley a lăsat capul în jos și a plecat. Copiii s-au îndreptat spre o ușă deschisă. Brooke a rămas în urmă.

"Mă bucur să te văd, Brooke." Fostul ei soț și-a băgat mâinile în buzunarele unei perechi de pantaloni. "Pari obosită."

"Sunt bine." Fața lui Brooke era lipsită de emoție. Vocea ei suna deliberat politicos. A făcut un gest către Luke. "Luke Holloway, Ian Davenport."

Ian întinse o mână. "Deci, ești un prieten al lui Wade."

Luke i-a strâns mâna. "Sunt."

"Mulțumesc că i-ai adus până aici." Ian și-a încrucișat brațele pe piept. Avea buzele strânse. Era nefericit să o vadă pe Brooke cu Luke? Păcat. Ian o lepădase. Pierderea lui.

"Cu plăcere." Nu părea să mai fie prea multe de spus.

Ian s-a concentrat asupra lui Brooke. "Ești sigură că nu vrei să rămâi și tu?"

"Da, sunt sigură." Tonul lui Brooke a devenit de gheață.

Ian s-a clătinat înapoi pe călcâie. "Oferta rămâne valabilă. Doar pentru că suntem divorțați nu înseamnă că nu mai țin la tine."

"Mulțumesc, Ian." Vocea ei se încălzea de la congelator la frigider.

Fostul ei soț a dat din cap. "Mă bucur să te cunosc, Luke." Ian s-a îndreptat spre ușa deschisă. "Te rog să fii atentă, Brooke."

Ea nu a răspuns, dar buzele i s-au aplatizat în timp ce se întorcea de la fostul ei soț.

Ușile liftului s-au închis. Brooke s-a întors spre el. "Cum ești?"

"Bine." Părea el la fel de șocat pe cât se simțea?

"Ian pare în regulă." Ceea ce aproape că îl enervase pe Luke.

"Ăsta e Ian. Mereu calm. Mereu cumpătat. Nimic nu-l poate zdruncina." Ochii îi erau umezi. Își trecu un deget pe sub genele inferioare și pufni. "Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru că ne-ai adus aici. Nu-mi pot imagina cât de greu a fost pentru tine."

"Nu, serios. Sunt foarte bine. Nu pot să cred, dar nu am nici o problemă." Liftul s-a deschis și s-au îndreptat prin hol spre garaj. El a îndrumat-o spre

mașina lui. Se uita printre rânduri și sub vehicule, căutând mișcare. "Înainte de explozie, nu aș fi vrut să sărbătoresc o călătorie reușită cu liftul. Dar acum, vreau să deschid o sticlă de șampanie, ceea ce, de fapt, este destul de trist." A întins mâna spre ușa ei, apoi s-a oprit și s-a apropiat.

"Nu, e minunat." Avea ochii încețoșați. "Mă bucur pentru tine."

Nu era cel mai bun moment pentru un moment romantic, dar nu era nimeni altcineva care să înțeleagă importanța momentului său de referință. "Mă bucur că ai fost aici cu mine."

El se holba la gura ei. Atât de tentantă.

"Și eu." Ea a zâmbit. "Cred că asta înseamnă că ești vindecat. Te poți întoarce la muncă."

"Poate că nu vindecat, dar este o îmbunătățire clară." De ce gândul de a se întoarce la muncă îi strică dispoziția? Ar fi trebuit să fie încântat.

Brooke a tăcut. Se gândea la pericolul care îi aștepta în Westbury sau la faptul că copiii ei nu erau în siguranță în propria casă? Era vulnerabilă fizic și emoțional. După cum bine știa Luke, trauma psihologică putea fi cea mai debilitantă dintre cele două. Vulnerabilitatea ei era un motiv în plus pentru care Luke ar trebui să-și țină mâinile acasă și să se concentreze asupra siguranței ei.

Luke a scanat rândurile de mașini. O mulțime de locuri în care cineva să se ascundă. I-a deschis ușa, betonul i se prelingea rece prin pantofi. Între atacatorul de luni seară și Joe, pericolul se putea ascunde în orice umbră.

***

Brooke a alunecat în pielea neagră de pluș, bucuroasă că a ieșit din umezeala subterană. A tremurat, iar Luke a pornit încălzitorul scaunului. Fundul i s-a încălzit în câteva secunde. "M-aș putea obișnui cu asta."

"Nu prea sunt în țară. Am mașina de peste un an și abia am condus-o. Îmi face plăcere să mă plimb cu ea în această săptămână."

În curând se va întoarce să călătorească prin lume. Ea a încercat să-și adu-

ne ceva entuziasm. El fusese uimit și ușurat în lift. Își merita fericirea, dar ea îi va simți lipsa. Încă nu-i venea să creadă că a intrat în acel lift știind cât de inconfortabil ar fi putut fi pentru el. O făcuse fără ezitare pentru că îi păsa mai mult de ea și de familia ei decât de el însuși.

Nu e de mirare că fratele ei avea încredere în Luke.

A ieșit în trafic și s-a întors pe Route 676. Pe Autostrada Schuylkill, traficul a încetinit călătoria lor spre casă, dar odată ce au ajuns la Prelungirea de Nord-Est a Pennsylvania Turnpike, traficul s-a fluidizat.

Stomacul lui Brooke gemea în timp ce mașina ieșea de pe autostradă spre Westbury. Un centru comercial a apărut în depărtare, iar lui Brooke i-a venit o idee în minte. "Ce zici de niște mâncare?"

Luke și-a rostogolit capul pe umeri. "Bună idee. Mor de foame."

"Îți place mâncarea chinezească?"

"Mâncarea chinezească este bună."

Brooke a arătat în față. "Apoi trageți în acel mall. Dragonul de Jad are niște lipii grozave." Nu a menționat că sala de sport a lui Maddie era ancorată în centru.

Luke a încetinit mașina și a virat la intrare. A trecut pe lângă Forever Fitness. Anunțurile de pe fereastra din față îi obturau vederea din interior. A parcat mașina în fața restaurantului. Brooke a coborât din mașină și s-a întins. Membrele îi erau înțepenite de la cele patru ore de condus până la Philly și înapoi. Luke a urmat-o în restaurant. Pe fundal se auzea muzică ușoară, instrumentală, la flaut. Mirosul de mâncare i-a făcut stomacul lui Brooke să bubuie din nou.

S-au apropiat de podiumul hostessului. O femeie micuță i-a întâmpinat cu un zâmbet larg și o engleză ușor accentuată. "Bine ați venit la Jade Dragon. Doriți să mâncați înăuntru sau la pachet?"

Brooke se uită la Luke. Restaurantul era liniștit, dar ea nu avea nicio dorință să stea aici și să mănânce. Ceea ce își dorea cu adevărat era să se cuibărească pe canapeaua ei și să se uite la încă un film cu el. "Te superi dacă iei la pachet? Sunt obosită."

"Îmi convine."

Gazda i-a înmânat lui Luke un meniu de hârtie. Brooke se aplecă să îl citească. Cum de mirosea săpunul atât de bine pe el? "Chifteluțe și o porție de pui cu ghimbir."

"Un rulou de ouă și carne de vită lo mein." Luke a înmânat meniul înapoi hostessului.

I-a făcut o plecăciune scurtă. "Zece minute."

"Să mergem pe jos. Genunchiul meu trebuie să se relaxeze." Brooke a verificat ora pe telefonul ei mobil, apoi l-a condus pe Luke înapoi afară. S-au plimbat, uitându-se în vitrinele magazinelor, până când au ajuns la capăt, Forever Fitness. "O să mă opresc la sală și o să întreb."

Fața lui Luke se încruntă suspicioasă. "De ce?"

Brooke a ridicat un umăr dezinvolt. "Am de gând doar să cer informații despre membri și să fac un tur rapid. Nu e nimic în neregulă cu asta."

"Brooke, poliției s-ar putea să nu-i placă intervenția ta." Tonul lui Luke coborâse la un nivel scăzut și serios.

Ea și-a ridicat bărbia. "Mă gândesc de ceva vreme să mă înscriu la o sală de sport. Aceasta este cea mai apropiată de casa mea. Am auzit că fac reduceri pentru profesori."

"Nu sunt de acord și nu-mi place" a spus el, dar a urmat-o înăuntru.

Brooke s-a oprit la recepție. În spatele acestuia, un bar de sucuri oferea smoothie-uri și băuturi proteice. O zonă mată mare împărțea zona de antrenament în trei treimi. Aparatele cardio erau aliniate în trei rânduri pe stânga. O selecție decentă de aparate de greutăți ocupa mijlocul spațiului. Greutățile libere acopereau treimea din dreapta a camerei. O duzină de membri erau răspândiți peste echipamente.

"Vă pot ajuta cu ceva?" Bărbatul de la birou a spus peste clinchetul greutăților și zgomotul constant al adidașilor pe benzile de alergare. Era musculos, dar nu în felul voluminos și deformat pe care îl văzuse ea la cealaltă sală de sport din oraș, o sală dură care antrena culturisti. Fizicul lui slab sugera un sport activ, cum ar fi atletismul sau alpinismul. Brooke a citit ecusonul cu numele, prins pe tricoul lui cu logo albastru marin. ZACK.

"Bună. Sunt profesor la Westbury High. O prietenă de-ale mele mi-a suge-

rat sala dvs. Maddie Thorpe. O cunoașteți?"

Zack a făcut o pauză. A clipit pentru o secundă. "Nu. Nu mi-o pot imagina, dar avem o mulțime de membri. Nu mi-i pot aminti pe toți."

Mincinosule. "Pot să arunc o privire?" Brooke a zâmbit.

"Desigur. Facem reduceri pentru profesori și studenți", a spus Zack. Brooke a ridicat o sprânceană "ți-am spus" la Luke. El nu părea impresionat.

Zack i-a făcut semn unui adolescent îmbrăcat într-un tricou Forever Fitness. "Ai grijă de birou, te rog."

A ieșit din spatele tejghelei și i-a condus în spațiul principal, arătând ceea ce era evident în timp ce mergeau. "Avem echipamente cardio de ultimă generație, greutăți libere și aparate. Ați fost vreodată la o sală de sport?"

"Nu." Alergatul și antrenamentul încrucișat cu sacul ei greu au fost întotdeauna suficiente. Se uită la mușchii definiți ai unei tinere pe un aparat eliptic. Poate că ar *trebui să* adauge antrenamentul cu greutăți la regimul ei.

"Fiecare abonament vine cu trei sesiuni gratuite de antrenament personal pentru a vă ajuta să începeți. Antrenorii noștri vă vor arăta cum să instalați și să folosiți aparatele, plus că vă vor dezvolta un program pentru începători." Zack a deschis ușa către o cameră mare cu podea de lemn. Brooke și-a băgat capul înăuntru și s-a uitat în jur. Peretele din față era oglindit; echipamentele erau aliniate pe ceilalți trei. Muzica bubuia. Două duzini de bărbați și femei ridicau kettle bells. "Acesta este studioul nostru de cursuri de fitness. Avem de toate, de la boot camp la Zumba. Acesta este un curs bazat pe dansuri latino. Arde o tonă de calorii." Atenția lui Zack s-a abătut asupra unei roșcate bine făcute în pantaloni scurți de spandex ultra-simpy din rândul din spate. Ea i-a simțit privirea fixă și i-a aruncat o privire de groază.

Zack a închis ușa și s-a întors la recepție. "Ce-ar fi să vă fac la amândoi abonamente gratuite pentru două săptămâni? Puteți încerca câteva cursuri și să vedeți ce vă place."

"Sună grozav." Brooke a completat un formular scurt și i-a dat pixul lui Luke.

Zack le-a înmânat două acte de identitate pe hârtie. I-a strecurat lui Brooke o hârtie peste tejghea. "Uite un orar al cursurilor." A încercuit cinci blocuri pe

grilă. "Acestea sunt cursurile de Zumba."

"Mulțumesc." Brooke a împăturit hârtia și a îndesat-o în poșetă.

Ea s-a întors de la birou.

"Sper să te văd curând." Zack a zâmbit.

"Bună, Brooke."

S-a învârtit.

Greg Fines ieșea din vestiar, cu geanta de sport în mână. "Ce faci aici?"

Ea a ridicat din umeri. "M-am gândit să mă înscriu."

"Nu alergi tot timpul cu echipa de atletism?" a întrebat Greg.

Prinsă. Gândește repede.

"Trebuie să încep antrenamentul încrucișat", a spus Brooke. "Asta este important." Greg s-a uitat la Luke.

"Oh, îmi pare rău." Brooke le-a făcut cunoștință. "Lucrezi aici de mult timp?"

Ochii lui Greg se îndreptară spre o tânără de douăzeci și ceva de ani în spandex care părăsea sala de sport.

"Greg?" a spus Brooke.

"Oh, scuze." I-a aruncat un zâmbet timid. "Pantalonii de yoga sunt cea mai mare invenție a secolului al XX-lea." Greg i-a aruncat lui Luke o privire înclinată.

Luke îi dădu lui Brooke o ridicare din umeri cu "ce - cu - tipul ăsta".

Brooke a rezistat impulsului de a-și pocni degetele în fața lui Greg. "Te-am întrebat dacă lucrezi aici de mult timp."

"Ani." Greg a dat din cap ca un bobblehead. "Nu e ca și cum aș avea de gând să mă antrenez cu echipa de robotică."

"Bine zis." Brooke a râs.

"Ei bine, trebuie să fug." Se uita la fata cu pantaloni de yoga cum se urcă într-un Prius albastru. "Ne vedem mâine." El a ieșit pe ușă, s-a oprit în parcare și i-a făcut fetei un semn cu mâna. Ea a dat înapoi și a plecat. Nu l-a dat jos, dar a fost pe aproape

Greg a pivotat și a alergat prin parcare. Un zâmbet uriaș îi despicase fața slabă.

Yup. Greg era ignorant.

"Pun pariu că mâncarea noastră este gata." Luke a ținut ușa deschisă.

"Probabil." Brooke a ieșit. Și-a îmbrățișat bicepșii împotriva scăderii temperaturii. "Poate voi veni la un curs de Zumba."

Luke a suspinat. "Abia poți să mergi fără să șchiopătezi. Cred că Zumba este o întindere."

La naiba. Avea dreptate. "Am nevoie de o listă a membrilor."

"Mă îndoiesc că Zack îți va da una."

"Știu. Apropo de Zack, ai văzut cum se holba la roșcata aia? A fost înfiorător. Ea nu a fost fericită în legătură cu asta."

"Sunt de acord că a fost cam nesimțit în legătură cu asta, dar erau niște pantaloni scurți mici."

Hm. O înțepătură de gelozie o străbătu. "Ai observat-o?"

"Doar vag." El s-a lăsat pe spate și s-a uitat la ea. "Ai arăta mai bine în pantalonii ăia scurți."

"Frumoasă acoperire." Brooke a pufnit. Chiloții ei acopereau mai mult.

Luke a râs și s-au întors spre Dragonul de Jad. Înăuntru, o pungă maro îi aștepta pe tejghea. Aroma găluștelor prăjite a ajuns până la ușă.

Brooke și-a desfăcut fermoarul poșetei și a căutat înăuntru, dar Luke o avea deja pe a lui afară. "Îl iau eu."

"Mulțumesc." Se simțea aproape ca o întâlnire normală. Doar că ei încercau să găsească un criminal.

Capitolul 24

El i-a înclinat capul. Unghiul trebuia să fie perfect. Acolo. Perfect. Și-a frecat un mușchi dureros din gât. Cine ar fi crezut că va fi atât de greu de manevrat prin fereastra îngustă? Membrele îi erau imobile, iar articulațiile înțepenite de atâta timp petrecut în pivnița lui.

În ciuda frigului umed din subsolul lui Brooke, transpirația îi picura pe față.

Ștergându-și fruntea pe o mânecă, el s-a îndreptat și a evaluat scena.

S-a mutat înapoi pentru a sta în fața mașinii de spălat. Cu capacul deschis, Brooke nu ar fi văzut-o la început. Nu. Adăuga hainele și detergentul, apoi închidea capacul și pornea aparatul.

Atunci ochii ei ar fi detectat anomalia. Lucrul care nu-i aparținea.

Emoția îl cuprinse în timp ce și-o imagina pe Brooke înghețând în fața priveliștii, apoi mergând spre ea cu ezitare. Oare teroarea o va lovi imediat sau îi va lua ceva timp până se va face simțită? Ar fi trebuit să dea la o parte cearșaful înainte ca panica să-i curgă prin vene?

A vizualizat-o pe Brooke îngenuncheată pe beton, ridicând colțul cearșafului, gâfâind de groază. Ar fi leșinat?

Nu. Nu Brooke. Se va lupta cu teroarea ca un campion.

Mâna i-a căzut la inghinali și și-a frecat umflătura tare din pantaloni.

Seara aceasta nu fusese suficientă. Apetitul îi fusese mai degrabă stârnit decât săturat de activitățile din seara aceea. Victima lui nu luptase suficient și murise mult prea repede. El era de vină. Pierduse controlul. Sufocarea luptei din ea se transformase în strangulare înainte ca el să apuce să încerce sistemul de scripeți. La naiba. Conta pe o repetiție generală înainte de spectacolul principal.

Îi potrivi cearșaful peste fața însângerată și îi trase câteva șuvițe negre peste umăr. Mai bine.

Acum partea a doua a planului din seara asta. Se strecură pe scări și deschise cu grijă ușa spre o bucătărie întunecată. Mâna lui s-a plimbat de-a lungul peretelui în căutarea unui întrerupător. L-a găsit, dar a ezitat. Brooke nu avea vecini care să vadă lumina, dar o mașină care trecea pe acolo nu era exclusă. Umblând târâș pe podea, a căutat în buzunar lanterna sa. A luat-o în mână și a apăsat comutatorul cu degetul mare. Unde dormea bărbatul cel mare? Brooke avea doi copii. Nu s-ar fi culcat cu un bărbat cât timp copiii ei erau în casă. Așadar, bărbatul cel mare ar fi dormit pe canapea. A aprins lumina în jurul bucătăriei și s-a îndreptat spre un hol întunecat. A trecut de un birou și a

găsit o sufragerie confortabilă. A măturat lumina într-un arc larg. O geantă neagră era într-un colț.

Woof.

A înghețat.

Ușa unei mașini s-a trântit afară. Pulsul i-a tresărit.

Ea era acasă. Se uită la ceas. Amenajarea subsolului luase mult mai mult timp decât anticipase. Se întoarse spre ușa de la subsol.

Picioarele i s-au încurcat, iar el a căzut în față. Ce naiba? Câinele blestemat al lui Brooke se ghemuise sub picioarele lui. O furie orbitoare l-a cuprins. A lovit cu piciorul creatura stupidă și și-a scotocit prin buzunare după un cuțit.

Capitolul 25

Brooke a dus cutiile cu mâncare la pachet în sufragerie, în timp ce Luke a scos câinele în spate. Ea a întins mâncarea pe măsuța de cafea și s-a întors în bucătărie după furculițe și șervețele. Luke și Sunshine au intrat în cameră.

"Își protejează piciorul anterior drept." Luke a pus o mână îngrijorată pe capul câinelui.

Brooke și-a plimbat mâinile pe fiecare dintre picioarele câinelui. "Nu simt nimic. Poate că artrita se manifestă. Dacă nu se vindecă în următoarea zi sau două, o să chem veterinarul să verifice."

Câinele se îndreptă spre mâncare, șchiopătatul nu o încetini prea mult. "Oh, nu, nu o faci." Brooke a apucat-o pe Sunshine și a condus-o ușor afară din sufragerie. "Ți-ai luat cina." A închis ușa.

"Săracul câine bătrân." Luke s-a afundat pe canapea.

Brooke s-a așezat ușor lângă el. "Nu ai spune asta dacă s-ar târî în poala ta și și-ar băga nasul în cutia tău."

A deschis televizorul și a ales un film vechi alb-negru. A deschis cutia de pui cu ghimbir și a mirosit. Stomacul ei mârâia.

Luke i-a întins o pereche de bețișoare. "Se pare că ți-e foame."

"Nu mă prea pricep la astea." Ea s-a întins după furculiță. "Mereu par atât de mult de lucru."

"E simplu, odată ce te obișnuiești." A scos un alt set din pungă și a rupt ambalajul de hârtie albă. "Îți voi da o lecție rapidă."

"Bine." Ea a deschis-o pe a ei.

Apropiindu-se, i-a luat mâna în a lui, căldura trupului lui traversând cei câțiva centimetri de spațiu dintre ei. Brooke a inhalat parfumul moscat al aftershave-ului lui. Asta merita cu siguranță efortul de a mânca cu scobitori uriașe. Luke a așezat prima scobitoare între baza degetului mare și degetul inelar.

"Acesta stă nemișcat." Vârfurile degetelor lui i-au mângâiat mâna când ia dat drumul pentru a ajunge la al doilea bețișor. Brooke și-a încovoiat degetele de la picioare. Doar mâinile lor se atingeau. Cum se putea simți atât de erotic? A devenit foarte conștientă că erau singuri în casă. Ar putea... Și-a oprit gândurile înainte să prindă avânt. Luke era un călător.

A pus al doilea băț între vârful degetului arătător și degetul mare. Degetele lui au alunecat de-a lungul pielii ei în timp ce mâna lui o înconjura pe a ei. "Doar bățul de sus se mișcă." El i-a deschis și închis degetele, ciupind bețele între ele.

"Dă-i o șansă." El i-a dat drumul la mână.

Whew. Era cald aici? A luat o gălușcă prăjită și a lăsat-o pe masă. "Poate că nu trebuia să încui câinele afară."

Luke a râs. "Încearcă din nou." A luat o bucată de lo mein și și-a băgat-o în gură. "Să sorbi tăițeii este perfect acceptabil."

Brooke a ridicat cutia cu mâna liberă și a ales o altă gălușcă. De data aceasta a ținut recipientul dedesubt în timp ce ducea mâncarea la gură.

"Doar mușcă-l în jumătate." Luke a demonstrat, smulgând o gălușcă din cutie și mâncând-o din două înghițituri. "O să meargă și pe orez. O să vezi."

A adunat un smoc de orez și a pierdut doar câteva boabe pe drumul spre gură. "O să lăsăm câinele să intre când terminăm."

Bucățile de pui au fost mai ușoare. I-a luat ceva mai mult timp, dar a reușit

să termine masa fără să apeleze la furculiță. Ea a pus cartonul alb jos. Privirea lui Luke era fierbinte pe fața ei. Ea s-a întors. "Ce?"

"Ai niște sos..." El s-a aplecat și i-a lins colțul gurii. "L-am luat."

Cu siguranță a făcut-o.

A sărutat-o, deschizându-i buzele și strecurându-și limba în gura ei. Avea gustul amestecului dulce-acrișor al condimentelor asiatice. Mușchii lui Brooke s-au relaxat, sângele ei a bâzâit, iar terminațiile nervoase din buzele ei au căpătat o viață cu totul nouă în timp ce Luke îi explora gura. Corpul ei se gândea la alte lucruri care puteau aluneca.

Exista vreun motiv pentru care să nu se dezbrace cu el? Chiar aici, chiar acum, nimic nu părea suficient de important pentru a nega durerea goală care se construia în adâncul ei.

Un geamăt i-a răsunat în piept. Buzele lui s-au plimbat pe partea laterală a gâtului ei. Corpul lui s-a mișcat, întorcându-se spre ea, căutând mai mult contact. O palmă mare și aspră a alunecat pe brațul ei până la bicepși și s-a oprit la câțiva centimetri de sânul ei. Pielea ei s-a încălzit la atingerea lui. Dorința era un drog care îi curgea prin vene. Dorind ca mâinile lui să atingă mai mult din ea, brațul lui Brooke s-a mișcat pentru a-i oferi un acces mai bun.

A scăpat bețișoarele. O castană de apă a sărit pe partea din față a puloverului ei, lăsând în urmă o dâră de sos de ghimbir.

Luke s-a dat înapoi. "Îmi pare rău." Respirând greu, s-a îndreptat și și-a ajustat blugii.

Whoa. *Nu te holba*. Dar, um, da. Impresionant. Brooke a studiat pata de pe puloverul ei.

"Imi pare rau. N-ar fi trebuit să fac asta." Luke se retrase în cealaltă parte a canapelei. "Nu am de gând să fiu aici mult timp. Nu am niciun drept să încep ceva între noi."

Inima ei a tresărit. Prea târziu. Emoțiile îi urcau în gât, durerea goală răspândindu-se prin piept. Dorința ei pentru Luke mergea deja dincolo de aspectul fizic. Avea nevoie de mai mult spațiu decât o canapea între ei. "Am de gând să mă schimb."

A fugit pe hol. La etaj, a scotocit prin coșul cu rufe curate și a scos cel mai

puțin sexy lucru pe care l-a găsit, un hanorac cu cel puțin trei numere mai mare. Ochii i s-au umplut în timp ce trăgea de materialul moale pe cap. La naiba. Cum putea să-l placă atât de mult deja? Luke era primul bărbat care îi stârnea sângele de ani de zile și nu-l putea avea. Ea a crezut că partea sexuală a sufletului ei a murit. Acum știa că era doar o cățea contrară cu un simț al umorului bolnav.

Și-a luat puloverul pătat de pe dulap și a coborât scările. În bucătărie, a făcut o mișcare de 180 de grade și a coborât treptele de la subsol. A apăsat pe întrerupătorul de perete. Becurile goale atașate de grinzile tavanului au aruncat spațiul prăfuit într-o lumină aspră. Treptele din lemn nefinisat scârțâiau sub șosetele ei. La bază, a adunat automat hainele murdare ale lui Luke în drumul ei pe betonul crăpat către mașina de spălat. A pulverizat detergent pe pată și a aruncat totul la spălat. Un capac plin cu detergent a intrat în dozator. A închis buza și a apăsat start. Mașina a făcut clic, iar apa s-a năpustit în cuvă.

Un miros slab îi tachina nările. Îmbâcsitor. Brut. Familiar. Brooke a înghețat. Părul de pe ceafă i s-a ridicat, iar adâncul burții i s-a înghețat. Puiul cu ghimbir și găluștele s-au rostogolit încet, neliniștitor.

Ceva nu era în regulă. Aerul i-a trecut peste piele. A urmat un val de piele de găină. Căutându-i sursa, a scanat camera. Privirea ei s-a oprit asupra ferestrei mici, dreptunghiulare, din partea de sus a unui perete de blocuri de ciment. Deschisă.

Panica a cuprins-o, împingându-i transpirația rece prin pori.

Cineva intrase prin efracție. Plecase sau era încă aici? A vrut să strige după Luke, dar frica i-a închis gâtul ca un garou.

Cu inima bătând cu putere, a scanat umbrele subsolului. Sacul de box arunca o umbră lungă de la becul gol din spatele lui. O mulțime de vechituri în spatele cărora să se ascundă. De ce nu putea fi organizată ca fratele ei?

Ar trebui să se întoarcă sus și să-l ia pe Luke. Dar mirosul... O atrăgea, la fel ca într-o noapte cu mult timp în urmă. S-a târât înainte. Degetul ei de la picior s-a prins de marginea covorului. Genunchiul i s-a răsucit. Durerea care îi străbătea piciorul părea departe, ca și cum ar fi emanat din corpul altcuiva. Amorțeala a cuprins-o. A primit-o cu bucurie. A trecut pe lângă mașina de

spălat și uscător. Ochii i s-au fixat pe o bucată de cearșaf din colț. Plămânii i sau blocat.

Nu. Nu putea fi.

Unul dintre copii trebuie să fi lăsat ceva acolo.

Amețită, s-a târât înainte, cu inima bătându-i în piept și pulsul răsunându-i în urechi. Mâna ei a ajuns la marginea cearșafului. Greața i-a străbătut burta în timp ce îl dădea jos.

A sărit pe spate și a căzut cu fundul pe ciment. Durerea i-a străbătut coloana vertebrală de la coadă până la baza craniului. Lumea se învârtea. Plămânii i s-au contractat din cauza șocului, ca și cum s-ar fi înecat în amintiri.

Sub o cădere de păr șaten închis, o față însângerată o privea.

***

Fără poftă de mâncare, Luke a adunat resturile de mâncare chinezească și a stivuit recipientele în frigider. S-a întors în camera de zi. Sunshine lingea orez de pe covor. Nu contează. Luke a ignorat-o și s-a plimbat prin cameră. Tavanul scârțâia în timp ce Brooke se mișca în dormitorul ei. La naiba.

Chiar ai dat-o în bară cu asta.

Pardoseala gemea în hol. O ușă a scârțâit în bucătărie.

Când Wade a sugerat că Luke ar putea fi interesat de sora lui, probabil că nu s-a gândit la asta. Luke mai făcu o tură prin camera mică. A privit cu neîncredere cum Sunshine s-a mutat la canapea și și-a băgat nasul printre perne pentru a căuta firimituri rătăcite.

El se întoarse. Cum putea să o critice pe Brooke pentru că locuia într-o casă dezorganizată și își lăsa câinele să fie aspiratorul? Poate că apartamentul lui Luke era imaculat, dar asta pentru că nimeni nu locuia în el. Avea un serviciu care avea grijă de aproape totul. Și, serios, starea lui emoțională era o mizerie nenorocită. Ce erau dulapurile dezordonate în comparație?

Luke și-a frecat tâmplele. Câinele a pufnit și și-a lins drumul înapoi în bucătărie.

Un țipăt a străbătut casa.

Panica l-a apucat pe Luke de inimă. A fugit spre bucătărie. Ușa de la subsol era deschisă. A coborât scările în fugă, cizmele alunecând pe ciment când a ajuns jos. Brooke stătea pe podea. Îmbrățișându-și genunchii și legănându-se, privea drept înainte, cu ochii sticloși. Luke i-a urmărit linia vizuală până la colțul întunecat din spatele mașinii de spălat. O femeie, parțial ascunsă sub un cearșaf, era strivită de blocurile de beton. El a tresărit, mintea lui suprapunând pentru scurt timp chipul lui Sherry peste figura înghesuită. Și-a scuturat imaginea falsă din cap.

Sherry nu era aici.

Și ceva legat de poziția corpului nu părea în regulă.

A mers mai aproape. Creierului său i-a luat un minut să înregistreze membrele dezarticulate, plasticul strălucitor în loc de piele, fața fără trăsături sub petele roșii și părul lung și castaniu.

Un manechin.

Ce naiba?

A scanat camera, a simțit schimbarea de aer și a văzut fereastra deschisă.

Vinovăția aproape că l-a doborât din picioare. Nu verificase prin casă în seara asta, când ajunseseră acasă. Erau plecați de mai bine de cinci ore. A făcut o trecere rapidă prin subsol. Era goală.

Respirația neregulată a lui Brooke l-a făcut să se întoarcă. S-a dus la ea și s-a ghemuit. I-a luat mâinile. Erau reci ca lespedea de sub picioarele lui.

El și-a mișcat capul până când ea nu s-a mai putut uita în jurul lui. "Brooke, nu este real."

Ea nu a răspuns. Ochii ei erau sumbri și pierduți. "E un manechin."

Ea a clipit.

"Cu o perucă maro."

Pieptul i s-a umflat într-o respirație uriașă. Ochii ei l-au întâlnit pe ai lui și confuzia i-a încrețit fruntea. "Nu e Maddie?"

"Nu."

Mușchii ei au cedat. S-a prăbușit în brațele lui. El i-a ridicat trupul tremurând și a dus-o la etaj. În sufragerie, a așezat-o pe canapea. Dinții ei

clănțăneau. Pătura era împăturită pe un scaun. El a înfășurat-o în jurul ei. "Mă întorc imediat. Voi suna la poliție și voi verifica restul casei. Rămâi aici."

S-a dus în bucătărie și a luat telefonul fără fir. În timp ce forma numărul, furia îi străbătea vinovăția. Cineva intrase în casa lui Brooke. Dispecerul a promis un răspuns rapid.

Luke a închis și a verificat restul casei. Cu excepția farsei din pivniță, nimic altceva nu părea în neregulă. Înapoi în bucătărie, a luat un pahar din dulap. Unde văzuse sticla aia de lichior? A deschis un dulap mai jos, lângă frigider. Ah, acolo era. O sticlă de coniac era vizibilă prin borcanul de sticlă al unui blender. A turnat un shot lung în pahar și s-a întors în sufragerie.

Brooke nu își schimbase poziția, dar Sunshine se târâse pe canapea și își odihnise capul în poala stăpânei ei. Empatia se revărsa din ochii canini când îi aruncă lui Luke o privire rapidă. Mâna lui Brooke mângâia capul câinelui într-o mișcare automată.

Luke s-a așezat pe partea opusă a lui Brooke. A împins paharul cu lichior în mâna ei. "Ia o înghițitură."

Ea a ridicat paharul, a adulmecat conținutul și a strâmbat din nas înainte de a-l așeza pe masă. "Peruca era menită să arate ca Maddie." Vocea lui Brooke s-a frânt.

Luke a înfășurat un braț în jurul umerilor ei tremurânzi. "Știu."

"Dar el i-a înscenat totul, la fel ca lui Karen."

Luke a luat coniacul și l-a dat pe gât. Intrusul o cunoștea pe Brooke suficient de bine pentru a-i exploata cele mai mari slăbiciuni.

Capitolul 26

Luke s-a uitat prin lumina laterală. Prin geamul deformat, a văzut un bărbat puternic de aproximativ patruzeci de ani, care se sprijinea puternic pe o pereche de cârje. Luke a deschis ușa.

Vizitatorul era îmbrăcat în pantaloni kaki și o cămașă oxford albastru deschis. O insignă de polițist îi era fixată la curea. Pielea lui era roșcată-irlandeză, părul roșcat era cărunt la tâmple, iar nasul îi fusese spart cel puțin o dată. Pe alee se afla mașina de poliție condusă de ofițerul care sosise cu o jumătate de oră în urmă. În spatele acestuia se afla un SUV cu o emblemă circulară pe portieră.

"Șeful poliției Mike O'Connell." A întins o mână musculoasă. "Spune-mi Mike."

"Luke Holloway." Luke îi strânse mâna, apoi se dădu înapoi pentru a-l lăsa să intre în foaier.

Șeful a intrat șchiopătând cu o grimasă. "Cum se simte bunica ta?"

"Bine, cu excepția unei răceli. Mulțumesc pentru întrebare."

O'Connell se încruntă. "Trebuie să îi pun câteva întrebări lui Brooke."

"Bineînțeles. E în bucătărie." Luke s-a întors. "Bunica nu știa dacă te-ai întors la serviciu."

A urmat șeful. "Oficial, nu sunt, dar am vrut să văd asta personal."

Luke l-a condus înapoi în bucătărie. Brooke stătea la masă, cu o ceașcă de ceai aburind strânsă între ambele mâini. Sunshine o urmase din sufragerie. Câinele stătea lângă scaunul lui Brooke. Capul mare se sprijinea de șoldul stăpânei ei.

Ochii lui Brooke erau fixați pe ușa de la subsol. Ethan era jos, făcea poze și strângea dovezi.

"Hei, Brooke. Mă duc să arunc o privire jos. Vorbim în câteva minute." Șeful s-a îndreptat spre ușă și a început o coborâre lentă și evident dureroasă, cu cârjele în mâna stângă, cu balustrada apucată ferm cu cea dreaptă.

Luke l-a urmat în jos. Bocancii lui au lovit betonul. Șeful s-a dus în centrul camerei. Ochii lui albaștri scrutau fiecare centimetru din spațiu.

"Tu ce crezi?" Luke a rămas în spate, în afara drumului.

"Cred că cel care a făcut asta este curajos, iar asta mă face să mă simt inconfortabil." Mike s-a îndreptat spre fereastră, unde ofițerul cu părul negru făcea prim-planuri ale geamului tăiat cu grijă. "Ai găsit ceva, Ethan?"

"Niște fibre prinse în rama ferestrei." Blițul s-a declanșat în timp ce Ethan

a făcut o fotografie. "A tăiat geamul, apoi s-a întins prin el pentru a debloca și deschide fereastra."

Simplu și eficient. Disconfortul se agita în pieptul lui Luke. "Nu poate fi gras sau inapt dacă a intrat pe fereastra aia."

"Sau mare. Eu sigur nu aș încăpea." Șeful s-a uitat înapoi la Luke. "Dar te-ai putea strecura prin ea."

"Trebuia să fie destul de puternic ca să aducă și manechinul ăla aici", a spus Luke.

"Fă și poze de ansamblu, Ethan, din toate unghiurile." O'Connell s-a îndreptat spre colț și s-a holbat la manechin. "Cât crezi că cântărește?"

Luke s-a gândit. "Douăzeci de kilograme, poate, dar brațele și picioarele se îndoaie doar la nivelul umerilor și șoldurilor. Nu ar fi ușor de manevrat."

Șeful s-a aplecat mai aproape. "Arată ca sângele adevărat."

"Și miroase real." Din păcate, nasul lui Luke îi recunoscuse mirosul crud.

"O să aflăm sigur. Și să vedem dacă ne putem da seama de unde provine manechinul. Asta nu e ceva ce majoritatea oamenilor ar avea prin preajmă." Mike îi dădu lui Ethan instrucțiuni suplimentare, apoi se întoarse spre scări. Luke rămase în urmă, fără să-l grăbească.

Șeful a urcat încet înapoi în bucătărie. S-a afundat într-un scaun de bucătărie și a lăsat să respire greu. "Când a fost ultima dată când cineva a fost în subsol?"

"Am trecut prin toată casa când i-am adus pe Brooke și pe copii acasă în această după-amiază. *Asta* nu era acolo jos." Luke și-a mușcat vinovăția. "Nu am verificat-o când ne-am întors acasă acum nouăzeci de minute."

"Deci a fost pus acolo în această seară." Mike a studiat-o pe Brooke. "Seamănă cu ceea ce cred eu că seamănă?"

Brooke se uita în ceașca ei. Un vârtej subțire de abur se ridica din cana ei. "Da. Configurația este exact așa cum a fost lăsată Karen."

"Ai găsit-o, nu-i așa?" a întrebat Mike cu o voce liniștită.

Încă studiindu-și băutura, Brooke a dat din cap. Un tremur i-a străbătut trupul, iar inima lui Luke a cedat. Știa că Karen fusese ucisă, dar nu și că Brooke fusese cea care găsise cadavrul. Nu era de mirare că nu trecuse nicioda-

tă peste asta.

"Câți oameni știu despre Karen?", a întrebat șeful.

"Toată lumea. Știți că spun povestea ei de fiecare dată când predau un curs de autoapărare pentru femei." Vocea lui Brooke era plată, tulburător de lipsită de emoție. "Și presa a reluat povestea la știri miercuri dimineață."

Șeful a scos un carnețel din buzunarul de la piept al cămășii sale cu nasturi. "Cazul lui Karen a fost închis, nu?"

"Da, fostul ei prieten a fost condamnat pentru uciderea ei. Este încă în închisoare." Brooke și-a atins cana cu degetul.

"Are vreun motiv special să-ți poarte pică?" a întrebat Mike.

"Am depus mărturie despre cearta pe care a avut-o cu Karen în noaptea în care a fost ucisă." Brooke a scos un suspin înfrânt. "Și am apărut alături de părinții lui Karen la audierea sa pentru eliberarea condiționată de acum doi ani."

Șeful și-a notat. "Ok. O să verific dacă ucigașul lui Karen este încă în închisoare și o să văd dacă a avut vizitatori sau scrisori interesante în ultima vreme. Nu ar fi prima dată când un deținut aranjează o activitate criminală din interiorul închisorii."

"Mă îndoiesc că e el." Brooke și-a lăsat cana jos și a îndreptat o privire spre șeful poliției. "Va încerca eliberarea condiționată din nou anul viitor. De ce ar face ceva care să pericliteze asta?"

Omul comisese deja o crimă. O amenințare îndrăzneață nu i se părea prea exagerată lui Luke. "Poate că nu vrea ca oamenii să protesteze la următoarea audiere pentru eliberarea sa condiționată."

"La asta mă gândeam și eu." Mike a dat din cap. "Și dacă nu este el, atunci avem de-a face cu cineva care face asta pentru a o chinui pe Brooke."

Luke se lăsă pe blatul din bucătărie și își încrucișă brațele pe piept. "Crezi că a fost atacatorul lui Maddie?"

"Asta e o altă posibilitate." Șeful își frecă tâmpla.

"Ce s-a întâmplat cu camerele de supraveghere de la spital?" Telefonul mobil al lui Luke a vibrat în buzunarul din spate. L-a scos, s-a uitat la ecran și l-a băgat înapoi în buzunar. Avea destule pe cap fără să mai adauge și trauma

trecută la amestec.

"Absolut nimic", a spus șeful. "Nu am putut găsi niciun cadru în care cineva să se fi jucat cu platourile de masă."

"Cum rămâne cu Joe Verdi?" Telefonul lui Luke bâzâi o dată, indicând un mesaj vocal pe care Luke știa că îl va șterge fără să-l asculte.

"Chiar crezi că Joe ar face ceva atât de calculat?" a întrebat Brooke.

"Cine știe de ce este capabil când este treaz", a spus Luke.

"O să aflăm unde a fost Joe în seara asta." Șeful a dat din cap. "Mai este cineva care ți-ar putea purta pică? Aveți un fost soț, nu?"

"Ne-am despărțit acum doi ani. Nimic nu s-a schimbat de atunci. Divorțul nostru a fost la fel de amiabil ca oricare altul." S-a oprit, a lăsat să respire. "Ian a fost cel care m-a părăsit. Are o viață complet nouă și pare mulțumit. În plus, era în Philadelphia când s-a întâmplat asta." A făcut un gest spre ușa de la subsol.

"Era prin preajmă când colega ta de cameră a fost ucisă?"

"Da." Brooke s-a holbat la mâinile ei încleștate. "Ne întâlneam încă din primul an de facultate."

"Atunci tot aș vrea să vorbesc cu el. S-ar putea să-și amintească ceva ce tu nu-ți amintești."

"Îmi amintesc *totul* din acea perioadă. Fiecare lucru în parte." Brooke i-a dat șefului informațiile de contact ale lui Ian.

Mike a notat. "Nimeni altcineva? Nu v-ați certat în ultima vreme?"

Brooke a scuturat din cap. "Nu."

Mike a făcut o notă. "Locuiești aici singură cu copiii tăi?"

Brooke a dat din cap. "Luke și cu mine i-am lăsat acasă la tatăl lor pentru weekend. După vizita lui Joe de aseară, m-am simțit mai bine dacă erau departe de aici pentru câteva zile."

Șeful și-a închis caietul. "Este cineva cu care poți sta câteva zile? Dă-ne ceva timp să ne dăm seama de asta."

Brooke a scuturat din cap. "Toți prietenii mei locuiesc aici, în oraș, și nu voi pune niciunul dintre ei în pericol."

"Ce zici de un hotel?" a spus Mike. "Nu-mi place ideea că ești singură

aici."

Luke s-a sprijinit de spătarul unui scaun. "Nu va fi singură. Voi fi aici până luni."

"Mă gândesc la un sistem de securitate. Îmi poți recomanda pe cineva?" a întrebat Brooke.

Mike a aprobat din cap. A scos o carte de vizită din buzunar și i-a înmânat-o lui Brooke. "Am un prieten care instalează alarme. E cel mai bun. Spune-i că te-am recomandat eu. Îți va face o ofertă bună."

"Mulțumesc." Brooke a strecurat cartea de vizită în buzunar.

"Voi pune schimbul de noapte să treacă pe aici în timpul nopții. Nu ezitați să sunați dacă vedeți ceva suspect. Absolut orice. Dacă o creangă vă freacă geamul în mod greșit, vreau să ne sunați." Șeful s-a întors spre Luke. "Dacă auziți un zgomot afară, nu verifica singur. Sună-ne. Nu vrei să o lași vulnerabilă în timp ce tu te joci de-a eroul." O lumină aspră în ochii șefului a făcut ca afirmația să pară personală.

Luke a înghițit. "Nu-ți face griji. Nu sunt un erou."

***

Brooke și-a așezat cana goală pe masă. Din ușa deschisă a subsolului emanau lovituri și trosnete. Ethan căra o geantă mare și greoaie prin ușă și ieșea din casă.

Manechinul.

Ea a tremurat și și-a frecat brațele încrucișate. Luke s-a dus la aragaz și a pornit arzătorul de sub ceainic.

Ethan s-a întors în subsol și a mai făcut câteva drumuri până la mașina sa cu cutii de dovezi. În cele din urmă, a închis ușa. "Am terminat acolo jos. Ar trebui să astupi fereastra".

"O voi face. Mulțumesc." Luke i-a arătat ieșirea și a dispărut în subsol.

Încercând să nu sară la fiecare lovitură de ciocan, Brooke a făcut ceai proaspăt, dar lichidul fierbinte nu a făcut mare lucru pentru a alunga răceala din stomac.

Ciocănitul s-a oprit. Luke s-a întors la etaj și s-a strecurat într-un scaun.

"Am acoperit-o, dar nu mă simt prea în siguranță aici. Ce-ar fi să ne cazăm la un hotel pentru o noapte?"

"Nu pot." Brooke a dus o mână la câinele lipit de ea. "Nu ai cum să strecori un câine atât de mare într-un hotel."

"Și cred că e prea târziu să începi să chemi îngrijitorii de câini."

"Nu o las singură aici." Brooke a îmbrățișat-o strâns pe Sunshine. Joe sau oricine ar fi lăsat manechinul în pivnița ei ar fi putut să-i rănească câinele. Singura amenințare pe care o reprezenta Sunshine era să se împiedice de ea. De fapt, Brooke nici măcar nu se simțea confortabil să lase câinele acasă în timp ce ea mergea mâine la serviciu și ar fi preferat să doarmă la hotel decât cu o pușcă încărcată sub pat. "Cred că aș putea să o las cu Abby pentru câteva zile. Schimbăm câinii pentru vacanțe."

Brooke a pus mâna pe mobil și a făcut aranjamentele. La etaj, a îndesat pijamale, haine de schimb și alte câteva lucruri esențiale într-o geantă mică. Când s-a întors jos, Luke împacheta mâncarea câinelui. "Unde mergem?"

"Ai încredere în mine."

Ea o făcuse deja. "Cred că mâine trebuie să-mi iau o zi liberă."

"Ai avut o săptămână infernală." Luke și-a strecurat laptopul în geantă și a încărcat portbagajul.

În mașină, ea a sunat la numărul secretarei școlii și a lăsat un mesaj. Cincisprezece minute mai târziu, au oprit în fața casei înguste a lui Abby. Brooke a condus câinele de pe bancheta din spate. S-a aplecat să șteargă o baltă de salivă de pe pielea moale. Oops. Blana câinelui acoperise scaunul și covorul. Și-a făcut o notă mentală să dea cu aspiratorul mașina lui Luke.

Luke a dus punga cu mâncare pentru câini la ușa din față. Veranda lui Abby era decorată cu dovleci și tulpini de porumb. Lumina portocalie sclipea din gardurile vii de sub fereastra din față.

Un *woof* gutural și sunetul unor labe grele l-au trimis pe Luke înapoi cu

un pas. "E în regulă. E doar Zeus", a spus Brooke.

Sunshine și-a mișcat coada. Într-un halat de flanel care o acoperea de la gât la picioare, Abby a deschis ușa. Câinele de lângă ea era de mărimea unei mașini compacte. Casa era stil vagon, construită o cameră după alta. Brooke a condus-o pe Sunshine în camera de zi. În spatele ei erau sufrageria și o bucătărie mică.

"Sfinte Sisoe." Luke a trecut pe lângă mastiff-ul lui Abby și a așezat punga de mâncare pentru câini pe masa din sufragerie. "Cât de mare e?"

"Cam nouăzeci de kilograme." A spus Abby. "Dar nu-i va face rău. Iubește alți câini și este foarte blând."

Brooke i-a desprins lesa lui Sunshine, iar câinii au început să adulmece și să se agite.

"Lucru bun", a spus Luke.

"Ești sigură că nu vrei să stai aici?" Abby a pus o mână pe brațul lui Brooke. "Zeus este un câine de pază mult mai bun decât Sunshine."

"Mulțumesc pentru ofertă, dar cred că un hotel este cea mai sigură opțiune. Nimeni nu va ști că sunt acolo." Brooke nu-și putea pune prietena în pericol.

"Bine." Abby a îmbrățișat-o. "Nu-ți face griji pentru câine. Va fi bine." "Dacă dimineață încă își mai protejează piciorul, îi poți da una din astea." Brooke i-a înmânat prietenei sale medicamentul pentru artrită al lui Sunshine. "Mulțumesc."

Înapoi în mașină, Brooke s-a uitat peste bancheta din spate. "Îți voi aspira interiorul mâine."

"Nu-ți face griji în privința asta." Luke a ridicat din umeri. "E doar un pic de păr."

"De fapt este o mulțime de păr."

Luke a râs. "Tot nu contează."

"Unde mergem?" Brooke se așează pe spate. "Te-ai hotărât asupra unui hotel?"

"Nu am putut găsi nimic local cu suficientă securitate." Luke a ieșit din aleea lui Abby și a intrat pe drumul principal. "Este un drum lung, dar aș prefera să merg unde știu că vei fi în siguranță în seara asta - la mine în

Manhattan."

"Vrei să conduci până la New York City?"

"Locuiesc într-o clădire foarte sigură și am un sistem de alarmă separat în apartamentul meu. Chiar am nevoie de un somn bun și tu la fel." Luke se îndreptă spre autostradă. "Nu vreau să-mi fac griji pentru Joe sau pentru altcineva pentru restul nopții."

Brooke a scuturat din cap. "Manechinul din subsol nu seamănă cu Joe. Prea multă prevedere. E furios și impulsiv. A pus animale moarte în cutia mea poștală și a aruncat o piatră prin fereastra mea, la vedere. Asta a fost diferit. Cel care a aranjat scena a trebuit să găsească un manechin, să cerceteze crima lui Karen și să-și dea seama când vom ieși. Când a făcut toate astea dacă a fost în închisoare cu o noapte înainte?"

"Toate punctele sunt bune, dar Joe era supărat. Poate că s-a uitat deja la crima lui Karen."

"Și avea un manechin prin preajmă?"

"Nu se știe niciodată. Cineva a avut unul la îndemână și asta e destul de înfiorător." Luke și-a scărpinat bărbia. Perii bărbii lui îi răzbăteau pe degete. "Mai este cineva care ar putea să vrea să te rănească așa? Ce zici de profesorul de istorie?"

"Tony?" Brooke s-a tras înapoi. "Trebuie să glumești."

"Are ceva rău pentru tine." a argumentat Luke. "Și a fost foarte nefericit când te-a vizitat zilele trecute."

"Tony s-a atașat de și alți profesori. Nu i-a urmărit niciodată."

"Și? A apărut vreodată la ușa vreunuia dintre ceilalți profesori?"

"Nu prea cred."

"Poate că e mai obsedat de tine. Starea lui mentală s-ar putea să se deterioreze."

Brooke s-a întors spre fereastra pasagerului și a privit noaptea întunecată trecând. Luke avea dreptate. Îl va suna pe Mike și îi va spune despre Tony dimineață. Îi scăpaseră cu desăvârșire semnele că Tony se atașase de ea. Ce altceva îi mai scăpase?

A trecut printr-o listă mentală cu toți cei pe care îi cunoștea și nu a găsit

nimic. Mai era cineva pe care îl interpretase greșit? Cineva care voia să o rănească?

Capitolul 27

"Brooke, suntem aproape acolo."

Ea a sărit. Mâna lui Luke a coborât de pe umărul ei pe brațul ei. "Imi pare rau. Nu mi-a plăcut să te trezesc."

A clipit și s-a uitat pe parbriz. Ploaia puternică se revărsa pe geam. Ștergătoarele se chinuiau să țină pasul. Traficul trecea cu repeziciune, chiar dacă era trecut de miezul nopții. Pe stradă se aliniau clădiri înalte luminate puternic, ale căror imagini erau încețoșate de ploaia torențială. Manhattan.

Luke a intrat într-o parcare subterană și s-a oprit lângă o cabină supravegheată. Un braț mecanic galben bloca intrarea. Făcându-i cu mâna paznicului, Luke a apăsat un buton de pe parasolar, iar bariera s-a ridicat. Au trecut pe dedesubt, au coborât două alei și au parcat într-un loc numerotat.

Brooke s-a întins și a ieșit din mașina care picura. Luke le-a luat bagajele din portbagaj. Au trecut prin două rânduri de mașini. Ea a tremurat când pașii lor au răsunat pe betonul din spațiul umed și gol. Un lift a urcat un etaj și s-a deschis spre un hol amplu și marmorat. Configurația era asemănătoare cu cea de la locuința lui Ian din Philly, dar erau doi agenți de pază de serviciu, unul la un birou, celălalt stând discret lângă lifturi. Un semn pe perete pe care scria FITNESS CLUB OPEN 5 A.M. TO 11 P.M. arăta spre un alt hol. Dintr-o arcadă care traversa holul se auzeau voci în surdină și sunetele metalice ale ustensilelor care loveau farfuriile dintr-un restaurant.

Paznicul de la birou s-a uitat la Luke.

"Bună seara, domnule Holloway."

"Bună seara, Max." Luke a trecut un card cheie printr-un cititor de pe birou. Acesta a clipit verde. A condus-o pe Brooke spre lift.

"Domnule Holloway." Al doilea paznic apăsase deja butonul liftului. Ținea ușa în timp ce Luke și Brooke urcau.

"Mulțumesc, Phil." Luke a apăsat pe numărul trei.

Ușile s-au închis. Călătoria a durat trei secunde. Pașii lor erau tăcuți pe covorul din hol. El și-a scos cheia din buzunar și a deschis ușa. Brooke a intrat într-un apartament modern, elegant. Un hol scurt ducea într-un living spațios cu lemn de esență tare strălucitor, mobilă din mahon și accente de roșu intens. Ferestrele din podea până în tavan dădeau spre strada orașului. Luminile scânteiau printre picăturile de ploaie care cădeau în cascadă pe geamuri. Totul era scund și lung. Bucătăria din granit negru și oțel inoxidabil se deschidea spre spațiul de locuit.

"Wow." A trecut o mână peste o măsuță lustruită până la un luciu înalt. Câinele și copiii ei ar fi distrus locul ăsta în trei secunde. La naiba, *îi* era frică să atingă ceva. A verificat să vadă dacă a lăsat amprente pe lemn. Totul era curat.

Luke a traversat camera până la un alt hol scurt. A dat din cap spre o ușă. "Îți voi pune lucrurile în dormitor. Tu poți lua patul. Eu voi lua canapeaua."

Brooke l-a urmat în dormitor. Spațiul era restrâns, dar mai multe ferestre din podea până în tavan făceau camera să pară mai mare. Un pat king-size cu platformă dădea spre priveliște.

"Nu trebuie să renunți la patul tău pentru mine."

"Nu e o problemă."

Dar Brooke nu voia să fie singură. Îl voia pe el. Voia contact uman, piele și căldură și suficientă senzație fizică pentru a bloca imaginile urâte din capul ei.

Ea a aruncat o privire în jurul dormitorului frumos, dar auster. Apartamentul lui era luxos, dar nu era cald sau primitor. Nici măcar patul, cu plapuma sa perfect netedă de culoare purpurie, nu părea primitor.

Apartamentul său arăta clar acest lucru. Erau oameni foarte diferiți, cu gusturi și obiective de viață opuse. O relație între ei nu ar fi mers niciodată. Dar ea încă îl dorea.

"Baia este pe aici." Luke a apăsat pe un întrerupător de perete.

A aruncat o privire în baia alăturată, plină de granit negru și sticlă. Totul strălucea. Un duș imens cu jet multiplu domina spațiul. Nu se vedea nici o pată de praf.

Luke se va întoarce în această viață în doar câteva zile. Nu-l putea avea pentru totdeauna, dar poate îl putea avea pentru o noapte. Era al naibii de obosită să doarmă singură. L-a urmat înapoi în bucătărie.

Cu mișcări încordate, a deschis un răcitor de vin de sub tejghea și a ales o sticlă de vin alb.

"Dorești un pahar?" L-a destupat.

"Mi-ar plăcea unul, mulțumesc." Brooke s-a aplecat și a citit eticheta: PINOT GRIGIO.

El a turnat două pahare. Așezată pe marginea unui taburet înalt de la tejghea, ea a sorbit. Vinul a plutit, ușor și crocant, peste limba ei și în burta ei agitată.

"Ce zici de o gustare?" Luke a pregătit o farfurie cu brânză și biscuiți.

Nici biscuiții, nici brânza nu i-au plăcut. A renunțat și s-a concentrat asupra vinului.

"Ai terminat deja?" Luke i-a aruncat o privire întrebătoare la pahar.

"E foarte bun." Îi curgea în sânge și i se așternea cald peste nervi.

Luke și-a gustat vinul. "E o recoltă frumoasă." A mâncat niște biscuiți și a gesticulat spre farfurie. "Nu ți-e foame?"

"Nu chiar." Oricum, nu pentru biscuiți.

Apartamentul lui Luke se simțea ca o lume cu totul nouă. Una în care nu trebuia să se gândească la Karen sau Maddie sau cărămizi prin ferestre sau farse oribile.

Măcar pentru o dată, voia să-și curețe mintea și să-și lase corpul să preia controlul.

Ea s-a întors cu fața la pieptul lui și și-a strecurat brațele în jurul gâtului lui. "Nu trebuie să dormi pe canapea." S-a ridicat pe vârfuri și și-a lipit buzele de ale lui. Mâinile ei au coborât în jos pentru a desface primii doi nasturi ai cămășii lui.

Avea gust de vin și brânză. Corpul lui a devenit încordat și ea a sperat cu

disperare că nu făcuse o greșeală imensă. Când limba lui i-a intrat în gură, Brooke a deschis gura pentru a o primi cu ușurare. Și-a lăsat mâinile să se plimbe pe planurile dure ale pieptului lui.

"Nu trebuie să faci asta, Brooke." Luke i-a murmurat în gură, iar ea a ezitat. Făcea ea asta greșit? Nu era el excitat? Brooke și-a alunecat mâna și mai mult în jos pentru a acoperi proeminența din blugii lui, iar el a oftat. Cu siguranță era excitat. I-a descheiat cămașa până la capăt. *Sfinte Sisoe.* Acolo era stomacul lui, slăbuț și sfâșiat într-o formă clasică pe care ea nu o văzuse niciodată în afara unei reclame de revistă. Dar asta nu era o poză. Era solid și real și la îndemână.

"Brooke, nu vreau să profit de tine." Luke a oprit-o, ținându-i brațele ferm. Respirația îi venea greu, fața îi era înroșită, iar erecția i se încordase destul de evident de partea din față a pantalonilor.

Brooke și-a înăbușit un râs la ridicolul afirmației lui. Ea îl sărutase. Îi descheiase cămașa. Încercase să îi descheie blugii. El nu o atinsese decât cu buzele, doar pentru a-i împiedica mâinile să îi mai scoată din haine. Cu toate acestea, el era preocupat să nu profite de ea.

"Cred că glumești."

"Nu. Serios. Nu e vorba că nu te găsesc atrăgătoare. Crede-mă. Și eu te vreau, dar ești într-o stare vulnerabilă acum. Vreau să fiu sigur că asta vrei cu adevărat. Nu sunt material pentru relații."

Brooke s-a holbat pentru un minut. Nu știa ce să spună. *Acțiunile vorbesc mai tare decât cuvintele.*

"Luke, ceea ce vreau este să nu mai vorbești. Acum." Mâinile ei tânjeau să îi mângâie pielea goală. Părul închis la culoare se învârtea pe pieptul lui și cobora în talia blugilor lui. Ochii lui Brooke au urmărit urma. A ieșit din transă și și-a lipit corpul de al lui. Cu mâinile încă imobilizate, a început să îi sărute pieptul, ceea ce s-a dovedit a fi exact mișcarea potrivită.

Strânsoarea brațelor ei s-a relaxat în timp ce mâinile lui au alunecat pe brațele ei într-o mângâiere blândă. Brooke și-a învârtit limba în jurul mamelonului lui, iar el a gemut.

"Brooke." Singurul cuvânt pe care i l-a suflat pe creștetul capului ei nu a

sunat deloc ca "te rog, oprește-te". A sunat mult mai mult ca o declarație de genul "continuă, iubito".

Brooke și-a scăpat brațele din strânsoarea lui și și-a lipit mâinile de pieptul lui gol. Dorința i se umfla în piept într-un val mistuitor. O durere i-a pulsat în burtă când gura ei i-a găsit din nou pielea. Voia mai mult de la el. Totul din el. Și-a lins drumul pe pieptul lui.

Arăta a bărbat, mirosea a bărbat, avea gust de bărbat. Gura ei s-a mutat mai jos, iar corpul lui a tresărit când limba ei i-a atins buricul. Mâinile lui s-au dus la umerii ei, dar au rămas acolo, tremurând ușor, aproape moi.

Brooke a ridicat privirea. Ochii lui erau fixați pe fața ei, cu pleoapele pe jumătate închise. Transpirația îi umezea pieptul. Părea neputincios, ca și cum ar fi fost sub o vrajă pe care i-o aruncase ea.

Puterea a inundat corpul lui Brooke, iar sângele ei a început să îi zumzăie prin vene. Nu se simțise niciodată la conducere, ca și cum ar fi fermecat un bărbat cu sexualitatea ei. Sexul cu Ian fusese întotdeauna plăcut, dar previzibil.

Lui Ian nu-i plăcea să piardă controlul. Niciodată. În acel moment, nu o deranjase, dar nu știa ce pierdea. Sentimentul era eliberator, îmbătător, eliberând-o de neputința pe care o experimentase toată săptămâna. Luke abia o atinsese, iar ea era mai excitată decât fusese vreodată în viața ei.

Hainele îi zăngăneau pe piele și tânjea să se elibereze de ele, să simtă pielea lui Luke alunecând peste a ei.

Brooke s-a ridicat și și-a apucat tivul hanoracului, pregătită să și-l tragă pe cap. Apoi s-a oprit. Dacă ea îl putea vedea atât de bine, și se bucura de priveliște, atunci și el ar fi putut să o vadă la fel de clar. Alergatul o menținea într-o formă decentă, dar stomacul ei plat era marcat de vergeturi argintii pe care luminile strălucitoare ale bucătăriei le-ar fi scos în evidență. Experimentase o renaștere sexuală în ultimele câteva zile, dar încrederea în sine nu-și revenise *atât* de mult. O lumină mai slabă era cu siguranță o necesitate. Lumina lumânărilor ar fi fost perfectă.

"Ce s-a întâmplat?" Vocea lui Luke era plină de îngrijorare. "Dacă ai îndoieli, nu trebuie să mergi până la capăt cu asta. Ne putem opri oricând dorești."

"Nu. Crede-mă. Vreau să merg până la capăt cu asta. Nu ai idee cât de mult îmi doresc să trec prin asta." Ea a ezitat. Nu avea nevoie să mai scoată în evidență nesiguranța ei. "Să mergem în dormitor, unde e mai confortabil." Ea l-a luat de mână și l-a condus din bucătărie.

În dormitor, ea l-a tras din nou aproape, lăsându-și mâinile să treacă pe abdomenul acela uimitor. Luminile orașului se filtrau prin geamul stropit de ploaie, dar camera era mai mult umbră decât lumină. Ea și-a întins degetele pe burta lui plată și tare. Doamne, modelele alea Abercrombie & Fitch nu se comparau deloc cu el.

Luke s-a îndepărtat. "Stai puțin." A mișcat un întrerupător de pe perete. Jaluzelele au coborât peste ferestre cu un vâjâit ușor. El s-a întins după lampa de lângă pat.

Ea i-a pus o mână pe braț. "Ce-ar fi să aprinzi lumânările alea în schimb?"

"Vreau să te văd." Vocea lui era groasă și răgușită și o excita și mai mult. Dar totuși.

"Ah, dar asta e chestia. Nu sunt atât de sigură că vreau să fiu văzută." Ochii ei au căzut la podea. "Corpul meu nu mai este chiar perfect."

"Brooke." Luke s-a întins după lumină și a aprins-o. "Corpul nimănui nu este perfect. Vreau să văd totul." A stat acolo câteva secunde lungi, cântărind în tăcere niște factori nespuse.

Brooke și-a ținut respirația. Se răzgândea el?

În cele din urmă, a făcut un pas în spate și a vorbit. "Să-ți spun ceva. Ți-l arăt pe al meu dacă tu mi-l arăți pe al tău. Apoi vom vedea dacă mai *vrei* să te culci cu *mine*." Expresia stoică de pe chipul lui îi spunea că se temea de refuzul ei, iar inima i se umflă de curajul pe care i-l ceruse oferta lui. El și-a dat jos propria cămașă și s-a întors.

Brooke abia și-a stăpânit răsuflarea care voia să-i iasă din plămâni la vederea cicatricilor furioase care-i acopereau spatele ca niște petice prost asortate. În ciuda lunilor care trecuseră de când suferise rănile, unele dintre cicatrici păreau proaspete și crude.

"Doare?" Întrebarea a ieșit într-o șoaptă.

"Nu prea mult. Pielea nu are sensibilitate în unele locuri, iar în altele este

neobișnuit de sensibilă. Uneori mă mănâncă. Este rigidă." S-a întors cu fața la ea. "Mai ești interesată?"

Chiar credea el că ea nu va fi? În orice caz, manifestarea lui de încredere o excitase și mai mult.

Ea a dat din cap și a ridicat o sprânceană. "Oh, da."

Zâmbetul i s-a răspândit încet pe față și apoi s-a transformat într-o privire plină de umor. El a mișcat o sprânceană spre ea. "E rândul tău."

Brooke și-a apucat tricoul și l-a tras pe deasupra capului. Ochii lui Luke sau luminat când i-a privit sânii, ținuți într-o poziție încântătoare și atrăgătoare de un sutien push-up. Sfârcurile ei furnicau și se strângeau de parcă el le-ar fi atins. Și-a prins degetele mari în talia blugilor și i-a tras încet în jos peste șolduri și picioare. Doar în bikini cu șnur, ea stătea în fața lui, chiar în afara razei de acțiune.

"Dă-i jos." Cererea lui era mai mult respirație decât voce.

Brooke s-a întins în spatele ei și a desfăcut sutienul. Bretelele i-au alunecat pe brațe în timp ce acesta a căzut pe podea. S-a aplecat să-și scoată chiloții și s-a uitat la Luke. Foamea de pe fața lui în timp ce îi privea corpul gol i-a șters toate îndoielile. Sângele ei a început să bâzâie din nou.

Stând în fața lui în timp ce el se holba la ea, Brooke a găsit erotic faptul că ea era goală și el era încă îmbrăcat în mare parte. El nu se mișcase, dar vena din partea laterală a gâtului i se umfla ritmic cu fiecare bătaie a inimii.

Brooke a pășit spre el și și-a lipit sânii goi de pieptul lui, frecându-și sfârcurile de părul aspru. El și-a ridicat mâinile timid spre umerii ei și le-a despărțit corpurile câțiva centimetri. Brooke a privit, fascinată de tremurul ușor al degetelor lui în timp ce cu o mână îi mângâia încet sânii în jos. I-a legănat în palma lui. Ea a închis ochii și s-a aplecat în atingerea lui.

"Vreau să savurez fiecare bucățică din tine. Nu e nici o grabă." El a șoptit în timp ce buzele lui îi atingeau tâmpla.

De fapt, era, iar afirmația lui nu făcea decât să alimenteze focul din ea. Brooke avea să ardă o siguranță dacă nu-l băga în ea cât mai curând. Dar Luke părea mulțumit să îi atingă doar sânul, uitându-se la mâna lui ca și cum ar fi fost complet fascinat de greutatea și moliciunea ei în degetele lui. Brooke, însă,

avea o mulțime de alte părți ale corpului care implorau, strigau, cereau să fie mângâiate. O dorință pe care doar Luke o putea satisface.

Avea nevoie să simtă urgența care curgea prin venele lui Brooke într-un val gros și fierbinte.

Ea și-a ridicat din nou ochii spre ai lui și a apăsat cu palma pe erecția lui prin pantaloni. Respirația i s-a oprit și i s-a accelerat când degetele ei au deschis nasturele blugilor lui. A tras fermoarul în jos cu grijă și l-a eliberat în palma ei. Ei bine, mai mult decât palma ei. Era uriaș și greu în timp ce ea îl legăna în mâna ei. Satin peste oțel.

Degetul lui mare s-a mișcat pentru a-i atinge sfârcul, iar Brooke a simțit furnicături până în adâncul burții. Urgența i-a înlocuit nevoia de a se simți puternică. I-a tras blugii până la genunchi și l-a împins înapoi spre pat, erecția lui fiind la fel de impresionantă ca un zgârie-nori din Manhattan. Când i-a dat pantalonii la o parte, mâna lui s-a strâns peste a ei. Venele din antebraț i s-au încordat cu tensiune. S-a zis cu faptul că el nu era la fel de excitat ca ea.

"Noptiera." Cuvintele lui erau guturale și încordate.

Brooke a băgat mâna în sertar și a scos o cutie de prezervative.

I-a înmânat unul și a aruncat restul pe noptieră. Se gândea vag că ar trebui să fie nervoasă, dar burta i se strângea de nerăbdare.

Folia era alunecoasă în degetele transpirate ale lui Luke.

"Poate ar fi mai bine să iau asta." L-a luat de la el și a desfăcut pachetul, întrebându-se dacă își va aminti cum să își pună unul dintre acestea. Trecuseră mulți ani de când nu mai avusese nevoie să folosească un prezervativ. Din fericire, se dovedise a fi la fel ca mersul pe bicicletă, iar designul de bază nu se schimbase în două decenii.

Brooke s-a urcat pe el și i-a încălecat șoldurile.

Mâna lui a alunecat pe burta ei și a coborât între picioarele ei, explorând-o ușor și testând-o. Nu trebuia să-și facă griji. Ea era mai mult decât pregătită. Era mult mai mult decât pregătită; avea să termine de una singură dacă el nu se grăbea.

Și la naiba, nu ar fi păcat?

Un deget a alunecat în ea, iar el s-a încordat. Când ea a vrut să coboare pe

el, mâinile lui i-au prins șoldurile, oprindu-i coborârea.

"Ce s-a întâmplat?" Brooke a oftat, încercând să nu-și scoată irascibilitatea din voce. Atât de aproape și totuși atât de departe.

"Nu vreau să te rănesc." Fața i s-a înroșit, atât din cauza efortului, cât și a unei ușoare urme de jenă. "Eu sunt... un tip mare, iar tu ești atât de... ah... mică."

Brooke nu și-a putut stăpâni scurtul hohot de râs care i-a ieșit de pe buze. Și-a acoperit repede gura pentru a înăbuși orice alte chicoteli. Dacă exista o regulă de neclintit despre bărbați și sex, aceasta era că o femeie nu trebuia să râdă când vorbeau despre părțile lor masculine. Avea tendința să strice atmosfera.

Luke a ridicat o sprânceană.

"Îmi pare rău. Nu râd de tine. Serios." Ea a respirat adânc și s-a calmat. Nu voia să vorbească. Își dorea erecția lui uriașă în ea chiar acum, frecând-o acolo unde o durea, dar el era atât de al naibii de grijuliu. "Crede-mă. O să apreciez tot ce ai pentru mine." Cu această ultimă afirmație, ea l-a luat în corpul ei într-o singură lovitură lungă.

Sfinte...

El a umplut-o complet. Ea a rămas nemișcată, lăsându-și corpul să se adapteze la prezența lui.

Oricine ar fi spus că mărimea nu contează *era* plin de rahat.

Brooke s-a ridicat și a coborât ușor pe el. Trupul lui Luke s-a crispat și s-a ridicat de pe pat. Transpirația îi perla fruntea și pieptul. Mâinile lui s-au ridicat să îi cuprindă sânii. Degetele i-au mângâiat sfârcurile.

Cu palmele apăsate pe stomacul lui, ea s-a mișcat din nou, savurând senzația mișcării lente din corpul ei.

A tras-o la pieptul lui și i-a suflat în ureche: "Brooke."

Mâinile lui Luke i-au prins șoldurile. Degetele s-au învârtit în jurul ei pentru a-i strânge fundul. Pieptul lui se umfla în timp ce ea aluneca în sus și în jos pe pieptul lui. "Ușurel. Nu vreau să se termine atât de repede."

Dar Brooke nu putea controla mișcarea șoldurilor ei. Acestea pulsau mai repede până când Luke a înfășurat-o cu ambele brațe și, cu o rostogolire rapidă, a răsturnat-o pe spate.

Și-a încetinit mișcările, dar Brooke era deja prea departe pentru a se opri.

"Nu. Mai repede. Te rog." *Aproape am ajuns.*

El a mormăit și s-a ridicat deasupra ei. Sprijinindu-și greutatea cu brațele, a intrat în ea. Brooke s-a agățat de umerii lui în timp ce punctul culminant creștea. Presiunea a crescut până când abia mai putea să respire.

Transpirația se amesteca. Șoldurile lui Luke înaintau mai repede. Corpul ei a alunecat pe cearșafuri. Brooke s-a întins după tetieră și s-a ținut de ea.

A închis ochii în timp ce lumini strălucitoare, multicolore, clipeau și pulsau în spatele pleoapelor ei. Tensiunea se încolăcea adânc în pântecele ei. Corpul ei a tresărit și s-a strâns în jurul lui, în timp ce plăcerea izbucnea în inima ei, inundându-i venele cu căldură.

Spatele lui Luke s-a încovoiat, iar corpul lui s-a înțepenit pentru o clipă lungă. Apoi a gemut, a tresărit și s-a prăbușit peste ea. "Slavă Domnului."

El și-a tras coatele sub brațe și și-a susținut greutatea. Apoi niciunul dintre ei nu s-a mișcat în timp ce amândoi aspirau aer în plămânii lor lipsiți de aer.

În cele din urmă, Brooke a deschis ochii. Și-a plantat mâna în centrul pieptului lui. Inima lui a bătut cu putere în palma ei. Luke a zâmbit și s-a aplecat să o sărute pe buze. "Mulțumesc."

"Cred că asta e replica mea." Brooke i-a zâmbit înapoi. Fața lui era mai relaxată decât îl văzuse vreodată. Mâna ei i-a mângâiat cutia toracică. I-ar fi prins bine puțină greutate, dar bărbatul era în formă.

"A fost uimitor, dar mi-am imaginat ceva un pic mai... lent."

"Îmi pare rău. Nu mai puteam aștepta." Brooke și-a răsucit vârful degetului în părul de pe pieptul lui. "Am putea s-o facem oricând din nou."

"Practica face perfecțiunea."

Capitolul 28

Umbra clădirii de cărămidă cu trei etaje cădea peste mașina lui. În întune-

ric, ploaia se scurgea de pe parbriz. A privit prin stropii de ploaie apartamentele din fața lui. Ceea ce pentru unii ar fi considerat un inconvenient în seara asta, pentru el era o binecuvântare. Ploaia torențială va întuneca vizibilitatea și va ține oamenii în casă.

Complexul de apartamente, format din trei clădiri care înconjurau o curte plină de iarbă de crab, era suficient de mare pentru ca rezidenții să nu-și cunoască toți vecinii. Arbuștii răzleți flancau intrările. Parcarea constituia a patra latură a pieței. Fiecare clădire avea propria intrare securizată. Oaspeții trebuiau să fie chemați înăuntru. Dar el știa că tot ce trebuia să facă era să aștepte.

Selena, chelnerița de la 12B, își începea tura la ora 22:00. El a verificat cadranul luminos al Timex-ului său. Ea ar trebui să iasă în orice moment.

O femeie tânără a apărut în holul cu geamuri. Exact la timp. Și-a ridicat gluga gecii, s-a întins după mânerul portierei și a coborât din mașină. Ploaia îl lovea pe nailon în timp ce el alerga spre clădire. Cizmele lui au stropit în băltoacele puțin adânci. A ajuns la ușă exact când ea ieșea.

"Poftiți." La fel de politicoasă și drăguță ca de obicei, frumoasa brunetă a ținut ușa deschisă cu un pantof alb de chelneriță în timp ce ridica o umbrelă.

"Mulțumesc." Și-a ținut fața plecată și umerii cocoșați în timp ce a intrat și și-a scuturat apa de pe jachetă, ca un câine. Ghemuită sub umbrela ei, chelnerița a alergat spre mașină. Minunat. A petrecut ceva timp urmărind-o înainte de a o alege pe Maddie ca premiu anul acesta. Poate că nu fusese cea mai bună decizie.

Un lucru pe care l-ar putea îndrepta la un moment dat. Nu acum, totuși. Avea deja mâinile ocupate în seara asta.

A așteptat până când Selena a plecat cu mașina, apoi a mai zăbovit câteva minute.

Restul era un pic complicat, dar dacă reușea... Ei bine, Brooke avea să aibă un șoc pe cinste.

Ar fi vrut să-i vadă reacția când a găsit manechinul. Toată această pregătire era ca și cum ar fi înmuiat-o, lăsând-o să se marineze în propria ei teroare până când era gata să fie felul lui principal.

Totul era întunecat și liniștit. A împins o piatră mare între ușă și montant, ținând-o deschisă. Apoi s-a întors la mașină.

Șuvoaie de ploaie se revărsau asupra lui în timp ce scotea din portbagaj pachetul învelit în prelată. A șovăit. Femeia era mult mai grea decât manechinul pe care îl ascunsese în pivnița lui Brooke, dar era mai flexibilă. Și-a schimbat strânsoarea, iar durerea i-a străbătut încheietura mâinii. În mod normal, ar fi putut să o ridice fără probleme, dar aventura de mai devreme de la casa lui Brooke își pusese amprenta. Păcat că nu avusese timp să-l omoare pe câinele prost care îl împiedicase.

Ploaia picura din vizorul capotei sale în timp ce se împiedica pe șase metri de beton până la intrare. A deschis ușa cu piciorul și a scanat casa scării. Nimeni sus sau jos. Folosindu-se de balustradă pentru echilibru, a coborât-o un etaj.

S-a întors și a împins ușa subsolului cu spatele umărului. În lumina slabă a unui semn de ieșire de urgență, două perechi de mașini de spălat și uscătoare erau aliniate pe o parte. Unitățile de depozitare din dreapta erau ieftine, cu lanțuri, mai degrabă cuști pentru câini decât dulapuri adecvate. Locatarii își asigurau bicicletele, schiurile și alte echipamente de exterior cu încuietori cu combinație. Mirosul înțepător de balsam de rufe se amesteca cu mirosul de mucegai.

A cărat-o spre colțul îndepărtat, chiar dincolo de zona de spălătorie, și a întins-o pe podea. Ținând capătul liber al plasticului cu o cizmă, a împins cadavrul cu cealaltă. Ea s-a rostogolit de două ori, prelata a căzut, iar brațele i-au plesnit pe ciment cu un sunet cărnos. Cearșaful bine împăturit pe care îl ascunsese cu ea în interiorul prelatei s-a desprins. A târât-o de subsuori până la colț și a sprijinit-o. Apoi a scuturat cearșaful, i-a acoperit corpul și i-a împăturit marginea peste cap. Fața ei, cândva atât de frumoasă, era prea lovită ca să-l mai intereseze, dar i se întărea la amintirea felului în care ajunsese. Pumnii lui îi loveau alternativ fața și îi înconjurau gâtul, în timp ce el pompa între picioarele ei zvâcnind. Scâncetele de pe buzele ei însângerate semănau cu mieunatul unei pisicuțe pe moarte.

Tot timpul își imaginase chipul și corpul lui Brooke în locul victimei sale.

Cum ar fi să facă neputincioasă o femeie atât de puternică? Să-i invadeze corpul în toate felurile pe care și le putea imagina. Avea o imaginație bogată și multă experiență la care să apeleze.

Mâna i-a alunecat spre zona intimă. S-a oprit. Trebuia să-și exerseze autocontrolul înainte să vină momentul cu Brooke. Noaptea lor împreună nu putea fi o repetare a sfârșitului prematur din seara asta. Nu. Avea planuri mari pentru Brooke.

A ajustat cearșaful peste fața însângerată. Acum pentru ultimele retușuri. A înșirat cercelul prin gaura din urechea ei. S-a chinuit să agațe micul suport cu degetele sale înmănușate în latex. L-a blocat pe stâlp. Acolo. Din buzunar, a scos un colier. Argintul strălucea în lumina ieșirii de urgență. I-a fixat lanțul în jurul gâtului și a ajustat pandantivul în centrul pieptului ei gol, chiar deasupra numelui pe care i-l gravase în piele.

Perfect.

Capitolul 29

Luke s-a împiedicat pe o scară plină de fum. Durerea îi străbătea spatele. Cu fiecare pas, încărcătura greoaie de vinovăție pe care o purta devenea mai grea. A șovăit sub greutatea ei. Plămânii îi urlau. Capul îi zvâcnea. Degetul de la un picior s-a prins de o treaptă. S-a împiedicat, apucându-se de balustrada metalică pentru a se stabiliza.

Făcând o pauză pentru două respirații adânci de aer viciat, Luke se clătină. Nu se putea opri acum.

Și-a adunat panica și a stăpânit-o pentru a-l propulsa din nou înainte. O aterizare pe beton. S-a întors la 180 de grade. Un alt rând de trepte. S-a întors din nou, coapsele dureroase făcându-i cauciuc. Un alt grup de oameni a trecut grăbit.

Un cot i-a atins coastele, iar micul zdruncinăt a fost suficient pentru a-i

strica din nou pasul.

Un bărbat mai în vârstă tușea. Și-a șters funinginea de pe față cu mâneca unei cămăși de mătase și s-a uitat la Luke prin ceață. "Vă pot ajuta cu ceva?", a întrebat el în spaniolă.

Dar Luke nu-l putea lăsa. Nu putea să dea drumul la balustradă. Dacă s-ar fi oprit să se gândească, nu s-ar mai fi mișcat niciodată. Și-a scuturat capul și a continuat să coboare, în spirală spre nimic.

Luke s-a trezit brusc, cu trupul acoperit de o peliculă de sudoare. Respirația îi venea greu și inima îi bătea în cutia toracică. Ochii lui se plimbau prin camera ciudată. Coșmarul fusese la fel de viu ca de obicei, în culori pline și sunet surround, și trecură câteva minute până când se orientă în dormitorul lui. În pat. Cu o Brooke foarte dezbrăcată. Mâna ei se odihnea pe pieptul lui. Partea de sus a sânilor ei se umfla peste marginea plapumei.

Slavă Domnului că nu căzuse din pat și ce păcat că trebuia să se miște.

Dar adrenalina care îi curgea prin vene ca un rapid de clasa a cincea avea nevoie de o descărcare fizică. Somnul avea să fie imposibil pentru restul nopții. La fel și să stea nemișcat și să încerce să pretindă că nu se întâmplase nimic. Îndoind pătura caldă, și-a îndepărtat corpul de Brooke și s-a îndreptat spre marginea patului.

"Luke?"

S-a uitat la capul ciufulit al lui Brooke când s-a așezat în spatele lui. Îngrijorarea din ochii ei a trimis un potop de umilință prin el. "Totul e în regulă. Culcă-te la loc."

"Nu este totul în regulă. Arăți de parcă tocmai ai alergat la 1500 de metri." Ușoara urmă de furie din vocea ei îl luă prin surprindere pe Luke. "Și cu siguranță nu mă voi întoarce să dorm."

A făcut o pauză, reticent să împărtășească detalii sângeroase despre experiența lui îngrozitoare. Brooke avea destule amintiri îngrozitoare de purtat. O parte din el voia să-și descarce o parte din vinovăție și durere, dar Brooke nu avea nevoie de mai multe imagini violente în capul ei. În plus, să vorbească despre asta nu prea ajuta. Îl făcea doar să se gândească mai mult la asta, iar eșecul său epic era ultimul lucru la care voia să reflecteze.

În plus, îi plăcea să o țină departe de coșmarurile lui. Ea îl făcea să râdă, îl făcea să uite uneori, doar pentru puțin timp, ce se întâmplase acolo. Ei bine, poate a uita era un cuvânt prea puternic. El nu ar fi uitat niciodată. Dar când ea era în preajmă, acele amintiri nu erau întotdeauna în centrul atenției lui.

În acest moment, Brooke stătea, cu ochii întorși spre el, așteptând.

"Uneori am coșmaruri. Îmi pare rău că te-am trezit" a explicat el. A traversat camera și a scotocit după o pereche de pantaloni de trening.

"Unde te duci?"

"Nu mă pot întoarce la somn. De obicei mă duc să alerg." Și-a tras pantalonii peste șolduri și s-a întors la dulap după șosete.

"E miezul nopții." Brooke s-a deplasat pentru a-și lăsa picioarele atârnate de marginea patului, ținându-și pătura peste sâni împotriva frigului din cameră.

"Știu."

Brooke și-a întors capul spre fereastră. "Și afară e frig și plouă torențial."

"Nu-i nimic." El a tremurat și a întins mâna după un tricou. "Îmi pare rău, Brooke. Câteva mile ar trebui să fie suficiente. Nu va dura mult."

Luke s-a îndepărtat, retrăgându-se în acel loc singuratic și dureros ca un animal rănit care își caută bârlogul. Noaptea trecută vorbise cu ea, râsese cu ea, făcuse dragoste cu ea, dar de îndată ce amintirile lui au reapărut, s-a închis în sine. Nu voia să se închidă în fața lumii; nu se putea abține.

"Nu-ți mai cere scuze. Și nu te mai îmbrăca. Nu te poți duce să alergi în ploaia înghețată. O să faci pneumonie sau hipotermie sau așa ceva." Tonul ei hotărât nu lăsa loc de discuții. S-a ridicat, lăsând plapuma să-i cadă de pe corp, și s-a îndreptat, goală, în fața lui. Era frumoasă și sănătoasă, exact opusul tuturor viziunilor care se învârteau în capul lui. "În plus, ai promis că nu mă vei lăsa singură."

Mai multă vinovăție. Își strânse mâinile în cămașă pentru a-și ascunde tremuratul. Nu era posibil. Fără îndoială, Brooke a observat, dar a fost destul de amabilă să pretindă că nu. Negându-i-se rutina de a scăpa de energie, el era pierdut. Inima îi zvâcnea prin piept, ca și cum ar fi căutat un loc unde să se ascundă.

"Ceea ce ai nevoie este un duș fierbinte. Haide." Ea a luat un prezervativ

de pe noptieră, l-a luat de mână și l-a tras cu ea în baie. El a urmat-o fără nici o rezistență.

S-a uitat la prezervativul pe care ea l-a pus pe pervazul dușului. "Brooke, nu știu dacă asta este o idee bună."

"Sh. Doar relaxează-te. Asta e doar în caz că. Știu că probabil nu ai chef." După ce s-a aplecat să pornească dușul, Brooke s-a întors și i-a tras pantalonii de trening în jos pe picioare.

L-a tras cu ea sub apa caldă. Mâinile ei au alunecat în sus și în jurul coastelor lui. Urcându-i pe spate, degetele i-au trecut peste o cicatrice de arsură. Luke a tresărit.

"Imi pare rau. Nu am vrut să te rănesc. Apa este prea fierbinte?"

Tulburat și fără cuvinte, el a dat pur și simplu din cap, încercând să se concentreze asupra lui Brooke și nu asupra genunchilor săi încă slăbiți.

Apa caldă se prelingea peste trupurile lor, iar câteva clipe au fost suficiente pentru ca creierul lui Luke să își dea seama că avea la dispoziție o femeie udă și goală. Mâna lui a alunecat spre sânul ei, apoi s-a oprit.

"Poți să mă atingi dacă vrei." Vocea ei era răgușită de dorință. "Sunt prea transpirat." Vocea i s-a încordat în gât în timp ce se întindea după săpun.

"Hei, una dintre regulile pentru a face duș cu o altă persoană este că nu ai voie să te speli singur. Îți ia toată distracția." A luat săpunul de la el și i-a uns pieptul și brațele, masându-i puternic mușchii în timp ce se mișca pe pielea lui. În timp ce mâinile lui Brooke alunecau pe trunchiul lui, mâinile lui goale îi căutau corpul în mod automat, mergând pe un instinct pur primar.

Ceva s-a schimbat în el, de la confuzie neajutorată la excitare. Mâinile lui au încetat să mai tremure și i-au strâns carnea cu hotărâre. I-au frământat sânii și au alunecat până la șolduri. Pentru o scurtă secundă, a strecurat o mână între picioarele ei, mângâind-o, testând-o. Apoi, controlul lui s-a spulberat. A căzut în genunchi și și-a lipit gura de centrul ei. Gura lui a supt și limba lui a lins cu o nevoie disperată de a înlocui fiecare simț -fiecare amintire - cu Brooke. Parfumul și gustul ei îi inundau nasul și gura. Gemetele ei suave îi umpleau urechile. Mâinile lui îi țineau pielea fină. S-a uitat în sus. Capul ei era înclinat pe spate, cu ochii închiși. Corpul ei se sprijinea de gresie în timp ce el o devora,

o conducea. Spatele ei se arcuia și șoldurile ei se mișcau necontrolat împotriva gurii lui necruțătoare.

Luke s-a ridicat brusc în picioare. Degetele lui alunecoase se chinuiau cu prezervativul. În cele din urmă, și-a încolăcit mâinile în jurul coapselor ei și a ridicat-o, prinzând-o de gresia rece, îngropându-se adânc cu o singură împingere disperată.

Nevoia îl făcu uriaș și tare. O plăcere proaspătă și profundă îl străbătu pe Luke de la degetele de la picioare până la baza coloanei vertebrale. Nu dorise niciodată o femeie cu atâta intensitate, avea nevoie de ea pentru supraviețuirea lui.

"Rahat. Brooke." A rămas nemișcat pentru o clipă, a oftat în urechea ei. "Nu vreau să te rănesc."

Inima îi galopase spre linia de sosire, iar pe spate îi curgea sudoare proaspătă în timp ce lupta pentru controlul corpului său. Controlul i-a alunecat printre degete ca apa.

"Nu o faci. Te rog, Luke. Mai tare." Brooke a gâfâit, ținându-se de umerii lui în timp ce ritmul lui se accelera, arcuindu-și spatele și înfășurându-și picioarele în jurul lui pentru a-l lua mai adânc în corpul ei. "Doamne, da. Asta e. Exact așa."

El a răspuns la încurajările ei cu forța valului, împingând mai tare și mai adânc cu fiecare împingere. Spatele ei s-a izbit de gresia umedă. S-a agățat de umerii lui și a înfruntat furtuna. Corpul ei s-a strâns în jurul lui, presiunea aducându-l în pragul prăpastiei. Tensiunea din adâncul coloanei lui vertebrale s-a încolăcit tot mai mult până când nu a mai putut să o rețină. A izbucnit cu viteza fulgerului. Mușchii i s-au adunat și s-au încordat. A tremurat și s-a smucit, izbindu-se de ea și tremurând din nou înainte să se liniștească.

Corpul lui epuizat se sprijinea de ea, fruntea lui odihnindu-se pe pielea fină a umărului ei. Aerul intra și ieșea din plămânii lui. Golit, Luke tremura violent. Apa care-i bătea pe spate devenise rece ca gheața.

Ea s-a împins ușor de pieptul lui și el i-a dat drumul, lăsând-o să alunece încet pe podea. Coapsele i s-au muiat când a întins mâna în spatele lui și a oprit

pulverizatorul. Nu era de mirare. După ceea ce tocmai se întâmplase între ei, era un miracol că picioarele lui îl mai țineau în picioare.

Nu experimentase niciodată așa ceva în viața lui.

Luke a tremurat din nou. A trecut o mână peste umărul umed al lui Brooke. I se făcuse pielea de găină pe brațe. Aplecându-se pe ușă, a luat două prosoape groase, a înfășurat unul în jurul corpului ei și a frecat-o din cap până în picioare. Când au fost amândoi suficient de uscați, ea a luat din nou inițiativa, conducându-l înapoi în dormitor și trăgându-l în pat. Ea a aruncat plapuma grea peste trupurile lor răcite și umede.

Luke și-a înfășurat brațele lungi în jurul ei și a strâns-o la pieptul lui. I-a înclinat bărbia spre față, momentan fără cuvinte. Aceea fusese cea mai uimitoare experiență sexuală din viața lui. Nimic din istoria lui nu se putea apropia. Se simțea de parcă nu mai făcuse niciodată dragoste cu adevărat cu o femeie până în seara asta.

Sexul cu Brooke era un miracol. Ea era un miracol.

Luke s-a concentrat asupra femeii din brațele lui. A inspirat adânc, atrăgând în nări mirosul sexului ei. Încă îi mai simțea gustul pe buze, îi simțea pielea moale lipită de el. Ea i-a umplut simțurile de plăcere și i-a estompat durerea.

Nu s-ar fi săturat niciodată de ea.

"Brooke. Eu..." Nu știa cum să exprime recunoștința care i se umfla în piept și îi înfundase gâtul.

"Sh." Ea și-a apăsat degetul pe buzele lui. "Am de gând să consider ceea ce tocmai s-a întâmplat drept un avantaj major al întâlnirii cu un bărbat mai tânăr."

"Mulțumesc." Luke i-a sărutat ușor tâmpla și și-a lipit fruntea de a ei. Nu avea idee ce tocmai făcuse pentru el, ce simțea el pentru ea.

"Nu mi-aș mulțumi încă. Acum că știu ce poți face, o să vreau mult mai mult de atât." Ea i-a zâmbit.

El i-a zâmbit înapoi. "Cu siguranță e mai bine decât o alergare de 15 kilometri în ploaie înghețată."

"Sper că da", răspunse ea cu o indignare falsă și îi zâmbi.

A strâns-o la pieptul lui, corpul ei moale și cald împotriva lui, mirosul ei în nările lui. Și, pentru prima dată de când s-a întors acasă, a adormit din nou.

Capitolul 30

Coșul cu rufe îi tăia în șold. Selena Vasquez a coborât cu greu cele trei etaje ale scărilor până la subsolul blocului în care locuia. Picioarele ei alunecoase au călcat pe covorul albastru, uzat până la un gri noroios în centrul treptelor. În lumina vagă a corpurilor de iluminat din casa scării, a ajuns la ultima cotitură, balustrada metalică clătinându-se sub strânsoarea ei. La 5:45 a.m., cerul era încă întunecat. Capul și picioarele ei dureroase tânjeau după somn, dar nu avea o uniformă curată pentru tura din seara asta. Pur și simplu nu se putea hotărî să îmbrace una care deja mirosea a grăsime. Nu conta că ținuta proaspătă ar fi absorbit mirosurile uleioase în câteva minute de la începerea turei la restaurant. Pur și simplu nu o putea face.

Nici nu se putea odihni bine cu treburile nefăcute. O învinovățea pe mama ei, care condusese casa familiei cu o combinație de muncă grea și vinovăție catolică. Selena își ștergea mirosul de cartofi prăjiți din păr și își termina lucrarea la engleză în timp ce își spăla hainele. Apoi dormea până la cursul de noapte de la colegiul comunitar și încă o tură.

Încă doi ani.

A deschis ușa cu un șold și a apăsat pe întrerupătorul de perete. Becul gol a pâlpâit și s-a stins. Grozav. Exact ce avea nevoie camera asta înfiorătoare - mai multă înfiorare. Ea a sprijinit ușa deschisă. Lumina de pe hol s-a strecurat înăuntru. Buzunarul plin cu monede de 25 de cenți a zornăit în timp ce ea traversa betonul și își arunca hainele în mașina goală. A adăugat detergent și a închis capacul. Șase monede au fost introduse în fantele lor. A introdus tava de metal cu un *clic*. Apa s-a repezit în cuvă și aparatul s-a agitat.

Praful îi gâdila nasul. A strănutat și a adulmecat. Un alt miros pătrundea

prin praf, ceva dulce și crud în același timp. Și-a așezat coșul deasupra uscătorului și a scanat spațiul. Murdară și întunecată, nu era o cameră în care îi plăcea să stea mai mult decât era necesar, dar ceva nu era în regulă. Părul de pe ceafă i s-a ridicat. O alarmă primitivă îi strânse burta. Se ascundea cineva aici? S-a încruntat în umbră. Privirea i-a căzut pe o formă din colț.

Un cearșaf drapat peste ceva.

A făcut doi pași înainte. Ochii ei s-au adaptat la lumina slabă. Privirea i-a căzut pe o șuviță de păr negru care ieșea de sub țesătura gri. Burta i s-a strâns mai tare. Ochii ei au refuzat să creadă ceea ce îi spuneau instinctele. Papucii ei au zgâriat betonul până când s-a oprit la un metru de baza mănunchiului. S-a întins în față și a tras de marginea de jos a cearșafului. Acesta a alunecat în jos pentru a dezvălui fața însângerată a unei femei moarte.

Selena s-a împiedicat înapoi și a țipat.

***

Lumina cenușie a inundat dormitorul auster. Brooke și-a mutat picioarele sub pătură. Cearșafurile apretate au alunecat, netede și decadente, pe pielea ei goală. Apartamentul lui Luke era auster, dar ea nu putea nega că se bucura de lenjeria de pat și instalațiile luxoase, ca de o vacanță indulgentă la un hotel de cinci stele. Și aici se simțea în siguranță. Izolată de frica care pusese stăpânire pe viața ei de rutină, dar și separată de responsabilitățile de mamă singură și de cariera ei de profesoară.

Când a fost ultima dată când a dormit goală? Nu-și putea aminti, ceea ce era foarte trist. Nuditatea era ceva ce o mamă de adolescenți pur și simplu nu își putea permite în afara dușului. Dar aici, cu Luke, ea nu era doar mama cuiva. Ea era o femeie de dorit.

Ea își întoarse capul. Lângă ea, Luke dormea, cu pătura strânsă în jurul taliei, cu trunchiul gol la vedere. Mâinile ei o mâncau să-i mângâie mușchii nervoși ai pieptului și umerilor, dar el avea nevoie de odihnă după atacul de

panică de noaptea trecută - și după tot ce a urmat.

Nu împărtășise sursa durerii sale, dar, fără îndoială, visase la explozie. Incidentul îi lăsase cicatrici adânci pe spate - și în suflet. În mod ciudat, vulnerabilitatea lui o atrase mai aproape de el, ca și cum nu era singura cu un trecut violent de care nu putea scăpa. Împărtășindu-i durerea, ea era mai puțin singură.

S-a cuibărit din nou în plapumă și perne. Un braț greu îi trecuse peste talie, iar senzația posesivă îi plăcea mai mult decât ar fi trebuit. Acest lucru era temporar. Nu trebuia să se obișnuiască cu asta. Dar un pat cald și un bărbat sexy erau o combinație îmbătătoare pe care nu o mai experimentase de mulți, mulți ani. Merita ceva timp să se bucure de asta, dar faptul că acest moment era trecător îi diminua plăcerea.

Luke se atașase de ea mai mult decât ar fi trebuit să-și permită. Bucuria care îi bubuia în piept după partida de amor de aseară o luase prin surprindere. O noapte împreună și ea era atât de atașată? Cum se va simți când el va pleca pe alt continent?

Buzz.

A urmărit sunetul până la noptieră, unde telefonul mobil stătea lângă ceas. Nu mai dormise până la ora nouă de ani de zile. Desigur, nu dormise chiar toată noaptea. Satisfacția și căldura pulsau prin venele ei la amintiri. Poate că inima ei era timidă, dar corpul ei nu era deloc așa. Poate că ar putea fi convins să mai facă un duș împreună în această dimineață. Își închise ochii, hotărâtă să ignore telefonul. Acesta a vibrat din nou, iar mama irațional de îngrijorată din interiorul ei s-a întins instinctiv după el.

Pe număr scria MUNICIPALITATEA DIN WESTBURY. Inima ei a tresărit când a apăsat butonul verde de răspuns. "Alo?"

Luke s-a agitat. Lenjeria de pat a foșnit când el s-a întors spre ea.

"Brooke?" A întrebat o voce masculină.

"Da." Vocea lui Brooke tremura de nervozitate. Și-a dres glasul.

Cel care a sunat a expirat puternic. "Sunt Mike O'Connell. Ești bine?"

"Sunt bine, de ce?"

Lângă ea, Luke s-a ridicat pe cot și a privit-o cu ochi amețiți, dar îngrijo-

rați. Ea a depărtat telefonul la un centimetru de ureche, ca el să poată auzi.

"Am sunat la tine acasă, dar nu a răspuns nimeni", a spus Mike.

"Ți-am urmat sfatul și am părăsit orașul pentru o noapte." De ce ar fi sunat poliția la ea acasă? Frica a tras-o pe Brooke într-o poziție așezată. Ea a tras plapuma în sus peste sâni și și-a strâns genunchii. "Ce s-a întâmplat?"

"Asta a fost inteligent. Vreau să vii la secție și să răspunzi la câteva întrebări". Șeful s-a eschivat. "Unde ești?"

"New York City."

"Este important, Brooke." Tonul lui Mike era mort. "Poți veni mai târziu în dimineața asta?"

Stomacul gol al lui Brooke s-a încleștat. "De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?"

Mike a ezitat. A suflat cuvintele într-un suspin. "O femeie a fost ucisă noaptea trecută."

"Maddie?"

"Nu. Maddie este bine."

"Cine?" Brooke a simțit mâna lui Luke pe brațul ei, stabilizatoare, liniștitoare. A luat-o în mâna ei și a rezistat.

"Nu știm încă" a spus Mike cu o voce moale. "Speram să ne ajuți să ne dăm seama de asta."

"De ce crezi că aș putea să o cunosc?" Panica a crescut în pieptul lui Brooke. Luke i-a strâns mai tare mâna. S-a dat mai încolo și și-a înfășurat celălalt braț în jurul umerilor ei. Brooke s-a sprijinit de el în timp ce aștepta un răspuns care știa că va fi oribil.

"Pentru că era întinsă ca și colega ta de cameră." Șeful a făcut o pauză. "Și numele tău a fost sculptat în pielea ei."

***

Brooke și-a ferit ochii de soarele dimineții târzii când a coborât din mașină

în parcarea secției de poliție din Westbury, lângă o mașină de poliție din Coopersfield. Briza care mătura frunzele moarte pe asfalt era extrem de umedă și anula orice căldură pe care i-ar fi putut-o oferi soarele. S-a băgat mai adânc în puloverul împrumutat de Luke.

Luke a deschis ușa și a condus-o prin intrare. În hol, Brooke și-a șters mâinile tremurânde pe blugi. Restul corpului ei era și el agitat, fiecare rundă de tremurături începea în oasele ei și radia în restul corpului înainte de a se estompa ca ultimele zguduiri ale unui cutremur. Genunchii îi erau slăbiți ca niște fire. Și-a strâns brațele și s-a concentrat pe căldura mâinii lui Luke în partea de jos a spatelui ei. Era singura parte a anatomiei ei care nu înghețа de frig, iar acei 15 centimetri pătrați de sprijin puteau fi tot ce se afla între Brooke și podea.

Ethan i-a văzut și le-a făcut semn să treacă pe lângă tejghea.

"Pe aici." I-a condus într-o mică sală de conferințe. Șeful O'Connell și un alt bărbat în jur de patruzeci de ani stăteau pe partea din spate a unei mese ovale. Ofițerul Kent ocupa scaunul din dreapta. Dosare și hârtii deschise erau împrăștiate pe laminatul gri pal.

Când au intrat, O'Connell a închis un dosar de fotografii. S-a ridicat în picioare, cu fața încordată de efort, și le-a strâns mâinile. "Mulțumesc că ați venit."

Ethan i-a urmat înăuntru și a închis ușa.

"Îl cunoașteți pe ofițerul Kent de la Coopersfield." Șeful i-a prezentat. "Acesta este Jack O'Malley, detectiv la omucideri pensionat din Philadelphia. Datorită experienței sale în domeniul infracțiunilor violente, l-am rugat să fie consultant în acest caz."

Fostul polițist era înalt și subțire, cu ceva cărunt amestecat într-un păr scurt și negru. Un baston atârna de spătarul scaunului său. "Spune-mi Jack." S-a ridicat pentru a le strânge mâna.

"Vă rog să luați loc." Șeful a făcut cu mâna spre scaunele goale din fața sa. "Mulțumesc că ai condus înapoi."

"După spargerea de aseară, am vrut să o iau pe Brooke departe de aici." Luke a scos un scaun de birou pentru ea.

"Pot aprecia asta." Șeful s-a încruntat. "Din păcate, lucrurile se înrăutățesc."

Brooke s-a afundat în scaunul capitonat. Luke s-a așezat și și-a apropiat scaunul. Sub masă, mâna lui a găsit-o pe a ei și a apucat-o strâns. Ea și-a adunat puterea din rezervele ei - și de la el. După noaptea trecută, știa că el se confruntase cu destule orori ca să înțeleagă. "Ce s-a întâmplat?"

Șeful a început. "O femeie a fost găsită în spălătoria de la subsolul unei clădiri de apartamente, în această dimineață devreme. Era poziționată la fel ca manechinul din subsolul tău."

Brooke se ținea de mâna lui Luke. "Știi cine este ea?"

Pumnul șefului se strânse și se lovi o dată de dosarul său. "Așteptăm confirmarea."

"Nu înțeleg." Supraîncărcarea cu informații teribile îi pârlea creierul lui Brooke. "De ce nu ai...?" Punctele se legau singure. Stomacul ei gol s-a rostogolit, iar capul ei a înotat rapid. Nici măcar nu fusese în stare să bea o ceașcă de cafea în dimineața asta.

"Fața ei era prea deteriorată pentru o identificare vizuală", a confirmat șeful poliției. "Dar există o femeie din localitate care a dispărut de miercuri seara târziu".

"Cine?"

"Imi pare rau. Nu pot spune nimic până nu avem confirmarea. Familia merită să știe mai întâi." Șeful a ridicat colțul dosarului său. A scos o poză. "Recunoașteți asta?"

Brooke a tras poza spre ea cu un deget, ca și cum ar fi fost pătată de violență. Plămânii ei au cedat. "Ăsta e cercelul lui Maddie, care se potrivește cu cel pe care agresorul ei l-a lăsat pe tava din spital. Ești sigură că Maddie e bine?" *Te rog, te rog, te rog, Doamne.*

Luke își smulse mâna din strânsoarea ei și își înfășură brațul în jurul umerilor ei. Știa el că ea avea nevoie de ajutor pentru a rămâne în picioare?

"Maddie este bine", a spus șeful. "Am vorbit cu ofițerul de la casa ei în această dimineață."

Ușurarea a trimis un alt val de amețeli prin capul lui Brooke. Ea a inspirat

adânc, apoi și-a amintit că o fată era încă moartă. Doar că nu era Maddie. Brooke a vrut să întrebe de ce era aici, dar gâtul i s-a blocat, uscat și strâns ca și cum ar fi fost împachetat cu praf de cretă.

Mâna lui Luke i-a frecat umărul. Cu mâna liberă s-a întins peste poala lui și și-a încrucișat degetele. "Ce vrei de la Brooke?"

Jack și-a ridicat privirea de la notițele sale. Deși Luke a pus întrebarea, Jack i s-a adresat lui Brooke. "Sperăm că ne poți da informații. Ești sigură că ești pregătită pentru toate astea?"

Brooke a dat din cap. "Da." Vocea ei era o răsuflare șuierătoare.

"Ethan", a spus șeful. "Dă-i doamnei Davenport niște apă."

"Da, domnule." Tânărul ofițer a ieșit.

Mike a făcut un gest către polițiștii așezați. "Kent, de ce nu începi cu o actualizare privind agresiunea lui Maddie Thorpe?"

"Bine." Kent și-a deschis dosarul. "Am recuperat probe ADN de sub unghiile lui Maddie Thorpe. Aceste probe sunt verificate în baza națională de date ADN, CODIS. Până în prezent, nu am obținut niciun rezultat. Acum trei săptămâni, o femeie a fost violată în Hillside. ADN-ul a fost recuperat și în acest caz. Deoarece ambele victime erau alergători atacați în pădure, comparăm ADN-ul ambelor agresiuni. Grupa de sânge este aceeași, dar este O pozitiv. Aproximativ patruzeci până la cincizeci la sută din populație este O pozitiv, așa că asta nu ne spune prea multe. Ați văzut portretul robot?" El a ridicat fruntea spre Brooke și Luke.

"Da", a răspuns Luke. "Șeful O'Connell ni l-a arătat."

"Nu avem alte piste. Nimeni nu a văzut sau auzit nimic. Poliția din Hillside încă lucrează la cazul lor, dar nu au găsit nimic nou." Kent și-a îndreptat atenția către Jack. "Nu știm cu adevărat dacă cele două cazuri sunt legate. Tu ce crezi?"

"Este greu de spus. Există asemănări între cazuri, dar și destule diferențe care mă pun pe gânduri." Jack s-a uitat la hârtie. "Totuși, pornim de la presupunerea că ucigașul de aseară este același bărbat care a atacat-o pe Maddie și a lăsat manechinul în subsolul lui Brooke. A lăsat cercelul lui Maddie cu cadavrul pentru a se asigura că facem legătura între cazuri.

Substanța de pe fața manechinului era sânge uman. Se potrivește cu grupa de sânge a victimei noastre, B pozitiv. Nu este cel mai comun tip de sânge, aproximativ nouă la sută din populația caucaziană. Rapoartele ADN vor avea nevoie de câteva săptămâni pentru confirmare, dar, având în vedere cercelul, pariez că este vorba de același tip."

Jack a trecut la următoarea pagină cu linii galbene și și-a așezat o pereche de ochelari de citit pe față. "Atât Maddie, cât și această victimă au fost bătute. Și-a folosit pumnii, ceea ce îmi spune că îi place să devină personal. A purtat mănuși, deci este și atent. Cu Maddie, loviturile ar fi putut servi scopului mai general de a o supune. Dar victima numărul doi a fost bătută mult peste ceea ce ar fi fost necesar pentru a se conforma. A fost furie".

Brooke a revăzut imaginea ucigașului îmbrățișând-o pe Maddie în pădure. Sunetul pumnilor lui lovindu-i fața. Cu o inspirație puternică, și-a smuls atenția din trecut.

Jack își urmărea notițele cu vârful pixului. "Victima numărul doi nu a fost ucisă la spălătorie. El a adus-o acolo după aceea. Avea multiple răni de legare. Avea și alte, er, răni care sugerează că a ținut-o undeva o vreme. Avea nevoie de timp și intimitate pentru a face ceea ce a făcut. De asemenea, bănuiesc că a drogat-o, dar va trebui să așteptăm rapoartele toxicologice pentru confirmare."

Știa că Jack încerca să fie blând și să nu dezvăluie detaliile sângeroase, dar neclaritățile lui nu o ajutau. Imaginația lui Brooke umplea golurile.

Jack a ridicat privirea. "Părerea mea este că asta ar fi făcut cu Maddie dacă nu l-ai fi întrerupt. Ar fi dus-o în altă parte și ar fi ucis-o."

Ethan s-a întors cu mai multe sticle de apă. I-a înmânat una lui Brooke. Proaspătă din frigider, i-a răcit degetele deja reci. Ea a scos capacul și a luat o înghițitură mică. Stomacul ei a protestat față de asaltul lichidului înghețat. A așezat sticla pe masă. "De ce face el asta?"

Jack și-a pus mâna întinsă peste dosarul închis. S-a aplecat peste masă spre Brooke. "La suprafață, el te pedepsește. Ți-ai dedicat o parte din viață protejării tinerelor femei. El știe că rănirea femeilor tinere este cea mai bună cale de a ajunge la tine. Nu numai că a copiat crima lui Karen, dar ți-a gravat numele pe pielea victimei. Asta e ceva personal."

"Ai spus la *suprafață*. De ce?" a întrebat Kent înclinându-și capul.

"Pentru că asta e doar scuza lui." Jack și-a bătut un deget pe dosar. "Eu cred că într-adevăr rănește și ucide femei pentru că îi place."

"Ai profil?" a întrebat Kent.

"Greu de profilat pe un singur caz." Gura lui Jack s-a subțiat. "FBI-ul are specialiști care ar putea face o treabă mai bună, dar voi spune că nu este la capătul tânăr al spectrului și nici nu este prima lui crimă. E prea multă planificare la mijloc. În plus, a schimbat vitezele cu ușurință pentru a încorpora trecutul lui Brooke. Asta îmi spune că are ceva experiență. Criminalii în serie tind să fie bărbați cu vârste cuprinse între douăzeci și patruzeci de ani. În timp ce vedem criminali adolescenți, puțini au peste cincizeci de ani. Ei tind să ucidă în cadrul propriei rase, așa că este probabil să fie alb."

"Nu ne mai poți da nimic altceva?" Kent a bătut pe hârtie cu pixul. "Vreo sugestie de unde să începem să căutăm?"

"Ai putea încerca poziții de autoritate. Un paznic de magazin sau o altă slujbă care i-ar da un sentiment de putere." Jack și-a scărpinat bărbia. "Nu uita că nu avem nicio dovadă că avem de-a face cu un criminal în serie, doar intuiția mea."

"Instinctul tău este de obicei destul de precis", a spus Mike.

Brooke și-a înfășurat brațele în jurul mijlocului ei. Crezuse că se confruntase cu cea mai mare groază din viața ei când găsise cadavrul lui Karen. Dar acest lucru era fără sfârșit. Ce va face el mai departe?

Mike a luat o sticlă de apă. "Am sunat la închisoare. David Flanagan este încă în închisoare. Are vizite regulate din partea familiei și a avocatului său. Verificăm familia să vedem dacă ceva pare în neregulă." A strâns un pumn frustrat pe masă. "Am luat legătura cu poliția statală și cu FBI-ul, dar până acum nu am găsit niciun caz deschis care să se încadreze în acești parametri."

Telefonul lui Kent a bipăit. A verificat ecranul. "Trebuie să răspund."

"Cred că am terminat oricum." Mike a întins o mână. "Mulțumesc că ați venit."

"Oricând. Anunță-mă dacă afli ceva. Voi face la fel." Kent a ieșit din sala de conferințe.

Gâtul lui Brooke s-a contractat, dar înghițirea apei nu era o posibilitate.

O fată fusese ucisă și lăsată să o tachineze pe Brooke. Jack suspecta un criminal în serie, dar aveau foarte puține piste. Criminalul o cunoștea bine pe Brooke și putea fi oricine.

Capitolul 31

Dacă poliția nu îl prindea pe criminal până luni? Luke se plimba prin camera mică, sfâșiat între a dori ca Brooke să nu se implice în ancheta poliției și a ajuta poliția să-l găsească pe criminal. Dacă Brooke se ascundea, criminalul ar fi uitat de ea?

Nu. Nu ar face-o.

Brooke și-a dres glasul. "Luke și cu mine am avut niște idei despre tipul ăsta care o urmărește pe Maddie prin intermediul diverselor ei site-uri de socializare. Maddie este foarte activă online. Ea a dat o mulțime de informații personale pe internet. Când veți confirma identitatea celei de-a doua victime, am putea încerca să încrucișăm activitățile online ale celor două fete și să vedem dacă există vreo intersecție."

"Asta e o posibilitate." Mike și-a trecut ambele mâini musculoase peste cap. "Poliția statală este echipată să facă acest tip de analiză. Noi nu avem expertiza necesară în interior."

"Aș putea să o fac." Luke a pivotat spre masă. "Experiența mea este în securitatea rețelelor. Prima mea sarcină cu fiecare client nou este să le sparg sistemul și să-i găsesc vulnerabilitățile."

"Voi accepta tot ajutorul pe care îl pot primi. De îndată ce vom avea o identitate confirmată, vă voi anunța." Mike și-a răsfoit agenda la o pagină nouă. "Între timp, Brooke, vreau să te gândești bine la toți bărbații pe care îi cunoști, chiar și întâmplător. Există cineva nou în viața ta?"

Fața lui Brooke era goală. Pitită de puloverul lui Luke, mânecile îi atârnau

peste vârful degetelor. Pentru prima dată de când o cunoștea Luke, părea pierdută. "Nu mă pot gândi la nimeni care ar putea face asta. Așteaptă. Ce zici de Joe?"

"Nimeni nu știe unde este Joe." Șeful a făcut clic pe stilou. "Dar noi îl căutăm din greu."

Luke s-a întors la scaunul lui și a luat-o de mână. Degetele ei erau mai reci decât sticlele de apă proaspăt scoase din frigider. Rahat. Trebuie să fie ceva ce ar putea face. "Nu există o listă a infractorilor sexuali din zonă?"

"Da, și ne croim drum prin listă." Jack a mângâiat un teanc de dosare la cotul lui. "De fapt, am vrut ca Brooke să se uite prin aceste fotografii și să vadă dacă recunoaște pe cineva." I-a strecurat lui Brooke dosarul de deasupra mesei. Ea a pălit, ceea ce spunea ceva, pentru că venise în cameră de culoarea cimentului decolorat. "Sunt doar poze cu infractori."

A ridicat colțul dosarului de pe margine, ca și cum fotografiile ar putea sări în ochi.

Stiva de poze era mai groasă decât se aștepta Luke. "Câte sunt în grămadă?"

"Cincizeci și șapte de infractori cu antecedente de violență împotriva femeilor adulte." Șeful s-a încruntat. "Putem extinde teritoriul și parametrii mai târziu, dar asta ne dă un început."

Brooke a întors paginile și a studiat imaginile. A făcut două grămezi. În cincisprezece minute, a terminat prima trecere. A mângâiat grămada cu fața în jos. "Niciunul dintre acești bărbați nu mi se pare cunoscut. Nu sunt atât de sigură în legătură cu aceștia trei." Îi întinse pe masă ca pe niște cărți de joc. "E posibil să-i fi văzut, dar nu-mi amintesc când, unde sau în ce context."

"Ia-ți tot timpul de care ai nevoie." Jack s-a ridicat și s-a întins. "De fapt, mi-ar prinde bine un sandviș."

Șeful se uită la ceas. "Vom comanda prânzul. Vreo cerere?" I-a aruncat lui Brooke o privire critică.

Ea a scuturat din cap. "Nu mi-e foame."

"Trebuie să verific câteva lucruri." S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat cu cârja spre ușă. El a prins ochii lui Luke.

"Mă întorc imediat." Luke i-a dat drumul lui Brooke încet. Când a fost sigur că ea nu avea de gând să se prăbușească, l-a urmat pe șeful poliției pe hol.

Șeful a dat din cap spre secretara sa. "Nancy are un meniu de mâncare la pachet. Comandă ceva pentru tine și orice crezi că Brooke ar putea mânca." S-a îndreptat spre un birou din spatele secției. "Mă voi întoarce."

Nancy i-a înmânat un meniu alb cu trei pliante pentru un magazin local de sandvișuri. Luke a comandat un sandviș cu șuncă, un bol de supă de pui, pâine și biscuiți.

"Alegeri bune", a aprobat Nancy. "Îi este greu?"

Luke se uită înapoi la ușa deschisă a sălii de conferințe. Jack ieșise din cameră și își întindea spatele.

De cealaltă parte a ghișeului, ușa stației s-a deschis. O femeie tânără a intrat grăbită, cu lacrimi pe față. Luke o recunoscu de undeva. Cum de o cunoștea?

Și-a împins părul castaniu dezordonat departe de față și s-a sprijinit cu ambele mâini de tejghea. "Colega mea de cameră a spus că un ofițer a venit la noi în apartament să mă caute."

"Numele tău?" Fața lui Nancy a trecut de la serviabilă și îngrijorată la foarte serioasă.

"Gabrielle. Gabrielle Quaker."

Nancy ridică receptorul telefonului. Uitându-se peste umăr la biroul șefului, a apăsat un număr.

"O să te duc înapoi la șeful O'Connell." Cu aerul unui cortegiu funerar, Nancy a escortat-o prin secție. A deschis ușa șefului. Fata a ezitat. Limbajul corpului ei era cel al unei persoane care știa că ceea ce urma era cea mai proastă veste. Mike se învârtea în jurul biroului său pentru a o întâmpina. El a închis ușa.

Luke a plasat-o brusc pe fată. *Nu. Se* uită înapoi la Brooke. Durerea îi cuprinsese inima. Asta avea să o distrugă. A pornit spre sala de conferințe.

Din ușa închisă a șefului a venit un geamăt înfundat.

Brooke a apărut în ușa sălii de conferințe. S-a uitat prin stație, l-a văzut pe Luke și a pornit spre el.

Ușa șefului s-a deschis. A ieșit din birou și i-a făcut cu mâna lui Nancy. Ea a traversat în grabă etajul pentru a discuta. O mână se întindea pe șirul de perle de la gâtul ei.

Luke a auzit respirația ascuțită a lui Brooke. Se holba la ușa deschisă a biroului. Fata cu părul negru se înghesuise pe un scaun în fața unui birou. Și-a ridicat fața stropită de lacrimi.

"Nu." Genunchii lui Brooke au cedat.

Luke s-a aruncat peste cei trei metri care îi despărțeau, dar ea s-a prins de marginea unui birou. S-a aplecat, respirând greu.

Luke a luat un scaun și l-a împins sub ea. A așezat-o ușor în el și i-a frecat umerii. "Respiră adânc."

Jack i-a întins o pungă de hârtie. Luke a pus deschizătura peste gura și nasul lui Brooke. "Încearcă să respiri normal."

Aerul îi intra și ieșea din plămâni. Câteva minute mai târziu, a expirat puternic și a îndepărtat punga. Și-a sprijinit coatele pe genunchi și s-a aplecat în față până și-a sprijinit fruntea în palme.

"Fata moartă, e Natalie, nu-i așa?", a întrebat ea fără să ridice capul.

Jack nu trebuia să răspundă. Trupul lui Brooke tremura.

Criminalul o ucisese pe una dintre studentele la autoapărare ai lui Brooke.

Capitolul 32

A pornit știrile și a urmărit știrea de ultimă oră. În spatele unei jurnaliste sumbre, forțele de ordine se înghesuiau în jurul clădirii apartamentului Selenei. Banda galbenă flutura în vânt.

Da! Îi plăcea să-și vadă munca în direct la televizor.

Noul său plan era riscant, dar nu se mai distrase atât de mult de ani de zile. Ieșirea din rutina în care rămăsese blocat merita să fie lăsată deoparte regula de a ucide o dată pe an.

Acum să pună în aplicare pasul trei. A pornit computerul, apoi a decojit și a mâncat o mandarină în timp ce aștepta ca aparatul să pornească. Gustul de portocală îi rămăsese pe limbă, combinația de picant și dulce amintindu-i de Natalie. Strălucitoare și frumoasă pe dinafară, și cu suficientă energie pe dinăuntru pentru a rămâne interesantă. Pentru o vreme, oricum. Ce convenabil că Natalie postase online despre participarea la cursul lui Brooke. Îi plăcea atât de mult să pună o notă personală pe cadoul său.

Până când entuziasmul a pus stăpânire pe el.

S-a dus la bucătărie după o a doua mandarină, dar bolul era gol. Trebuie să fi mâncat mai mult decât credea. Foamea lui crescuse în ultima vreme, și nu doar pentru mâncare. Își dorea dublul său spectacol.

Ecranul său principal a apărut pe computer. Era timpul să treacă la treabă. Ar fi avut timp să-și satisfacă *poftele* mai târziu. Acum, avea de plănuit o răpire. Nu avea cum să o îndepărteze pe Brooke de noul ei iubit. Ea ar fi trebuit să vină la el, iar pentru ca asta să se întâmple, avea nevoie de o momeală. Exista o singură momeală perfectă pentru a o atrage pe Brooke.

Și-a deschis aplicația de social media și a derulat actualizările. Acolo era ea. Ce interesant. Cineva avea un iubit nou.

Cu o pocnitură din încheieturi, s-a apucat de treabă și a accesat contul tânărului. Aceasta urma să fie cea mai bună noapte din toate timpurile.

Capitolul 33

Natalie era moartă și era vina lui Brooke.

Amorțeala s-a răspândit prin corpul lui Brooke, șocul morții studentei ei curgându-i prin vene ca o perfuzie de morfină. Luke a luat-o în brațe și a dus-

o în sala de conferințe. A coborât-o pe un scaun. Stând vizavi de ea, i-a luat ambele mâini în ale lui și i le-a ținut fără să vorbească.

Ea și-a ridicat capul. Camera s-a înclinat. "Două femei sunt moarte din cauza mea."

Fruntea i s-a încrețit. "Așteaptă. Două?"

"Natalie și Karen."

"Karen a fost colega ta de cameră."

"Da."

"A fost ucisă de fostul ei iubit." Luke și-a frecat mâinile. "Cum poate fi vina ta?"

Privirea i s-a fixat pe dosarele împrăștiate pe masa din sala de conferințe. Cuvintele s-au revărsat, secretul pe care îl păstrase din acea noapte îngrozitoare eliberându-se. "Am găsit-o. Karen a coborât să spele rufele cu puțin înainte de miezul nopții. Era o bufniță de noapte și mașinile erau întotdeauna goale la ora aceea. Întotdeauna am fost o persoană matinală. Obișnuiam să mă trezesc devreme înainte de muncă și să alerg patru sau cinci mile. La miezul nopții, abia mai puteam ține ochii deschiși. Am adormit pe canapea după ce a plecat. Când m-am trezit, era ora 3:00 a.m. Am știut imediat că ceva nu era în regulă. Karen mă scutura mereu și mă trimitea la culcare când ațipeam în fața televizorului."

A făcut o pauză pentru o respirație șovăielnică, dar nu s-a putut uita la Luke. "Dormitorul ei era gol. Fără Karen. Fără rufe. Am coborât scările. La început am crezut că subsolul era gol..." Viziunea a intervenit, fiecare detaliu clar ca o fotografie de înaltă rezoluție. Ea s-a oprit pentru a se stabiliza. "Am intrat și m-am uitat în jur. Hainele lui Karen erau împrăștiate pe podea, coșul ei de rufe era răsturnat, cearșafurile erau îngrămădite într-un colț. Karen era sub cearșafuri. Poliția a spus că era moartă de trei-patru ore."

Vocea lui Brooke a cedat.

Luke i-a strâns degetele. "Uită-te la mine."

Dar nu a putut. Și-a strâns strâns mâinile, ținându-se de el în timp ce spunea restul. "Subsolul mirosea întotdeauna a mucegai. Obișnuiam să ținem fereastra deschisă. Eu am fost cea care a uitat să o închidă mai devreme în acea

zi când am coborât să spăl. Dacă mi-aș fi amintit să închid fereastra, Karen ar fi fost încă în viață."

"Sau pur și simplu ar fi spart geamul. Aș spune că nu ar trebui să te învinovățești pentru ceea ce s-a întâmplat, dar știu că nu este posibil." Luke a expirat. "Eu încă mă învinovățesc pentru moartea lui Sherry. Știu că nu este rațional, dar simt că trebuie să fi fost ceva ce aș fi putut face pentru a o salva."

Luke i-a ridicat bărbia cu degetul arătător. Ochii lui reflectau disperarea comprimată în propria ei cușcă toracică, presiunea constrângându-se în jurul ei, strângându-se până când abia mai putea respira. "Nu-ți voi spune să renunți la vinovăție, pentru că habar nu am cum să fac asta. Cred că trebuie doar să învățăm să trăim cu ea."

S-a gândit la familia lui Natalie. Cum puteau învăța să trăiască fără fiica lor? Suferința lui Brooke nu era nimic în comparație cu ceea ce îndurau ei. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Câteva au scăpat să i se rostogolească pe obraz și să-i cadă de pe maxilar. Tristețea i-a înfundat gâtul. Un singur plâns a izbucnit.

Luke a tras-o înainte și și-a înfășurat brațele în jurul ei. Capul ei a căzut pe pieptul lui, iar lacrimile s-au revărsat pe tricoul lui. Ea și-a recăpătat respirația cu o tresărire a întregului corp. El a băgat-o sub bărbia lui. O mână caldă a frecat un cerc lent în centrul spatelui ei. Brooke habar nu avea cât timp a trecut în timp ce își trăgea puterea din prezența liniștită a lui Luke.

S-a auzit o bătaie în ușă. Aceasta s-a deschis. Șeful O'Connell a intrat în cameră, cârjele lui lovindu-se de rama metalică a ușii. Scoase din buzunar un pachet de biscuiți și o cutie de ginger ale și le puse pe masă. "Luke, pot să vorbesc cu tine câteva minute?"

Brooke și-a ridicat capul. Și-a șters fața cu o mână. "Nu trebuie să ieși din cameră."

Mike i-a făcut o evaluare rapidă. "Avem informațiile despre cont și permisiunea lui Maddie și a părinților lui Natalie de a le accesa conturile online."

"Cât de sigur ești că e Natalie?" Vocea ei a cedat.

Răspunsul se citea în ochii albaștri palid ai șefului. "Înregistrările dentare

i-au confirmat identitatea acum câteva minute."

Un alt val de durere se prăvăli peste Brooke. Biata Natalie. "A fost vizată pentru că a participat la cursul meu."

Șeful O'Connell s-a clătinat pe cârje. "Nu știm asta." Brooke l-a fixat cu privirea.

"Dar este o posibilitate puternică." Fața șefului s-a încordat. "Trebuie să intervievez familia și prietenii ei. I-a înmânat lui Luke o bucată de hârtie. "Aici sunt conturile fetelor, informațiile de logare, parolele etcetera. Vezi ce poți face cu ele. Le-am trimis și la poliția statală, dar nu este singurul lor caz."

"O să mă ocup de asta imediat." Luke a împachetat lista.

"Anunță-mă dacă găsești ceva." O'Connell s-a întors spre Brooke. "Poți să-mi spui ceva despre Maddie sau Natalie care le-ar putea lega?"

"Nici măcar nu am cunoscut-o pe Maddie înainte de săptămâna asta." Brooke și-a frecat fruntea. "Natalie și sora ei au participat la ultimul meu curs de autoapărare pentru femei, care evident nu a ajutat prea mult." Ce altceva ar fi putut să o învețe pe Natalie pentru a o ține în siguranță? Cum de nu reușise?

"Brooke." Șeful i-a îndreptat o privire serioasă. "Mini Cooper-ul lui Natalie a fost găsit pe marginea drumului pe drumul ei de la serviciu spre casă. Bara ei de protecție era distrusă. Ambele cauciucuri din spate erau dezumflate. El nu doar a scos-o de pe drum. I-a lovit mașina cu a lui. Nu erau case sau afaceri la vedere. Nicăieri unde să poată alerga după ajutor. Geamul șoferului era spart. Probabil a încuiat portiera pentru a încerca să-l țină afară. A încercat să contacteze poliția pe mobil, dar semnalul era slab. Apelul nu a trecut. Avea răni la mâini și la antebrațe care sugerează că s-a luptat." Vocea lui s-a stins. "Dar el era mai mare și mai puternic."

Plămânii lui Brooke s-au extins într-o respirație dureroasă, tremurândă.

"Aceasta nu a fost munca unui amator. El știa ce face. Faptul că Natalie nu s-a putut lupta cu el nu este vina ta."

"Dar dacă nu eram eu, ea nu ar fi fost ținta lui." Și gândindu-se la ținte, Brooke și-a scos telefonul. "Scuzați-mă un minut. Vreau să văd ce fac copiii și trebuie să îl anunț pe Ian ce se întâmplă."

Știa că copiii ei sunt în siguranță în clădirea cu apartamente de înaltă secu-

ritate a lui Ian, dar grijile unei mame nu erau întotdeauna raționale. Teama pentru copiii ei era pur instinct.

***

Ploaia torențială a lovit fața lui Brooke în timp ce mergeau de la secția de poliție la mașină. "Unde mergem?"

"Ne-am cazat la un hotel la 20 de minute de aici."

"Vreau să merg acasă."

"Știu, dar aici e mai sigur." Luke a ghidat-o cu o mână pe spatele ei.

"Pentru cine?" a protestat Brooke. "Aș prefera să mă găsească pe mine decât să-și verse furia pe o altă tânără nevinovată."

"Brooke, nu am de gând să-l las pe tipul ăsta să te aibă, indiferent ce s-ar întâmpla." Luke a așteptat până când ea i-a întâlnit privirea. "Și chiar crezi că se va opri dacă te va avea pe tine?"

"Nu." Brooke s-a așezat pe scaunul pasagerului. "Am rămas fără haine. Dacă o să ne ascundem pentru o perioadă nedeterminată de timp, aș vrea să îmi iau calculatorul. Și mi-am lăsat încărcătorul telefonului pe noptieră, iar telefonul meu este aproape mort. E în plină zi. Toată activitatea acestui tip a fost noaptea. Ce-ar fi să ne întoarcem la mine acasă pentru câteva ore acum și să ne cazăm la un hotel mai târziu?"

El a luat în considerare compromisul ei pentru câteva secunde. "În regulă." S-a întors la ea acasă și a parcat în față. "Așteaptă aici cu ușile încuiate. Dacă vezi pe altcineva în afară de mine, pleacă și sună la poliție."

Brooke s-a holbat la casă în timp ce Luke a intrat. El nu s-a întors timp de zece minute lungi.

"OK. Zona e liberă." Le-a dus bagajele în bucătărie. "O să încălzesc niște supă."

"Nu mi-e foame." Și-a aruncat poșeta pe masă.

"Ar trebui să mănânci oricum." El și-a așezat laptopul pe masă. L-a conec-

tat și a pornit, apoi a turnat niște supă într-o cratiță. A aprins arzătorul de sub ea.

Neputând să se așeze, Brooke se plimba prin bucătărie. Bine că genunchiul ei se îmbunătățise. Nu se putea gândi să stea nemișcată cu atâta agitație în ea. Chipul lui Natalie îi tot apărea în minte, iar imaginația lui Brooke îl zdrobise până la nerecunoaștere.

Stând la aragaz, amestecând supa, Luke se încruntă peste umăr. "Am de gând să lucrez la identificarea paralelelor în activitatea social media între cele două femei. Cu mai multe site-uri și profiluri, doar descărcarea tuturor informațiilor va dura probabil ceva timp. De ce nu accesezi conturile lui Natalie, le citești și vezi dacă îți sare ceva în ochi?"

Și-a luat laptopul din birou și l-a deschis lângă calculatorul lui Luke. El a așezat un bol cu supă de pui pe masa de la celălalt cot al ei, apoi i-a adus biscuiți. Mirosul i-a ajuns la nas. Ea a luat o lingură. A plutit deasupra castronului în timp ce vinovăția o străbătea. Cum putea să-i fie foame când o tânără era moartă din cauza ei? Cum putea să mănânce când familia lui Natalie făcea aranjamentele pentru înmormântare?

Luke s-a așezat cu propriul său prânz întârziat. "Trebuie să mănânci, Brooke. Să te îmbolnăvești nu are niciun rost. Să ajuți poliția să găsească ucigașul este cea mai bună întrebuințare a vinovăției și furiei de acum."

Putea el să-i citească gândurile? Și-a pornit computerul și a mâncat câteva linguri în timp ce laptopul se încălzea. Stomacul ei a protestat, apoi s-a liniștit pe măsură ce supa caldă o liniștea. Brooke a reușit să mănânce jumătate din castron în timp ce își verifica e-mailul. Aceleași vechi, aceleași vechi de la școală. Împingând bolul deoparte, s-a înzdrăvenit și a început să navigheze prin profilurile de social media ale lui Natalie.

Natalie era activă online, dar nu își anunța activitățile minut cu minut, așa cum făcuse Maddie. Brooke a derulat. Natalie era abonată la actualizările de la Forever Fitness și la pagina absolvenților de la Coopersfield High School. Brooke a trecut la secțiunea de fotografii și s-a holbat la pozele fetei frumoase și zâmbitoare al cărei corp ruinat zăcea într-un sertar de morgă din oțel inoxidabil. Stomacul lui Brooke a avut crampe. A respirat pe nas și s-a luptat

cu greața. Emoțiile ei nu o ajutau. Ucigașul lui Natalie trebuia să fie oprit, iar Brooke trebuia să își înăbușe vina dacă voia să contribuie.

Brooke a derulat cele două fotografii din ultimii doi ani și s-a oprit asupra unei poze cu echipa de fotbal a lui Natalie din liceu. A deschis o a doua fereastră, s-a conectat la contul lui Maddie și a făcut clic pe fila PHOTOS. Fotografiile echipei de hochei pe iarbă a lui Maddie au apărut în primele câteva ecrane. Ceva s-a declanșat în mintea lui Brooke. S-a întors la poza echipei lui Natalie. Fotografiile erau asemănătoare, ceea ce avea sens, deoarece toate fotografiile din anuarul echipelor sportive arătau la fel. A aranjat ferestrele pentru a vedea imaginile una lângă alta. Pe marginea stângă a ambelor fotografii se aflau pe verticală niște cuvinte mici. Creditul fotografului? Ea a mărit imaginile până când a putut citi literele.

"Luke."

"Ai găsit ceva?" El și-a schimbat poziția.

"Poate." Ea a înclinat computerul astfel încât el să poată vedea ecranul. "Uită-te la pozele astea."

Luke s-a aplecat. "Știm că ambele fete au fost sportive în liceu. De ce ar fi neobișnuit să aibă pozele echipei lor pe profilurile lor?"

Brooke a arătat spre numele de pe ambele imagini. OWEN ZIMMERMAN PHOTOGRAPHY.

"Coincidență?" Luke și-a scărpinat bărbia. "Câte școli folosesc același fotograf?"

"Nu știu." Brooke a suspinat. "Îl folosim pe Owen de ani de zile. El ne oferă un pachet grozav. Ai dreptate. Ar putea fi la fel pentru toate școlile locale."

"Merită să-i transmiteți asta șefului O'Connell."

Brooke și-a luat telefonul mobil și a format numărul. A fost instruită să formeze 911 doar dacă apelul era o urgență. Linia a trecut la mesageria vocală. I-a lăsat un mesaj șefului să o sune înapoi.

"Singurele două lucruri care ies în evidență între conturile fetelor sunt Forever Fitness și pozele echipei." Brooke nu putea să renunțe la niciunul dintre ele. "Hai să facem o plimbare până la studioul lui Owen. Este chiar în

oraș."

"Brooke, noi ajutăm poliția, nu acționăm în locul ei."

Dar poliția lucra la propriile teorii, iar legăturile lui Brooke erau subțiri ca pânza de păianjen. "Oricine ar fi, ar putea plănui o altă crimă chiar acum."

"Și vizita la Owen ce va realiza?"

"Vreau doar să arunc o privire în studioul lui."

"De ce? Mă îndoiesc că un criminal ar lăsa dovezi la vedere."

"Atunci nu va strica să trec pe acolo. Voi spune doar că vreau informații despre realizarea unor portrete de familie. Nu e nimic suspicios în asta. În plus, ai spus-o chiar tu. Legătura dintre Owen și fete este fragilă. Poate pot să aflu unde a fost aseară și să-l elimin de pe lista noastră." Brooke a sărit în picioare, gândul de a face ceva activ pentru a ajuta energizând-o. S-a îndreptat spre hol într-un pas vioi. "Ia niște haine de antrenament. Am chef să încerc niște echipamente de exerciții pe drumul de întoarcere."

"La naiba, Brooke!" a strigat Luke din bucătărie. "Nu ne putem duce să căutăm un criminal. Dacă îl avertizezi?"

"Vom fi foarte informali. Nu pot să stau aici. Ar putea răni o altă femeie chiar acum." Ignorând înjurăturile lui, ea a urcat scările. A găsit o pereche de pantaloni de yoga în stare decentă la fundul unui sertar și i-a tras pe ea. Ce spera să găsească la studioul lui Owen sau la Forever Fitness? Credea că-l va recunoaște pe ucigașul lui Natalie?

Cercetările ei i-au spus că ucigașii se amestecă adesea în societate. Așa scăpau cu crimele lor. Totuși, trebuia să încerce. Dacă nu o făcea și o altă femeie murea în seara asta?

Natalie fusese ucisă din cauza implicării ei cu Brooke. Nu putea lăsa o altă fată să aibă aceeași soartă. Criminalul era obsedat de Brooke. Cine știa ce altceva mai plănuia. Trebuia să facă tot posibilul pentru a-l găsi înainte ca el să pună în aplicare un alt plan bolnav.

***

Luke s-a uitat la Brooke pe scaunul pasagerului din mașina lui. "L-ai sunat pe Ian mai devreme. Cum a primit vestea?"

"Nu prea bine. Vrea să păstreze copiii până se termină totul." Grozav. Un stimulent în plus pentru Brooke să urmărească criminalul.

"De ce te-am lăsat să mă convingi să fac asta?" Luke a parcat în fața unei mici case de cărămidă de pe strada a doua. Un semn discret pe cutia poștală scria OWEN ZIMMERMAN PHOTOGRAPHY cu caractere de bun gust.

"Pentru că asocierea este slabă și tu crezi că nu realizăm nimic." Brooke a ieșit din mașină. "Practic, îmi faci pe plac."

"Deci, de ce suntem aici?" Și de ce ideea de a-i face o vizită fotografului local îi dădea fiori lui Luke?

Brooke i-a deschis calea. "Ai spus că programul tău va dura cam o oră să ruleze. Am putea la fel de bine să facem ceva util în timp ce așteptăm."

A urmat-o pe jos. La naiba, în pantalonii ăia mulați de yoga, ar fi urmat-o oriunde. Un semn de curte și o săgeată corespunzătoare îi îndrumau spre ușa laterală, marcată STUDIO.

Luke a bătut. Își înclină ușor corpul în fața lui Brooke, pentru orice eventualitate.

Ușa s-a deschis. Bărbatul care a deschis-o avea în jur de 40 de ani. Ras în cap. Mai scund decât Luke, dar mai robust. Probabil suficient de puternic pentru a căra un cadavru.

Surpriza a încrețit sprâncenele lui Owen. "Brooke?"

"Bună, Owen." Brooke a zâmbit și l-a prezentat pe Luke. "Îmi pare rău, ar fi trebuit să sun mai întâi. Te-am prins într-un moment nepotrivit? Am vrut să-ți pun câteva întrebări despre realizarea unor portrete de familie. Pentru mama mea. Pentru Crăciun. Este prea târziu să comand pentru sărbători?"

"Nu, e în regulă." Owen a făcut un pas înapoi. "Intră."

Partea stângă a studioului era goală, podele din lemn închis, pereți albi. Luminile pe roți și recuzita erau împinse în colțul îndepărtat. De peretele din spate atârnau ecrane rulante, ca niște jaluzele uriașe. În partea din față a camerei, o canapea, două scaune și o măsuță de cafea erau așezate în modul conversație. Albumele foto erau așezate pe masă.

"La ce te-ai gândit?" a întrebat Owen.

"Nu sunt sigură. Ceva simplu, dar nu clișeu, dacă știi ce vreau să spun." Brooke a rostogolit o mână vagă în aer. "M-am gândit că poate ai tu niște idei."

"Lasă-mă să iau probele de la câteva ședințe recente." Owen a mers la măsuța de cafea. A răsfoit câteva teancuri de albume foto mici și a ales două. A făcut un gest către canapea. "Ia loc și uită-te la astea. Vezi dacă ceva îți atrage atenția."

Brooke s-a lăsat pe canapea. Owen a luat scaunul în diagonală față de ea. Luke rămase în picioare. Stând și uitându-se la poze nu aveau de gând să ajungă nicăieri.

"Aveți o toaletă?" a întrebat Luke.

Owen a arătat cu degetul. "Pe ușa aceea. Prima cameră pe stânga." "Mulțumesc." Luke a urmat indicațiile lui Owen.

"Oh, îmi place asta." Vocea lui Brooke se stinse când Luke închise ușa în urma lui.

Așa cum sperase, un mic birou se afla vizavi de baie. Luke se furișă înăuntru. Dacă Brooke voia răspunsuri despre Owen Zimmerman, Luke avea de gând să i le obțină. Apoi avea de gând să o ducă într-un loc sigur pentru noapte.

Un computer hiberna pe birou. Imaginile dispăreau și apăreau într-un slideshow de protecție a ecranului. A apăsat pe bara de spațiu și a ținut urechea la conversația înăbușită din cealaltă cameră. O examinare rapidă a sertarelor biroului nu a adus nimic interesant. Dulapul era la fel de lipsit de evenimente. Computerul clipi la viață. Luke a aruncat o privire rapidă la fișierele de pe hard disk. Majoritatea fișierelor erau pline de imagini, așa cum era de așteptat de la un fotograf, organizate în foldere după numele clientului. Câteva straturi mai jos, el a scos un dosar etichetat obscur: SPECIAL JOB.

Miniaturile erau suficient de șocante pentru ca Luke să nu dea clic pentru a deschide vreuna dintre ele. Și-a scos brelocul. O unitate flash de mărimea unui baton de gumă atârna. Luke a introdus-o în slotul USB și a copiat întregul folder. Apoi a închis fereastra de fișiere și s-a strecurat la toaletă pentru a trage apa și a da drumul la chiuvetă pentru câteva secunde.

În studio, Owen se mutase pe canapeaua de lângă Brooke, mult prea aproape având în vedere noua părere a lui Luke despre fotograf.

Brooke a zâmbit. "Ce zici de asta?"

Era o fotografie în aer liber a unei familii în blugi și pulovere, adunată în jurul unui ciobănesc german.

"Frumos și natural." Luke și-a pus fața de joc și s-a așezat de cealaltă parte a lui Brooke.

Ea i-a arătat o jumătate de duzină de fotografii. "Care crezi că le va plăcea copiilor?"

"Cel cu câinele, fără îndoială." Luke ar fi spus orice pentru a o îndepărta pe Brooke de Owen. Unitatea flash îi făcea o gaură în buzunar.

"Îmi place și asta." Brooke a închis cartea.

Owen a deschis o agendă. "Vrei să stabilim o oră pentru filmare?"

Brooke și-a strâns buzele. "O să te sun săptămâna viitoare să facem o programare. Trebuie să văd în ce zile copiii sunt cu tatăl lor."

"Nici o problemă." Owen și-a închis cartea și a pus-o pe masă.

Brooke s-a ridicat în picioare. "Mulțumesc, Owen. Părinților mei o să le placă poza asta."

"Mulțumesc că ați venit." Owen le-a arătat ușa. "Vorbim săptămâna viitoare."

Au mers până la mașină și s-au urcat în ea. Luke a pornit motorul.

Brooke și-a agățat centura de siguranță. "Poate că m-am înșelat în privința lui Owen."

"Nu." Luke s-a îndepărtat de bordură. "În timp ce tu te uitai la poze, eu am făcut un tur rapid prin computerul lui Owen."

Capul lui Brooke s-a ridicat brusc. "Sunt impresionată."

Luke își strânse degetele pe volan. "Să nu fi. Ceea ce am făcut a fost ilegal și periculos. De fapt, nu pot să cred că am făcut-o. Obsesia ta este contagioasă."

"Ce ai găsit? Lasă-mă să văd."

"În niciun caz." Luke s-a întors spre Main Street și și-a aprins farurile. Deasupra orașului pitoresc, norii se apropiau, aducând cu ei amurgul timpuriu. "Îi înmânez copiile dosarelor șefului O'Connell. Deși le-am obținut ilegal, așa

că nu sunt sigur ce va face cu ele."

"Cu ce?"

"Imagini. Serios, odată ce le vezi, nu poți să nu le vezi. Chiar mi-ar plăcea să nu mai văd pozele alea. Nu am de gând să ți le arăt."

"Vrei să-mi spui ce naiba ai găsit?"

"Niște filme porno BDSM foarte deranjante."

Brooke a ridicat din umeri. "Oamenilor le place asta în zilele noastre."

"Ție îți place?"

Brooke a roșit. "Nu, dar fiecare cu părerea lui sau a ei."

"Asta nu era o mică sesiune de bondage sau de supunere pentru nevestele plictisite din suburbii ca să se descarce." Se simțea de parcă ar fi trebuit să-și albească globii oculari. "Aseta erau violente."

Și sângeroase.

Capitolul 34

Zgârietură.

Maddie s-a enervat când creanga de afară s-a frecat de fereastra ei. Părul de pe gât i s-a ridicat.

Doar vântul. Doar vântul. Doar vântul.

Dar repetarea faptelor nu i-a potolit paranoia dezlănțuită. Creierul ei știa că este în siguranță aici, cu părinții ei, dar inima îi tresărea la fiecare zgomot, oricât de obișnuit. Oare teroarea ei va dispărea vreodată? Va reveni vreodată la normal? Mâine avea o programare la un psihiatru. O ducea tatăl ei, dar ea deja se temea să iasă din casă.

Ea supraviețuise atacului, doar că *ea* era cea închisă. *El* era încă acolo, liber să facă orice dorea. Părinții ei au încercat să o protejeze, dar Maddie văzuse la știri despre fata ucisă. Ar fi putut fi ea. Ar fi fost ea dacă nu ar fi fost Brooke.

Privirea i s-a îndreptat spre fereastră, acum neagră de la căderea nopții, dar tot ce putea vedea era propria ei reflexie. Oricine de afară, însă, o putea vedea.

Telefonul lui Maddie a bâzâit.

L-a ridicat și a zâmbit. A deschis mesajul de la Tyler.

Mi-e dor de tine.

Rânjetul i s-a extins când durerea de pe față nu mai era decât o durere. I-a trimis un mesaj înapoi lui Tyler.

U2.

A trecut ieri pe la ea și i-a adus flori. De asemenea, se oferise să o ducă la școală și la serviciu când era pregătită să se întoarcă. Până când atacatorul ei nu era prins, Tyler nu voia ca ea să meargă nicăieri singură.

Îi păsa de ea, chiar și după ce ea se despărțise de el. În ciuda frigului provocat de faptul că agresorul ei era încă în libertate, în Maddie strălucea căldura. Încă nu era pregătită să se întoarcă la muncă sau oriunde altundeva - abia reușea să suporte o oră sau două singură în camera ei, dar într-o zi...

A sosit un alt mesaj de la Tyler. Se oprea să o vadă când ieșea de la serviciu.

Zgârietură.

Înălțimea sunetului i-a provocat o durere în dinți. Și-a lăsat telefonul pe pat și s-a ridicat în picioare, încet și cu grijă. Camera s-a învârtit, dar s-a liniștit în câteva secunde. Covorul era moale sub picioarele ei goale în timp ce mergea spre fereastră. A rămas la marginea camerei, astfel încât să nu fie vizibilă pentru nimeni de afară. Proprietatea era înconjurată de păduri - aceeași pădure în care fusese atacată. El ar putea fi acolo. Urmărind. Așteptând.

Maddie a tras draperiile. Mișcarea bruscă a trimis o undă de durere prin mușchii dureroși ai umerilor ei. Capul și fața ei încasaseră cea mai mare parte din bătaia lui, dar restul corpului nu scăpase de răni. S-a dus în capul scărilor. Mâna ei se agățase de balustradă în caz că o amețeală se abătea asupra ei.

La baza treptelor, picioarele ei au protestat împotriva podelei reci de lemn a palierului. Maddie a tremurat când s-a întors spre camera familiei din spatele casei.

"Tată?"

Tatăl ei era în ușă înainte ca ea să fi străbătut cei cinci metri de hol. Pușca îi atârna în cot. La cincizeci de ani, chel și cu o burtă care arăta dependența sa atât de Pringles, cât și de fotoliu, tatăl ei nu era un specimen fizic amenințător. Dar în fiecare sezon își prindea cerbul. Maddie nu avea nicio îndoială că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să monteze capul atacatorului ei pe perete.

Expresia lui s-a înmuiat. "De ce ai nevoie, scumpo?"

"Ai putea să tai mâine creanga aia mare de pe copacul din spate? Se freacă de fereastra mea și..."

"O voi face chiar acum."

Maddie s-a uitat la fereastră. Anxietatea se rostogolea prin ea într-un val unsuros. "Mâine e bine."

Dar tatăl ei era deja în mișcare. "Va dura trei secunde." I-a dat pușca mamei ei. "E încărcată."

Mama a acceptat arma grea cu o mișcare ciudată a corpului ei ușor, iar tata s-a îndreptat spre ușa din spate.

O nouă explozie de teamă a sprintenit prin burta lui Maddie.

"Nu trebuie să faci asta în seara asta. Plouă."

"Scumpo." A apăsat pe un întrerupător de perete de lângă ușă. Un mic cerc de lumină s-a revărsat pe punte. "Mă întorc imediat. Abia scuipă."

A deschis ușa și a ieșit afară. Cizmele lui au pocnit pe lemn. A coborât treptele și a ieșit din sfera galbenă proiectată de becul cu insecte. S-a întors spre magazia din spatele proprietății, unde erau păstrate uneltele din curte. Apoi noaptea l-a înghițit.

"Închide ușa, dragă", a spus mama ei.

Maddie s-a încruntat în întuneric. Au trecut câteva secunde. Transpirația îi curgea pe spate și îi îmbiba hanoracul. Bătăile inimii îi accelerau, pulsându-i frica prin vene cu fiecare bătaie mai rapidă.

Ceva a foșnit.

A fugit pe ușă.

"Maddie, întoarce-te înăuntru", a strigat mama ei, dar Maddie nu s-a putut opri. Nu putea lăsa să i se întâmple nimic tatălui ei.

***

S-a ghemuit sub un copac. Sub gluga jachetei sale, un vânt rece îi sufla pe fața descoperită. Ploaia îi picura obrajii, dar abia simțea răcoarea. Entuziasmul care-i bătea în stomac era mai mult decât suficient pentru a-i ține de cald.

În umbra copacului, a urmărit spatele clădirii. Iubea întunericul, se bucura de posibilitățile pe care le crea, de ușile metaforice pe care i le deschidea.

Anumite acte nu puteau fi contemplate în lumina zilei.

Seara aceasta era punctul culminant al întregii sale experiențe în vânarea prăzii. În planificare. În a fi atent la cele mai mici detalii.

Ușa se deschidea. O siluetă ieșea afară. Era ea?

Nu. Forma era prea mare. Un bărbat trecea cu pași repezi, frunzele moarte fugind din calea lui. S-a ascuns mai adânc în umbră, a rămas nemișcat și a așteptat ca omul să treacă. O clipă mai târziu s-a relaxat. Acolo. Forma ei ușoară și ezitantă s-a strecurat pe ușă și a intrat în noapte.

Un fior proaspăt îi străbătu venele. Asta era. Începutul provocării din seara asta. S-a mutat în poziție.

Încrucișându-și brațele și frecându-și bicepșii de temperatura în scădere, a trecut pe lângă ea, cu pași nesiguri, cu ochii scrutând întunericul. S-a oprit. Ochii ei s-au mărit când l-a văzut. Fața i-a înghețat de groază.

I-a apucat încheietura mâinii și a tras-o în umbră. Înainte ca ea să poată scoate vreun sunet, pumnul lui i-a lovit tâmpla. Ea s-a prăbușit, iar el i-a adunat trupul moale în brațe.

Data trecută a făcut o mulțime de greșeli. A fost leneș și prea încrezător.

S-a grăbit spre mașina lui. A jonglat cu corpul ei lejer și și-a căutat cheile. Durerea i-a străbătut încheietura rănită când a mutat greutatea ei. O apăsare a degetului mare a deblocat portierele. Aruncând o privire rapidă în jur pentru a se asigura că nu se uită nimeni, a manevrat-o pe bancheta din spate. A scos o cutie mică de plastic din buzunarul din spatele scaunului șoferului. Înăuntru, seringa era plină și pregătită. Nu o putea pune în portbagaj; era rezervat. Nici nu putea risca ca cineva să o vadă zvârcolindu-se, legată în mașina lui.

Da, ketamina era înșelătoare, dar el nu măsurase decât o doză mică, suficient cât să o țină liniștită până la ora spectacolului. Se va trezi la timp pentru festivități. Cine voia să i-o tragă unei femei inconștiente? Ar putea la fel de bine să treacă la necrofilie, și care era distracția în asta? Nu, lui îi plăceau vii și mișcătoare.

El a aranjat-o pe o parte. Dacă cineva s-ar fi uitat în mașină, ea ar fi părut că doarme. Când era mai aproape de destinație, îl așteptau legăturile și o bandă la ochi.

Acum, trecem la pasul doi.

Capitolul 35

Brooke a citit răspunsul lui Chris la mesajul ei. El se juca jocuri video. Haley era în camera ei. Deși știa că copiii erau bine la Ian, mesajul fiului ei i-a dat un oftat de ușurare.

"Mai vrei să mergi la sală?" a întrebat Luke.

Ea a luat în considerare întrebarea lui. După tonul lui, el ar fi preferat să sară peste asta. Dar dacă ucigașul nu era Owen? "Vreau."

"Nu-mi place." A pornit ștergătoarele când câteva picături mici de ploaie au lovit parbrizul. "Vreau să fii într-un loc sigur până la lăsarea întunericului. Hotelul nu este la fel de sigur ca locul meu, dar este cea mai bună opțiune pentru seara asta."

Norii groși au grăbit sosirea nopții. "Dacă Owen este doar un pervers, nu un criminal?"

"Nu ai văzut pozele alea." Dezgustul răsună prin vocea lui Luke. "Chiar vreau să-i duc acele fișiere lui Mike."

"O să sune înapoi. Având în vedere că tu ai furat imaginile, nu vreau să le las altcuiva."

"Chiar și așa, nu știu ce speri să realizezi la Forever Fitness."

"Ambele fete erau membre."

"Ar putea fi o coincidență. Fetele locuiau în același oraș. Probabil că și-au intersectat drumurile în mai multe feluri." Luke a oprit la un stop, apoi a virat pe Main Street. "În plus, poliția știe deja despre legătura dintre fete și sala de sport."

"Aș vrea totuși să verific. Tipul ăla de la birou era cu siguranță destul de puternic." Și Zack cel super-fit îi dăduse fiori lui Brooke.

El a pufnit. "Bine. Cu o condiție."

"Care?"

"După aceea, mănânci o masă adevărată și mergem la hotel pentru noapte." Stomacul lui Brooke avea crampe la ideea de mâncare, dar trebuia să meargă la Forever Fitness. Era singura legătură pe care o mai găsiseră între cele două fete. Dacă nu se opreau și se dovedea că ucigașul avea legătură cu sala de sport? Nu putea trăi cu mai multă vinovăție decât era deja acumulată pe umerii ei. "S-a făcut."

"De ce nu-l suni din nou pe șeful poliției?"

Brooke a format numărul de mobil al lui O'Connell. O voce mecanică a răspuns și a instruit-o să apese tasta unu dacă apelul ei era o urgență. Brooke a apăsat numărul doi pentru căsuța vocală. A lăsat un alt mesaj. Probabil că el era încă legat de familia lui Natalie. Tristețea și dorința de a ajuta la găsirea ucigașului tinerei femei au înflorit proaspăt în burta lui Brooke.

Câteva minute mai târziu, au intrat în centrul comercial care adăpostea Forever Fitness. Luke a parcat în raza unui felinar și a luat o geantă de sport din portbagaj. Au intrat înăuntru. Aerul era umed și mirosea a transpirație.

"Trebuie să mă schimb. Te rog să rămâi în zonele publice până mă duc în vestiar."

"Sigur."

Înăuntru, și-au înmânat actele de identitate temporare fetei blonde drăguțe de la ghișeu.

"Zack lucrează în seara asta?" Brooke a zâmbit.

"Nu, a plecat." Blonda a introdus numerele lor de membru în computer. "Vrei să-i lași un mesaj?"

"Nu, mulțumesc." Brooke a scanat camera. Chiar ar fi vrut să aibă o conversație informală cu Zack. Câțiva bărbați tineri mormăiau în secțiunea de greutăți libere. Două fete alergau pe benzile de alergare, cu ochii pe televizoarele agățate pe peretele opus, cu căștile conectate la aparate. Nu recunoștea pe nimeni. Ce să facă? Să stea și să se holbeze la ceilalți membri nu era cea mai bună metodă de a se integra. S-a așezat la un aparat de împins pieptul. Câtă greutate putea să apese? A introdus știftul sub marcajul de douăzeci de kilograme. Atât cântăreau pungile de mâncare pentru câini pe care le căra din mașină până acasă.

"Credeam că ai spus că ești bolnavă azi?" Capul i se întoarse spre voce.

Greg stătea lângă ea. Tricoul îi era ud leoarcă, iar sudoarea îi picura de pe față. Își usca fruntea cu un prosop. „Ai chiulit?”

"Mi-am luat o zi liberă", a corectat Brooke, toleranța ei pentru lipsa de grație socială a lui Greg fiind mai scăzută decât de obicei.

"Hei, nu-mi pasă." Greg și-a ridicat mâinile într-un gest defensiv. "Tu nu pleci niciodată."

"Nu te-am văzut când am intrat." Brooke a scanat sala de sport.

"Am fost la cursul de cross-training." A aruncat un deget spre sala de exerciții. Un grup de bărbați și femei care arătau în formă ieșeau. De fapt, Greg era mai în formă decât realizase Brooke. Nu avea mușchi voluminoși, dar corpul lui era slab și arătos. Avea genul de corp care putea să ridice femei moarte și totuși să se strecoare printr-o fereastră îngustă de la subsol. *Oh, oprește-te.* Acesta era Greg. Îl cunoștea de ani de zile. "Este un antrenament greu. Cum e genunchiul tău?"

"Mai bine, dar astăzi mă limitez la partea superioară a corpului."

Greg a dat din cap. "Inteligent. La fel și ridicarea greutăților, mai ales pe măsură ce îmbătrânești."

Brooke și-a mușcat replica sarcastică care vroia să iasă la iveală. În schimb, a scos un sunet de acord neangajant.

"Ei bine, trebuie să mă duc să fac un duș. Să ai un weekend plăcut." S-a îndreptat spre vestiar.

Dând din cap în semn de recunoaștere, Luke a trecut pe lângă profesoară

în drumul său spre ieșire. S-a apropiat de Brooke și s-a aplecat spre ea. "Vezi ceva suspect?"

"Nu încă."

Luke s-a îndreptat spre greutățile libere, unde se adunau bărbații care grohăiau.

Brooke și-a îndreptat din nou atenția către aparatul ei. A împins mânerul. Abia a putut mișca maneta. Poate că chiar trebuia să se înscrie la sală. A dat înapoi greutatea și a încercat din nou. *Ugh.* Ridicarea greutăților era nașpa. O duzină de apăsări mai târziu, a trecut mai departe. Aparatul pentru biceps nu se simțea mai bine. A stat în picioare. Camera s-a înclinat.

Poate că antrenamentul cu mai mult stres decât mâncare în organism nu era cea mai bună idee. Se prefăcu că trece printr-un alt aparat cu greutatea minimă.

I-a făcut semn lui Luke, care apăsa un teanc impresionant de greutăți. Câteva minute mai târziu, se îndreptau spre mașină.

"Ei bine, asta a fost un eșec." Brooke și-a șters o picătură de ploaie de pe obraz. "Am fost probabil cei mai suspicioși oameni din sală."

"Adevărat." Luke și-a aruncat geanta de sport pe bancheta din spate a mașinii. "Ce zici de cină?"

Brooke a văzut Dragonul de Jad la celălalt capăt al centrului comercial. "Probabil că aș putea mânca niște supă wonton."

"Merge și pentru mine. Va fi și rapid." Luke a supravegheat parcarea. "Nu vreau să mă întorc la tine acasă pe întuneric."

"Computerul tău ar trebui să-și termine magia până ajungem noi acasă. Vom mânca și vom pleca." În ciuda încercării de curaj a lui Brooke, întunericul i-a ridicat firele de păr de pe ceafă. S-a apropiat de Luke. Fiecare umbră reprezenta o potențială ambuscadă.

***

Un sentiment de izolare îl cuprinse pe Luke. S-a întors la cutia poștală a lui Brooke. Farurile au trecut peste peluza ei din față. A parcat pe alee și s-a uitat în sus la casa întunecată.

La naiba.

Nu lăsaseră nicio lumină aprinsă. Plănuise ca Brooke să fie departe de aici și într-o locație mai sigură înainte de căderea nopții. Rezervase chiar și camera folosind cardul de credit al firmei pentru a elimina orice legătură cu Brooke. Într-un hotel decent, nu mai exista posibilitatea de a rezerva o cameră cu bani sub un nume fals. Un act de identitate cu fotografie era necesar pentru aproape orice aranjament de călătorie în zilele noastre. Chiar dacă își făcuse o carieră în această industrie, uneori tânjea după zilele de dinainte ca 11 septembrie să ridice steagurile de securitate ale lumii.

"Așteaptă aici până verific lucrurile." Luke s-a aplecat peste scaun și a scos o lanternă din torpedou. "Încuie ușile și..."

"Știu." Brooke l-a întrerupt.

El s-a uitat la ea. Chiar ar fi plecat cu mașina și ar fi sunat la poliție dacă ar fi crezut că el este în pericol? Probabil că nu. Ea era un erou. A ieșit din mașină, a închis portiera și a așteptat ca încuietorile să pocnească înainte de a se îndrepta spre casă.

Ușa de la intrare s-a deschis spre interior. Întunericul a înghițit foaierul. Pășind înăuntru, Luke a condus cu raza lanternei sale, ținând-o departe de corpul său pentru a nu reprezenta o țintă pentru oricine s-ar putea ascunde în întuneric.

Lăsând ușa de la intrare deschisă, el a măturat fasciculul prin sufragerie și pe hol. Nimic. Casa părea goală fără un câine de care să se împiedice. Ajungând în spatele lui, a apăsat pe trei întrerupătoare de perete de lângă ușă. Luminile au luminat holul, veranda și stâlpul de iluminat de lângă aleea din față. O privire pe ușă l-a asigurat că Brooke era bine și că nu pândea nimeni pe peluză. A cercetat primul etaj, apoi fiecare colțișor al subsolului înainte de a urca la etaj pentru a verifica sub paturi, în dulapuri și în spatele perdelelor de duș. Toate luminile din casă erau aprinse când a ieșit să o escorteze pe Brooke în casă.

A dus punga cu mâncare la pachet în bucătărie. "Ți-ai verificat programul?"

Luke a încuiat ușa. "Nu încă." Și-a verificat laptopul. Ecranul era negru. A apăsat pe touchpad și a trezit mașina care hiberna. "Am terminat. Să vedem ce avem."

Brooke a adus două boluri de supă la masă. Luke mâncă în timp ce scana prin dosare. Ambele fete fuseseră foarte, foarte ocupate. "Mă duc să sortez rezultatele."

Nu s-a grăbit, lăsând-o pe Brooke să-și termine cina înainte de a se întoarce la caz. Lista de legături comune între profilurile lui Maddie și Natalie creștea constant. Brooke își îndepărtă bolul încă pe jumătate plin, dar era mai bine decât nimic.

"Aveau mai multe în comun decât am anticipat." Luke a derulat lista.

Brooke și-a dus bolul la chiuvetă. S-a întors să se aplece peste umărul lui.

"Lista este lungă de două pagini."

"Aparent, amândouă sunt foarte populare."

"Cum restrângem căutarea?" Vocea lui Brooke s-a ridicat cu tentă de disperare.

"Nu o vom face *noi*." Luke a salvat rezultatele într-un fișier separat. "Poliția va investiga. Ai vești de la Mike?"

Brooke și-a scos telefonul mobil. "La naiba. Bateria e moartă. Mă duc să-mi iau încărcătorul. Este în geanta mea de noapte."

Ea a mers pe hol.

"Împacheteaz-o din nou, dacă tot ești acolo sus", a strigat Luke după ea. Propria lui geantă era încă în portbagaj, din noaptea precedentă. "Vreau să plec repede de aici."

Brooke s-a întors câteva minute mai târziu. Un cablu de încărcare îi atârna din mână. Și-a lăsat geanta lângă ușă. "Am o idee."

Uh-oh. Ideile lui Brooke însemnau probleme.

"O voi suna pe Maddie și voi trece prin lista asta cu ea." Brooke și-a conectat telefonul. "Ne poate spune cel puțin cum are legătură cu acești oameni și organizații. Lasă-mă să văd lista."

Luke și-a întors calculatorul. "Brooke, cred că ar trebui să lași asta în seama poliției."

"E doar un telefon." Ea i-a îndepărtat îngrijorarea.

"Așa începe totul." Luke își îndepărtă bolul, anxietatea tulburându-i stomacul. "Vom lăsa aceste dosare și fotografiile pe care le-am *furat de* la Owen Zimmerman la secția de poliție. Apoi ne vom ascunde într-un loc sigur pentru noapte."

"Desigur." Brooke a dat din cap. "Asta nu va dura mai mult de câteva minute. Dacă Maddie poate elimina ceva din această listă, poliția va economisi timp. Trebuie să îl oprim pe ucigașul lui Natalie înainte să mai rănească o fată."

Noi, nu *poliția.* "Brooke, trebuie să încetezi să faci asta."

"Ce să fac?" Fața lui Brooke a pălit. "Nu răspunde."

"Poate că și telefonul ei e mort."

"Nu." Și-a împins o mână în păr, cu ochii cu margini albe, buzele comprimate într-o linie plată, fără sânge. "S-ar putea să-mi las bateria să se descarce din când în când, dar Haley nu ar lăsa niciodată să se întâmple asta. Telefonul acela este practic lipit de mâna ei. Oricât de mult ar posta Maddie online, sunt sigură că și ea e la fel."

Brooke a făcut un cerc frenetic în timp ce forma din nou numărul. "La naiba. Unde este ea?"

"Brooke, las-o baltă. Te rog." Luke se holba la Brooke în timp ce ea își forma numărul de telefon. Anxietatea lui de a o proteja trecuse dincolo de o promisiune făcută unui prieten sau chiar de teama de a o dezamăgi pe Brooke așa cum o dezamăgise pe Sherry. Teama pentru Brooke și pentru ceea ce ar fi făcut fără ea îl cuprinsese. Respirația i s-a accelerat. Pulsul îi creștea. Transpirația îi apăru pe frunte.

"Nu aș putea suporta dacă i s-ar întâmpla ceva lui Maddie."

"Ei bine, nu aș putea suporta dacă ți s-ar întâmpla ceva." Privirile lor s-au blocat. Niciunul nu a cedat.

Expresia lui Brooke s-a înăsprit. "Nu mă pot pune înaintea ei."

Și asta l-ar face un laș dacă i-ar cere să renunțe.

Distanță. Avea nevoie de puțină intimitate pentru a-și reveni.

"Scuză-mă un minut." S-a furișat în baie și și-a stropit fața cu apă rece.

"Mike mi-a lăsat un mesaj vocal", a sunat ea din bucătărie.

Îngrijorarea s-a transformat în panică în pieptul lui Luke. Vina pusese stăpânire pe mintea ei. Nu avea de gând să dea înapoi. Avea de gând să-l urmărească pe acest criminal până când îl va găsi sau invers. Niciuna dintre opțiuni nu era acceptabilă. Cum naiba putea el să o țină în siguranță dacă ea refuza să aibă grijă de ea? Era ca o mașină fără frâne care trece peste vârful unui deal. Odată ce prindea avânt, n-avea cum s-o oprească. Avea de gând să se izbească de un zid de cărămidă.

Luke nu putea suporta să o vadă cum se prăbușește.

***

Brooke a ascultat căsuța vocală a șefului. Era din nou în biroul său. Ea a format numărul.

Mike a răspuns la primul apel. "A găsit Luke ceva?"

"Încă sortează datele", a spus Brooke. "Dar două conexiuni majore mi-au sărit în ochi. Forever Fitness și Owen Zimmerman."

"Știm că ambele fete aparțineau sălii de sport, dar cine este Owen Zimmerman?"

"Este un fotograf local". Ea a explicat că a văzut pe internet fotografiile echipei de atletism, toate făcute de Owen. "Știu că e o legătură subțire, dar când ne-am dus să-l vedem..."

"Ce ai făcut?" Vocea șefului a devenit plată.

"Am fost să luăm niște informații despre realizarea portretelor", a revenit Brooke.

Mike nu a spus nimic, dar furia radia peste linie.

Ea a mers mai departe. "Oricum, în timp ce eram acolo, Luke a găsit niște pornografie violentă pe computerul lui Owen. El a copiat-o pentru tine."

"Brooke…"

"Știu că nu este obținută legal, dar cel puțin știi că trebuie să începi să te uiți la el ca la un suspect."

Mike a mormăit: "Iisuse, Brooke. Ce încerci să-mi faci?"

Brooke a considerat că întrebarea lui era retorică. "Acum, avem acele poze pentru tine, plus Luke va avea datele descărcate și sortate pentru tine. Unde ar trebui să le lăsăm?"

"Voi fi în biroul meu." Mike părea obosit.

"Și încă ceva." Brooke a învârtit cablul de încărcare în jurul degetului. "Maddie nu răspunde la telefonul mobil."

"Este o mașină parcată în fața casei ei. Îl voi contacta pe ofițerul meu și mă voi asigura că totul este în regulă."

"Mulțumesc."

"Brooke, știu că este greu pentru tine, dar trebuie să stai departe de această investigație."

"Desigur."

"Promiți că nu vei mai căuta alți suspecți?"

"În regulă." Brooke a expirat. "Încercam doar să ajut." Mike nu înțelegea. Ea *trebuia* să ajute.

"Îmi dau seama de asta, dar este o situație periculoasă. Nu vreau să intri într-un criminal."

Brooke a încheiat apelul. Telefonul i-a bâzâit în mână. A citit ecranul. APELANT NECUNOSCUT. O alarmă i-a plutit în gât când a pus telefonul la ureche. "Alo?"

"Bună, Brooke." Vocea era o șoaptă gravă. "Cauți pe cineva?"

O, nu.

Cu o mișcare frenetică a privirii, Brooke a scanat camera în căutarea lui Luke, dar acesta nu se întorsese.

"Sunt cu ochii pe tine. Nu te mișca. Nu vorbi. Doar ascultă. Dacă nu te supui întocmai instrucțiunilor mele, o voi împușca chiar acum."

Maddie.

Un clic a răsunat peste conexiune. Brooke tresări. O armă era armată? Nu-și putea da seama.

"Întoarce-te și ieși pe ușa din spate."

Brooke a ezitat. Viața lui Maddie - și a ei - depindea de decizia ei.

"Am spus să ieșiți pe ușa din spate. Eu dețin controlul acum. Să nu uiți asta. Ai trei secunde, sau o voi ucide. Nu închide. Nu-i face semn prietenului tău. Ține telefonul la ureche."

Neavând alternative, Brooke a făcut ce i s-a spus. A scos încărcătorul din priză și s-a rugat ca în ultimele zece minute bateria ei să se fi încărcat suficient pentru orice ar fi avut el în minte. A pășit afară. Întunericul învăluia curtea. Hainele ei de antrenament nu se potriveau cu temperatura în scădere, iar ploaia rece îi scălda pielea.

"Fugi spre garaj."

A început să alerge. Iarba udă i-a udat tivurile pantalonilor de yoga. Durerea i-a străfulgerat genunchiul încă nevindecat. S-a concentrat asupra ei, a folosit-o pentru a împiedica frica să-i paralizeze creierul. Dacă nu-și păstra calmul, Maddie era moartă. Clădirea veche se profila în față. O figură stătea la colț. De înălțime și constituție medie. Îmbrăcată într-o jachetă și pantaloni negri voluminoși. O mască de schi îi acoperea capul și îi ascundea trăsăturile.

Când ea s-a apropiat, el s-a dat înapoi. "Prin spate", a șoptit el.

Ea a încetinit până la mers și s-a supus, urmând umbra lui care se retrăgea. Un sedan simplu cu patru uși era în spatele garajului, departe de casă. Bara de protecție din față era lovită. Aceasta era mașina pe care o folosise pentru a ataca mașina lui Natalie. Portbagajul și o ușă din spate erau deschise. Lumina din plafon a luminat figura unei fete înghesuită pe podea, în fața banchetei din spate. Era legată, iar capul îi era acoperit cu ceea ce părea a fi o față de pernă.

Stătea lângă portiera deschisă a vehiculului, cu un pistol îndreptat spre trupul moale al fetei. "Încheie apelul și aruncă telefonul."

Brooke a apăsat pe END. Mobilul ei a lovit buruienile picurate cu o bufnitură umedă.

A aruncat ceva spre ea. A aterizat în iarba de la picioarele ei cu un clinchet metalic. Lumina interioară a mașinii a strălucit pe argintiu. Cătușe. "Pune-le."

Ea s-a aplecat și le-a ridicat.

Posibilitățile îi treceau prin minte. Nu avea nicio armă. Nu era suficient de

aproape pentru a lovi, iar el îndrepta o armă spre mașină. Ce opțiuni avea ea?

Și-a fixat brățările pe încheieturi. "Treci în portbagaj."

A făcut o pauză. Transpirația îi picura între omoplați. Și-a strecurat telefonul în buzunar, apoi s-a aplecat, a smuls fața de pernă de pe capul fetei și a apăsat botul pe tâmpla ei.

Inima lui Brooke s-a oprit.

Capitolul 36

Haley.

Vederea chipului fiicei sale i-a luat echilibrul lui Brooke. S-a împiedicat în față.

A ridicat o mână într-un gest de oprire. "Treci în portbagaj sau e moartă. Chiar aici. Chiar acum."

Își dovedise deja dorința de a ucide. Rațiunea îi spunea să fugă după ajutor, dar corpul ei se împingea înainte pe pilot automat, instinctul matern împiedicând-o să-și părăsească copilul, chiar dacă era conștientă că simpla ei prezență nu diminua cu nimic pericolul.

Brooke s-a îndreptat spre vehicul, cu inima izbindu-i-se de coaste. Frica i-a uscat gâtul în timp ce se urca pe bara de protecție. Intrând ușor în interiorul portbagajului, mirosul de cauciuc și benzină a sufocat-o. S-a așezat pe spate și și-a ridicat picioarele. Dacă se apropia suficient...

El nu a făcut-o. "Și fără glume. O să te las pe marginea drumului, o să conduc în altă parte și o să-mi descarc toate frustrările pe fetița ta. Pe de altă parte, poate că dacă vei coopera, doar te voi ucide în seara asta."

Portbagajul s-a trântit, iar ea a fost învăluită în întuneric. Greutatea deciziei sale și spațiul restrâns o sufocau. Respirația i s-a accelerat, până când mici puncte de lumină au apărut în golul negru.

Regula principală în autoapărarea femeilor? Fă tot ce poți pentru a preveni

să fii dusă într-un loc secundar. Odată ce un criminal te-a prins într-un loc privat și retras, șansele tale de supraviețuire rivalizează cu fulgerele și atacurile rechinilor. Dacă doar viața ei ar fi fost în pericol, ar fi fugit și ar fi riscat ca el să o rateze în întuneric. Lovirea unei ținte în mișcare cu o armă de mână era mult mai dificilă decât părea la televizor. Chiar dacă ar fi împușcat-o, Luke ar fi auzit. Ajutorul ar fi putut fi chemat.

Dar nimic din pregătirea ei nu a pregătit-o pentru o armă îndreptată spre copilul ei de către un bărbat mai mult decât dispus să comită tortură și crimă.

Disperarea și vinovăția i-au înfășurat inima și au strâns-o puternic.

Ce a făcut? Ar fi trebuit să fugă după ajutor. Să plece după ajutor. Nu avea cum să le lase pe niciuna dintre ele să plece.

Dar nu-și putea părăsi fiica, chiar dacă antrenamentul ei îi spunea că asta era cea mai logică mișcare. Înghețase și se supusese. Panica îi străbătea venele, răspândindu-i certitudinea înghețată în membre. Făcuse exact opusul a tot ceea ce le învățase pe fetele ei și își condamnase fiica la moarte.

***

Luke își uscă fața și se uită la reflexia lui în oglindă.

Fii bărbat.

Îi promisese că o va proteja pe Brooke până când se va întoarce la muncă. În seara asta, va termina de sortat datele pentru poliție și o va duce la un hotel. Între timp, v-a renunța la relația personală pe care o dezvoltaseră. Ar fi rezervat două camere comune. Nu mai făcea dragoste cu Brooke, deși pieptul îl durea deja de pierdere. Legătura pe care o împărtășeau nu semăna cu nici o alta din experiența lui. Dar în acea legătură simțea nu doar puterea de a-l vindeca, ci și abilitatea de a-l rupe la fel de ușor. Așadar, își va ține promisiunea față de Wade, dar nu va risca recuperarea lui. Brooke nu se putea schimba. Era prinsă într-o spirală fără speranță a vinovăției pe care el o înțelegea prea bine. Ea se punea în pericol în mod nesăbuit, iar el nu putea suferi încă o pierdere.

S-a întors în bucătărie și și-a verificat calculatorul. Programul fusese terminat. "Brooke?", a strigat el.

Niciun răspuns.

A verificat sufrageria și biroul ei. Erau goale. A luat scările două câte două. "Brooke?" Toate cele patru dormitoare erau goale. La fel și băile. O liniște stranie s-a așternut peste casă în timp ce alarma s-a declanșat în el.

Luke a verificat subsolul și apoi a alergat prin primul etaj încă o dată. În foaier, și-a împins o mână peste cap. Brooke nu era în casă. Unde naiba era ea? Mașina ei și a lui stăteau amândouă pe alee. Ușa din față era încuiată. Luke a deschis ușa și a ieșit pe verandă. "Brooke?"

O rafală friguroasă de vânt a împrăștiat frunze moarte pe alee.

Luke s-a întors înăuntru. A alergat pe hol. Ușa din spate era descuiată. A luat o lanternă și a ieșit afară. O tură în jurul casei nu a dat niciun semn de ea. Groaza i-a străbătut corpul. "Brooke?"

Garajul?

Era singurul loc de pe proprietate unde mai putea verifica. Luke alerga prin iarbă, o groază suprarealistă învăluindu-l, ca un coșmar din care nu se putea trezi. De ce ar fi venit ea aici?

Fără motiv. Se întâmplase ceva, iar el nu observase pentru că se speriase și fugise în baie.

Garajul era gol. L-a sunat pe șeful poliției. Mike a răspuns la primul apel.

"Ai vorbit cu Brooke?" Luke a închis ușa garajului.

"M-a sunat acum 15 minute să-mi spună despre centrul de fitness și despre fotograf. Nu am fost de acord cu nici o acțiune și i-am spus să nu se mai amestece în caz."

"Rahat." Luke se învârtea în jurul clădirii, plimbându-și raza prin iarbă în arcuri ritmice.

"Ce s-a întâmplat?" Mike a retezat cuvintele.

Luke se învârtea într-un cerc frenetic. Lumina lui a ricoșat în mediul rural, ineficientă dincolo de o distanță de șase metri. "A plecat."

"Cum adică, a plecat?"

"Am intrat în baie. Când am ieșit zece minute mai târziu, ea dispăruse. Ușa

din spate este descuiată. Ăsta e singurul indiciu."

"Venim imediat."

Luke a încheiat convorbirea. În raza luminii sale, o licărire în iarbă i-a atras atenția. A mers spre ea. Anxietatea s-a transformat în teroare când a recunoscut telefonul mobil al lui Brooke. A cercetat iarba până unde ajungea lumina lui. La zece metri în față, urme de cauciucuri duceau spre drum, proaspete în pământul umed de la ploaia din seara asta.

Transpirând și înghețând în același timp, el și-a șters fruntea cu mâneca. Poliția era pe drum, dar era prea târziu. Brooke fusese luată.

Luke eșuase.

Capitolul 37

Agonia și confuzia îi bubuiau tâmplele lui Haley. A încercat să-și ridice capul, dar îl simțea plutind, aproape ca și cum nu ar fi fost legat de gâtul ei. Ce s-a întâmplat? A deschis ochii pentru a vedea doar întuneric. Și-a înclinat capul pentru a asculta. Un motor bâzâia. Țesătura a alunecat pe pielea feței ei. Ce era pe capului ei? S-a întins să scoată gluga, dar mâinile îi erau legate împreună. Gluga era și ea legată cumva. Nu a putut să o scoată.

Nu.

A tras de legăturile ei, dar pielea a cedat. Subțiri și inflexibile, acestea i-au săpat în încheieturi. Durerea i-a urcat pe brațe. A inspirat aerul stătut care îi înconjura fața. Picioarele îi erau libere, dar mușchii ei refuzau să asculte de ordinele ei de a se mișca. Picioarele îi cădeau când voia să se îndoaie.

A drogat-o? Nu avea altă explicație. Și-a lipit pumnii de gură pentru a-și reține țipătul.

Și-a mișcat trunchiul. Nu era prea mult loc de manevră. Era blocată întrun spațiu îngust. A încercat să se rostogolească, dar capul i s-a izbit de un obiect.

Un val de greață a cuprins-o. Și-a flexat degetele care o furnicau și a dat peste un covor plat și aspru.

O mașină.

Era în portbagaj? Nu. Își mișcă mâinile cât putu de mult și întâlni netezimea pielii. Trebuie să fie pe podeaua din spate, îndesată între scaune.

O tuse a surprins-o. Șoferul? Haley a încremenit. Deși nu putea vedea, a simțit o persoană aproape de ea. Sunetul respirației lui i-a confirmat prezența. Podeaua s-a mișcat când mașina a făcut o curbă. Cartofii prăjiți pe care îi mâncase mai devreme îi zvâcneau în stomac, inundându-i pieptul și gâtul cu o arsură acră, acidă. Și corpul ei încă plutea...

Ce se întâmplase?

Fusese în camera ei, răsfoind un număr vechi din *Cosmo*, cu ochii abia trecând peste reclamele țipătoare și gândindu-se la cât de nedrepți se purtau părinții ei.

Și apoi...

Cineva a bătut la ușa dormitorului ei. "Haley?" Tata a strigat prin ușă.

"Ce?" Tonul ei era nepoliticos și nu-i păsa. Mama îl putea acoperi cât voia, dar Haley știa că a fost ideea tatălui ei să o tragă aici și să-i ruineze viața.

Ușa s-a deschis, iar tatăl ei și-a băgat capul înăuntru. "Trebuie să fug la birou. Nu voi întârzia mult. Stai înăuntru, bine?"

Fără să rețină nimic, Haley s-a încruntat la el. "Bine."

Și-a lăsat atenția înapoi la cartea de biologie. Privirea lui tristă era fierbinte pe fața ei. Știa că refuzul ei l-a rănit. Îl vedea doar două weekenduri pe lună de la divorț. Dar a cui a fost vina asta? El fusese cel care îi părăsise și se mutase prea departe pentru a-i vedea mai des. Furia a dat vina la o parte.

Nimic din toate acestea nu a fost vina ei.

Știa vreunul dintre părinții ei ce însemna acest weekend pentru ea? Le-ar fi păsat că ea pierdea cea mai importantă noapte din viața ei?

Nu. Nu o făcuseră. Mama ei era ridicolă și supraprotectoare ca de obicei. Tot ce vorbea era despre siguranță. Haley se săturase de prelegeri.

"Vrei să-ți aduc ceva special pentru cină?" a întrebat tata.

"Nu mi-e foame." Ceea ce a fost de fapt un lucru prostesc de spus, pentru că îi era. Dar lăsându-l să facă ceva frumos pentru ea l-ar face să se simtă mai bine. Ea nu voia ca el să se simtă mai bine. Ea voia să împărtășească mizeria ei.

El a închis ușa.

Haley a renunțat să mai învețe. Și-a dat cărțile la o parte și s-a întins pe plapuma pufoasă. Tatăl ei aranjase camera asta pentru ea în culoarea ei preferată: mov. Dar nu era suficient de mult aici ca să se simtă ca în camera "ei". Valiza ei era deschisă pe comodă. Va locui în ea până când i se va permite să plece acasă luni. Tata voia ca ea să lase unele lucruri aici, dar Haley căra totul înapoi în Westbury de două ori pe lună. Dacă ea se simțea ca acasă în apartamentul lui, el ar fi crezut că ceea ce făcea el era în regulă. Nu era.

S-a uitat la ceasul de lângă pat. Toate prietenele ei se pregăteau să meargă la balul de Halloween. Se gândi la costumul frumos pe care îl avea acasă în dulap și la prima ei pereche de tocuri pe care nu le va purta în seara asta. Și la Brandon, care o invitase în oraș la prima ei întâlnire oficială.

Ar merge Brandon fără ea în seara asta? Va găsi o altă fată cu care să danseze? Nefericirea a umplut-o până când s-a înecat cu ea. Ochii i s-au revărsat. Lacrimile îi curgeau pe obraji. A pufnit și și-a șters obrajii cu mâna. Acesta avea să fie cel mai prost weekend din viața ei.

Telefonul ei a bâzâit. A verificat ecranul. Un mesaj instantaneu de la Brandon. Fluturații îi înotau în stomac. S-a uitat automat spre ușă, apoi și-a amintit că tatăl ei plecase. Asta făcea el cel mai bine.

Brandon: NE ÎNTÂLNIM JOS.

Haley: EȘTI AICI?

Brandon: DA.

Vijeliile s-au transformat în viscol. El a condus până aici ca să o vadă.
Haley: CE ESTE CU DANSUL?

Brandon: L-am sărit. VREAU SĂ TE VĂD.

Căldura delicioasă a inundat-o, spălând tristețea. Brandon ar fi preferat să o vadă decât să meargă la cel mai mare dans al anului, cu excepția balului.

Brandon: COBOARĂ.

Degetele ei au ezitat. Tata spusese să nu iasă afară. Își freca unghia. Nu ar fi ieșit afară. Se va duce în hol, îl va lăsa pe Brandon să intre în clădire și îl va duce la etaj. Puteau să stea aici. Tata nu putea obiecta la asta.

Haley: K. UNDE EȘTI?

Brandon: 20TH ST. UNDE ESTE UȘA?

Haley se gândea. Intrarea de pe Twentieth Street era de fapt pe o alee îngustă. Holul principal al clădirii dădea spre Rittenhouse Square. Ea nu voia să intre în holul principal. Așa ar fi intrat tatăl ei. Mai bine pentru el să nu știe că ea era jos.

Haley: ÎN ALEEA DE LÂNGĂ MAGAZINUL DE BAGAJE. NE ÎNTÂLNIM LA UȘĂ.

Brandon: K.

La primul etaj al clădirii tatei erau mai ales magazine. Dar trebuia să ieși afară pentru a ajunge la ele. Era și un Starbucks și un mic restaurant. Magazinul de bagaje era în capăt, aproape de ieșirea din spate spre Twentieth.

Haley și-a luat telefonul și poșeta. A mers în vârful picioarelor pe hol. Fratele ei juca un joc video în camera de zi. Focuri de armă și explozii digitalizate răsunau în spațiul mic. Chris nu a observat când ea a trecut pe lângă el și a ieșit pe ușa apartamentului. În capătul holului, a apăsat pe butonul de apel al liftului, rugându-se rapid ca tatăl ei să nu se întoarcă pentru o vreme. În oglinda peretelui liftului, și-a netezit părul și a șters o pată de rimel de sub ochi.

Ugh. *De ce nu se oprise în baie să își verifice machiajul?*

Liftul s-a oprit și s-a deschis la etajul holului. Haley a virat rapid la stânga, a trecut pe lângă paznic și s-a îndreptat spre ieșirea de pe strada Douăzeci. A privit prin ușa de sticlă, dar nu l-a văzut.

"Scuzați-mă."

Ea a tresărit. Un bărbat cu părul cărunt, cam de vârsta tatălui ei, stătea în spatele ei. A zâmbit și a dat din cap spre ușă. Haley s-a îndepărtat de ușă pentru ca el să poată ieși. "Îmi pare rău."

Aerul rece a intrat cu repeziciune când a plecat. Ușa s-a închis cu sunetul

ușor de supt al garniturii de cauciuc. Punându-și mâna pe ochi împotriva luminii mai puternice dinăuntru, ea a întretăiat ochii spre strada întunecată.

Unde era Brandon? A deschis ușa câțiva centimetri și i-a strigat numele prin crăpătură.

Nimic.

A împins ușa mai larg și a pășit prin deschizătură. Vinovăția și cuvintele tatălui ei o chinuiau. Nu avea să stea afară decât un minut. Pe trotuar, a tremurat. Fusese cald când ieșise în după-amiaza asta. Acum că soarele dispăruse, aerul devenise rece.

Ea și-a îmbrățișat brațele. "Brandon?"

Strada era întunecată, strălucirea felinarelor era întunecată de copaci, clădiri și semne. A mai făcut câțiva pași. "Brandon?" Dacă nu ieșea în încă două secunde...

O figură într-un hanorac a ieșit de sub un copac.

Ea a radiat la el. "Aici erai."

Fața ei a înghețat. Nu era Brandon. Un fior i-a străbătut venele. El a sărit spre ea. Sperând să-l sperie, în timp ce se întorcea, și-a ridicat telefonul și a apăsat pe butonul camerei, dar blițul nu a avut niciun efect. Bocancii ei s-au înfipt în pavaj. S-a năpustit spre clădire. Prea târziu. Durerea i-a izbucnit în cap. Telefonul ei s-a izbit de trotuar, iar lumea a devenit neagră.

Stomacul lui Haley se zvâcni la auzul amintirii.

Ce a făcut?

A respirat pe nas și a dorit să-și liniștească intestinele. Vomitatul nu va îmbunătăți aerul de sub masca ei.

Stupidă, stupidă, stupidă.

Nu a fost Brandon cel care i-a trimis mesaje. Fusese bărbatul care o aștepta în întuneric, iar ea mersese direct la el.

Lacrimile îi ardeau ochii. Imagini cu părinții ei și cu lucrurile răutăcioase pe care le spusese în ultimele zile se derulau în capul ei, o buclă nesfârșită de egoism. Vor fi cuvintele ei furioase și pline de ură ultima lor amintire despre ea?

O nouă greață a cuprins-o. Urma să moară.

A încercat să-și amintească lecțiile mamei sale. Păstrează-ți calmul. Gândește. Nu renunța niciodată. Ce ar fi făcut mama? Doar pentru că Haley era mai mică și mai slabă nu însemna că era complet neajutorată. Dar drogată și legată, se simțea destul de lipsită de apărare.

Mașina s-a oprit, iar Haley și-a ținut respirația.

Capitolul 38

Luke și-a înăbușit gândurile învârtite și s-a concentrat pe ecranul computerului. Cel mai bun mod de a o găsi pe Brooke era să afle cine o luase. Singurele indicii ale dispariției ei erau telefonul ei mobil, urmele de cauciucuri de lângă garaj și urma de pe internet a doi adolescenți. Mike răsfoia telefonul lui Brooke, iar doi ofițeri de poliție erau afară, verificând urmele de cauciucuri. A rămas Internetul pentru Luke.

Mike a gesticulat cu telefonul lui Brooke. "Apelul pe care Brooke l-a primit la ora 21:03 a venit de la un telefon mobil neînregistrat."

Luke își smulse atenția de la laptop. "Neînregistrat înseamnă un celular de unică folosință?"

"Da."

"Deci, nu puteți localiza apelul." Ceea ce nu a fost o surpriză.

"Bine." Mike a lăsat telefonul jos. "Ai ceva?"

"Am trecut prin zeci de profiluri legate de Natalie și Maddie. Dar acesta ridică cele mai multe suspiciuni. Jeremy Brent, nouăsprezece ani, a absolvit liceul Coopersfield anul trecut." Luke a trecut la browserul său de internet, unde încărcase profilul. "Contul său are toate semnele unui profil fals. Există o singură fotografie cu el și nicio mențiune despre vreun membru al familiei. Niciunul dintre prietenii săi online nu pare să îl cunoască. Există prea multe mesaje de genul "Mulțumesc pentru prietenie. Te cunosc?" pe pagina sa. El nu

postează actualizări, cu excepția activității inițiale, atunci când și-a creat pagina. Interacționează aproape exclusiv cu femei tinere."

"Vreo dovadă de cyber-stalking?"

"Nu", a recunoscut Luke. "Asta e mai mult cyber-lurking."

Mike s-a încruntat. "Maddie nu a primit niciun e-mail de hărțuire sau solicitări online de informații personale. Dacă tipul ăsta o urmărește prin social media, a obținut adresa ei din altă parte."

Luke a ridicat din umeri. "Sincer, atât Maddie, cât și Natalie au dat atât de multe informații personale, încât nu ar fi trebuit să sape foarte adânc. Amândouă și-au listat public locurile de muncă. La naiba, Maddie "s-a cazat" în zeci de locații din tot orașul. Oricine ar fi putut să o găsească. Tot ce ar fi trebuit să facă un prădător era să-i citească mesajele. Până când a fost atacată, puteam să vă spun exact unde se afla aproape în orice moment."

"Nu este nimic ilegal în citirea mesajelor publice."

"Nu." Luke și-a frecat fruntea. "Dar am intrat pe site-ul absolvenților de la Coopersfield High School."

Gura lui Mike s-a aplatizat până a devenit subțire ca o lamă de ras.

"Oficial, nu am auzit asta, dar continuă."

"Nu pot găsi nicio înregistrare a faptului că ar fi frecventat vreodată școala. Am găsit un număr de Jeremy Brents prin Google, dar niciunul nu este în această zonă. S-ar putea să nu vrei să auzi *oficial* nici restul." Luke a arătat spre ecran. "Următorul site pe care l-am piratat a fost unul dintre site-urile sale de socializare pentru a obține adresa IP, sau protocolul de internet, pe care îl folosea computerul său atunci când interacționa cu aceste fete."

Șeful și-a ciupit podul nasului strâmb. "Dar asta nu ne va da adresa sa fizică reală."

"Așa este. Adresa IP este codul numeric care identifică un anumit computer pe internet. Adresele IP sunt atribuite de furnizorul de servicii Internet. Pentru majoritatea oamenilor, acesta este compania lor de cablu sau de telefonie."

Mike a dat o palmă peste masă. Telefonul a sărit. "Rahat. Pentru a obține adresa lui fizică de la ei va fi nevoie de un ordin judecătoresc."

Luke s-a întors la tastatură. "Puteți aștepta un ordin judecătoresc. Eu mă duc direct la sursă."

"Poți să-l spargi?" Mike s-a aplecat mai aproape, interesul și privirea îngustându-i-se.

"De fapt, asta e meseria mea. Sunt un hacker etic. Primul lucru pe care îl fac cu fiecare client nou este să le sparg sistemul și să aflu unde sunt vulnerabili. Apoi îmi dau seama cum să le protejez sistemul și să le vând serviciile companiei noastre. Având în vedere că frauda și furtul de identitate sunt atât de răspândite, securitatea datelor clienților este o parte vitală a oricărei afaceri."

"Probele obținute ilegal nu vor fi admisibile în instanță."

"Admisibilitatea nu va însemna prea mult dacă nu o găsim repede. Ea va fi moartă." Instinctul lui Luke se strânse în timp ce imagini cu Sherry îi treceau prin minte. Nu o putea dezamăgi pe Brooke așa cum o dezamăgise pe asistenta sa. "Până când vei obține un ordin judecătoresc, va fi prea târziu pentru Brooke."

Telefonul lui Brooke a bâzâit. Mike se uită la ecran, apoi la Luke. "Știi cine este Ian?"

"Fostul ei soț." Stomacul lui Luke se umflă la gândul că trebuie să le spună lui Chris și Haley - și lui Wade - că Brooke lipsește.

Mike a răspuns la apel și s-a legitimat. Expresia lui sumbră a devenit și mai sumbră. A dus telefonul în sufragerie. Luke s-a întors la computer. Mike s-a întors în cameră. Corpul lui se sprijinea puternic în cârje, ca și cum veștile pe care le primise îșI luaseră tributul.

Degetele lui Luke înghețară. "Ce este?"

Maxilarul șefului s-a tăiat. "Fiica lui Brooke a dispărut."

"E la două ore distanță de aici. Am dus-o la Ian pentru a o ține în siguranță."

"Poliția din Philadelphia nu a confirmat încă nicio infracțiune. Fostul soț al lui Brooke a fugit la biroul lui. A lăsat copiii în apartamentul lui. Când s-a întors, Haley dispăruse. Fiul lui se juca jocuri video. Chris a crezut că Haley era încă în camera ei. Paza clădirii a văzut-o mergând prin hol acum câteva ore.

Se îndrepta spre o ieșire din spate." Mike a pornit spre ușă. "Poliția din Philadelphia a emis o alertă pentru Haley, iar noi avem toți polițiștii din ținut care o caută pe Brooke. De ce nu te întorci la secție? Jack primește apeluri acolo acum."

"Nu mă pot opri în mijlocul acestui lucru." Luke și-a concentrat din nou atenția asupra computerului său.

Mike i-a aruncat o privire ascuțită. "Anunță-mă imediat ce ai adresa".

"Îl voi anunța ca pe un pont anonim."

***

Aerul stătut duhnea a covor, cauciuc și frică. Ghemuită pe o parte, Brooke a tremurat. O bucată de folie de plastic se încrețea sub ea. Fără îndoială, pentru a preveni transferul urmelor în vehicul. Brooke și-a pieptănat părul după câteva șuvițe lungi. Le-a așezat în spatele portbagajului, sub folie.

Un sedan de mărime medie echivala cu un portbagaj de mărime medie. Avea câțiva centimetri de spațiu de manevră în jurul corpului. În întuneric, a căutat o pârghie de deschidere de urgență a portbagajului. Mașina părea destul de nouă, așa că ar fi trebuit să aibă un fel de declanșator care să strălucească în întuneric. Nu a văzut nimic. Dar dacă un bărbat își făcuse un obicei din a băga femei în portbagaj, probabil că scosese mecanismul pentru a-l deschide din interior.

Unde era compartimentul în care se aflau uneltele pentru schimbarea anvelopelor? Mișcându-se până când spatele ei a fost prins în partea din spate a portbagajului, a împins plasticul în spate și a pipăit marginile covorului. Mâna ei a alunecat pe dedesubt și a găsit capacul compartimentului. Degetele ei l-au ridicat. A băgat o mână înăuntru și a simțit cauciucul tare al roții de rezervă, dar spațiul din jurul acesteia era gol. Nici un levier. Nici cric.

Dezamăgirea a trecut prin ea, iar speranța i-a alunecat din mână ca un pumn de ploaie.

Jack avea dreptate. Tipul ăsta era un profesionist. Planificase totul până la cel mai mic detaliu.

Dacă ar fi locuit într-un oraș, ar fi putut împinge sau lovi cu piciorul capacul de plastic al stopului. Ar fi putut să scoată mâna și să facă semn unui automobilist care trecea să o ajute. Dar cea mai mare parte din Westbury era rurală. Existau șanse mari să nu fie nici o mașină la vedere care să o ajute. Și nu-și putea asuma riscul ca fiica ei să moară din cauza trucului ei.

Toată pregătirea ei se baza pe autoconservare, dar singura și unica grijă a lui Brooke era fiica ei. Cum o putea proteja pe Haley dacă erau separate? Mai era fiica ei în mașină? Era încă în viață? Brooke a închis această linie de gândire. Nu putea funcționa dacă lua în considerare această posibilitate.

Mașina s-a oprit brusc.

În întuneric, ea s-a încordat, așteptând. Erau la un stop? Peste zgomotul propriei respirații greoaie, a auzit un zgomot înfundat și un scârțâit metalic. Ușa garajului? Mașina s-a rostogolit înainte. Metalul a gemut și s-a trântit. O ușă de mașină s-a deschis. Vehiculul s-a legănat ușor în timp ce șoferul a coborât. O altă ușă s-a deschis.

Haley.

O scotea de pe bancheta din spate. Lacrimile au alunecat pe obrajii lui Brooke. Neputința și groaza o cuprindeau pe dinăuntru și o strângeau. Și-a ținut respirația și și-a încordat urechile pentru mai multe sunete. Ce făcea el?

Mașina s-a zguduit. A fost o încăierare și o palmă. "Târfo!"

Pieptul lui Brooke s-a comprimat ca și cum vehiculul ar fi fost parcat pe el. Apoi totul s-a liniștit, cu excepția bătăilor inimii ei care îi bubuiau în urechi și a sunetului greoi al următoarei inspirații dureroase. S-a repoziționat astfel încât picioarele ei să fie între ea și el. Dacă el se apleca, o lovitură puternică în față sau în cap îl putea doborî.

Brooke și-a tras genunchiul drept la piept. Pantofii s-au zgâriat pe beton, iar portbagajul s-a deschis brusc.

***

Luke se holba la ecran. Fiecare picătură de sânge din corpul său s-a transformat în apă rece. A luat telefonul și l-a sunat pe Mike. Imediat ce șeful a răspuns, Luke i-a dat numele și adresa din Westbury ale titularului contului.

Mike a tăcut timp de două secunde lungi. "Rahat."

"Da, rahat." Luke îi dădu șefului poliției puncte în plus pentru că nu pierduse timpul cu o rundă de "nu-mi vine să cred".

Luke a introdus adresa în GPS-ul său. Doamne, era la doar șase kilometri de casa lui Brooke. Ticălosul ar fi putut veni oricând.

"Luke." Vocea lui Mike a devenit severă. "Nu te duce acolo. Va fi înarmat."

Așa voi fi și eu. Și Luke era mai aproape. "Din moment ce am obținut toate aceste informații ilegal, un pont anonim va veni în imediat ce vom închide."

Se auzeau zgomote prin conexiune.

"Așteaptă", a strigat Mike. "Tocmai am aflat că telefonul lui Haley a fost găsit. A reușit să facă o poză neclară cu răpitorul ei când a prins-o. Mașinile sunt pe drum spre reședința lui acum."

Luke a pus capăt apelului și a luat pușca lui Brooke din birou. Era încă încărcată. La etaj, a intrat în dulapul ei, i-a deschis seiful pentru arme și și-a umplut buzunarele cu cartușe. Blugii lui erau destul de închiși la culoare, dar a tras un hanorac negru cu glugă peste tricoul deschis la culoare. În mașină, a așezat pușca pe scaunul pasagerului.

Luke nu era un erou. Dacă poliția ajungea acolo prima, foarte bine. Dar dacă nu, Luke nu aștepta. Deja nu reușise să o protejeze pe Brooke de acest monstru.

Ar fi salvat-o sau ar fi murit încercând. Altfel, se îndoia că ar putea trăi cu el însuși. Chiar și zece secunde puteau însemna diferența dintre viață și moarte.

Capitolul 39

Luke a stins luminile când GPS-ul i-a spus că se apropie de adresă. Ultima casă pe lângă care trecuse fusese cu aproape trei kilometri în urmă. O strălucire galbenă a apărut în față. A tras mașina pe acostament și s-a holbat la casa obișnuită aflată la cincizeci de metri distanță. Două etaje, garaj atașat pentru două mașini. Ce, nu avea gard?

A verificat de două ori adresa. Aceasta era.

Luke stinse lumina din interior înainte de a coborî din mașină. Pușca era o greutate binevenită în mâinile lui în timp ce începea să traverseze iarba.

***

Brooke a clipit în lumina aspră a becului gol din garaj.

Stătea bine în spate, departe de orice șansă ca ea să-l prindă cu o lovitură. O Haley inconștientă era atârnată pe umărul său drept. Brațul lui îi înfășura picioarele pentru a o ține pe loc. Mâneca lui era ridicată, dezvăluind o încheietură vânătă și umflată.

Vederea i s-a limpezit, iar șocul i-a oprit creierul.

"Afară." Prin fața mânjită de sânge, gura ofițerului Kent se deschide întrun zâmbet malefic, "*Heeere's Johnny"*.

Kent? Cum ar putea fi? "Pari surprinsă."

Brooke a scuipat doar două cuvinte. "De ce?"

"De ce?" a rânjit Kent. "Asta e o întrebare stupidă."

Brooke s-a așezat în picioare, cu furnicături și ace străbătându-i membrele.

"De ce fiica mea?"

"Pentru că e a ta. Trebuie să învețe niște maniere." Și-a șters sângele de pe față cu dosul mâinii, apoi și-a ridicat stângaci pistolul peste umăr. A apăsat cu botul în partea de jos a spatelui lui Haley. "Și tu la fel."

Brooke a coborât din portbagaj. Picioarele ei înțepenite și înghețate au

protestat. A pus o mână pe vehicul pentru a-și stabiliza echilibrul.

"Întoarce-te și mergi." Kent a dat din cap spre o ușă interioară.

Pe picioare tremurânde, Brooke s-a împiedicat de placa de ciment și a intrat în casă. Decorul era șocant de normal.

"Continuă să mergi."

O bucătărie ordonată se deschidea spre un living dotat cu mobilier confortabil și un TV cu ecran plat.

"Ușa de la subsol este chiar în față."

Brooke avea sentimentul că pivnița nu ar fi atât de obișnuită. A deschis ușa. Scările de lemn coborau în întuneric. Temnița unui criminal. O detașare ciudată se răspândi prin ea. Asta era. Timpul se scurgea.

"Întrerupătorul de lumină este pe dreapta."

A întors-o și a luminat capătul scării. Nu se vedea decât betonul.

"Jos. Acum."

Adidașii ei făceau puțin zgomot pe treptele de lemn. El a rămas cu câțiva pași deasupra ei, departe de raza de acțiune a unui șut în spate. Ea a coborât. Un perete împărțea camera. În centru era o ușă. Această jumătate de spațiu conținea o mașină de spălat, un uscător, câteva rafturi și o bancă de greutăți. Echipament perfect normal pentru subsol.

"Treci în lateral. Lângă coșul de rufe."

Brooke s-a deplasat cinci pași la dreapta. A deschis ușa cu o cheie și a aprins luminile. Avea nevoie ca el să o lase pe Haley jos și să coboare arma, doar pentru câteva secunde. Kent își rănise încheietura mâinii drepte. Era destul de sigură că aceea era mâna lui dominantă. Coordonarea lui părea slabă. Rana îi putea da o șansă.

El s-a îndepărtat. "Tu prima."

A intrat prin deschizătură.

A aruncat-o pe Haley pe o masă de lucru. Părți egale de frică și furie pulsau prin capul lui Brooke. Abia putea să gândească. Haley era inconștientă. Brooke a încrucișat ochii. Pieptul lui Haley se ridica și cobora mult prea încet. Teroarea s-a răspândit prin burta ei într-un val greu. "Ce i-ai dat?"

"Doar un pic de Special K pentru a o face mai cooperantă", a spus el.

"Trebuie să cântărească mai puțin decât am estimat."

Special K, cunoscut și sub numele de ketamină, era un anestezic veterinar și un drog de viol. O supradoză putea provoca depresie respiratorie sau afectarea sistemului nervos central.

Masa de lucru era prevăzută cu lanțuri și alte legături. Pielea de pe fruntea lui Haley era roșie și mânjită cu sânge. Dar Brooke nu putea vedea nicio ruptură în piele. S-a uitat înapoi la Kent.

Și-a șters nasul însângerat pe mânecă. Furia îi strălucea în ochi, albastrul devenind rece și mort ca al unui rechin. Haley îi rupsese nasul cu o lovitură de cap.

Mâinile lui Haley erau legate în fața corpului ei. Cu o singură mână, el i-a ridicat brațele deasupra capului. Acestea au căzut, moi și palide ca niște pești morți, pe masă. I-a fixat legăturile de masă cu o pereche de cătușe, mișcările sale fiind încetinite de folosirea mâinii sale non-dominante. "Gata, acum nu pleacă nicăieri."

Și-a îndreptat atenția către Brooke.

Avea să aibă o singură șansă la el. O lovitură puternică sau ea și Haley erau amândouă moarte. A mers mai aproape.

Brooke și-a împreunat mâinile legate în fața feței, ca și cum ar fi implorat. "Te rog. Te rog, nu-i face rău fiicei mele. Voi face tot ce spui."

"Bineînțeles că vei face." El a zâmbit. O plăcere perversă i-a luminat ochii. "Să vedem cum urmezi ordinele. Apoi mă voi gândi s-o las pe Haley să plece."

Mintea lui Brooke se învârtea. *Să-l blocheze, să-i distragă atenția în orice fel posibil*. "De ce faci asta?"

El a suspinat, genul de sunet pe care îl face cineva când își amintește o amintire deosebit de plăcută.

"Dacă nu ai fi venit prin pădure să o salvezi pe Maddie, noi doi nu am fi reluat legătura. Dar, dată fiind înclinația ta, presupun că a fost Karma."

"Cum adică, reconectat?"

"Ne-am mai întâlnit o dată. Nu-ți amintești?"

"Nu." Brooke și-a căutat în amintiri, disperată după un indiciu despre legătura ei cu acest criminal, o informație pe care să o poată folosi împotriva

lui.

„Era 1996. Eram un începător. Am vazut acest Trans Am rosu coborând pe Route 27, cu o fata superba la volan.” Gura lui s-a răsucit într-un zâmbet, evident așteptând ca ea să facă legătura.*O, Doamne*.

"Karen." Ea a suflat numele prietenei sale.

"Îți amintești." Ochii lui străluceau de emoție. "Am tras-o pe dreapta. Avea părul lung și negru până la fund și picioarele până la bărbie. Purta o fustă mică și ușuratică pe care a ridicat-o ca să mă uit mai bine. Mai era o fată pe scaunul pasagerului, dar abia am observat-o. Tu erai, nu-i așa?"

Amintirea a trecut peste Brooke ca un val oceanic. Noaptea blândă de toamnă se revărsa prin ferestrele deschise. Radioul la maxim. Karen cântând din toți plămânii "Isn't It Ironic" cu Alanis Morissette. Lumini intermitente în oglindă.

Karen flirtase cu polițistul și scăpase cu un avertisment. Obișnuia să facă asta tot timpul. Brooke, aflată pe scaunul pasagerului, nici măcar nu se uitase bine la polițist. În același timp stânjenită și captivată de comportamentul lui Karen, Brooke încercase să fie invizibilă. Karen fusese cea plină de viață, extrovertită.

"Asta a fost cu câteva săptămâni înainte de moartea lui Karen."

"Nu puteam să mi-o scot din cap, așa că am urmărit-o. Nu plănuiam să o ucid la început, dar fusese atât de încrezătoare, atât de convinsă că mă controla. A învățat contrariul." Capul lui s-a înclinat. "Era frumoasă, totuși. Recunosc că am fost vrăjit. Singurul mod de a rupe vraja a fost de a-i lua puterea. Nu era atât de frumoasă când am terminat cu ea. Ea a fost prima mea." Și-a ridicat bărbia în semn de mândrie nostalgică.

"Nu puteai s-o omori pe Karen. Poliția a găsit dovezi..."

Kent a rânjit. "Am făcut o treabă al naibii de bună înscenându-i idiotului ăluia, mai ales că montajul a fost o idee de ultim moment. Am împrăștiat un pic de sânge pe scaunul pasagerului, iar un pic mai mult pe robinetele din apartamentul lui. Faptul că nu a avut un alibi a fost pur noroc." Zâmbetul i s-a lărgit. "Închisoarea va fi o trezire dură pentru plictisitorul profesor de istorie pe care l-ai părăsit."

"Nimeni nu va crede că Tony m-a ucis."

"De ce nu? E un pic cam bătrân, dar în rest se potrivește profilului: bărbat alb, singur, inteligent, singuratic. E acasă în seara asta, singur, fără nimeni care să-i verifice alibiul." Ochii lui Kent au strălucit. "La început aveam de gând să-l învinovățesc pe noul tău bărbat, dar profesorul de istorie se potrivește mai bine. Are un motiv mai bun. Juraților le place să găsească vinovați foștii iubiți furioși."

Brooke nu putea vorbi. Ea ajutase la trimiterea lui David Flanagan la închisoare.

Juriul a deliberat doar o oră înainte de a-și da verdictul.

"Natalie era o asemănare decentă cu Karen, nu crezi?" Căuta el laude? Kent era bolnav și pervers, dar nu era nimic nebunesc la el. Știa exact ce face. "Am învățat multe de-a lungul anilor. Moartea lui Karen s-a terminat prea repede. Nu puteam risca să fiu descoperit. Dar le-am adus pe celelalte, inclusiv pe Natalie, aici." Cu pistolul, a făcut un gest către masa unde Haley era întinsă moale și neajutorată. "A țipat atât de tare încât blocul de ciment a sângerat. A fost minunat."

Kent și-a dat jos jacheta voluminoasă. Și-a întins mâna stângă peste corp, și-a încuiat arma la șold și a scos un cuțit dintr-un teacă de la curea. "Dacă nu ar trebui să fii mereu în control, tu și fiica ta nu ar trebui să muriți în seara asta."

Zâmbetul lui Kent scurse răutate pură.

S-a întins până la tavanul jos. Un scripete era fixat de căpriori. De el atârna un cârlig, de genul celui pe care un abator l-ar putea folosi pentru a agăța o bucată de carne de vită. L-a rostogolit spre ea. "Pune-ți mâinile deasupra capului."

Și-a ridicat mâinile sus fără ezitare și și-a lăsat frica să i se vadă în ochi pentru câteva secunde, înainte de a le lăsa în jos în semn de supunere. Dacă era prea încrezător, poate, doar poate, va greși. Aroganța lui era singura ei speranță.

Inima îi bătea destul de tare încât să îi rupă o coastă.

"Înfășoară cătușele peste cârlig." Oh, Doamne. Voia să o spânzure ca pe o

bucată de carne. Cu Brooke incapacitată, Haley nu avea nicio șansă.

Brooke s-a întins. Mâinile ei erau la același nivel cu cârligul, dar lanțul scurt dintre brățările metalice plonja cu cinci centimetri mai jos. Era deja pe vârfuri. Oricât de mult ar fi amenințat-o, ea nu putea face nimic. Dacă voia ca ea să fie suspendată de acel cârlig, avea să fie nevoit să o facă el însuși.

Kent o privea. Iritarea a pâlpâit când și-a recunoscut greșeala de calcul, singurul nod în lanțul de evenimente care, altfel, ar fi fost fără probleme. Planificase totul până la cel mai mic detaliu, dar nu ținuse cont de statura ei mai mică. A mișcat cuțitul din mână, cu expresia calculată, cu ochii albaștri la fel de reci ca un strat de îngheț pe iarba de toamnă. Decidea cât de riscant ar fi să se apropie de ea?

Brooke a rămas nemișcată, cu brațele ridicate, ca și cum ar fi așteptat supusă următoarea lui comandă. El s-a apropiat. Ea și-a decalat mâinile și le-a împreunat ca o cântăreață de operă. Apoi le-a trântit în stil club pe nasul lui deja zdrobit. Sângele proaspăt a țâșnit. Capul i s-a dat pe spate. A căzut în genunchi și s-a uitat la ea, răutatea și furia contorsionându-i trăsăturile în timp ce monstrul din el prelua controlul.

O mână i-a apucat glezna, cealaltă a împins-o spre Brooke. Lumina sclipea pe metal.

Cuțitul!

Instinctul i-a mișcat corpul. Țipătul ei a străpuns aerul prăfuit când lama ia tăiat carnea.

***

Ușile garajului erau solide, singura fereastră acoperită. Cu pușca pregătită, Luke s-a târât de-a lungul laturii casei. Ploaia îi picura de pe față și îi aluneca pe gulerul hanoracului. A trecut de colț și a alergat spre spatele casei. Perdelele întunecau și ferestrele din spate, dar lumina strălucea în spatele lor. Ghemuit, a traversat iarba udă până la ușa din spate. Punându-și urechea pe metal, a

ascultat după sunete de mișcare.

Nimic.

A pus mâna pe clanță și a apăsat. Încuiată. Un țipăt înăbușit de femeie a venit din interiorul casei. O nouă explozie de adrenalină l-a străbătut pe Luke. Ușa era de oțel. Singura modalitate de a o deschide ar fi fost să tragă în ea. Împușcăturile repetate dintr-un pistol de calibru 20 nu erau cel mai bun mod de a conduce un atac surpriză.

A fugit la cea mai apropiată fereastră și a spart geamul cu fundul puștii. Zgomotul a fost mai puternic decât îi plăcea, dar nu a văzut nicio altă modalitate rapidă de a intra în casă.

Și numai diavolul știa ce le făcea Kent lui Brooke și Haley chiar acum.

O viziune a ochilor rugători ai lui Sherry i-a invadat mintea. Luke clipi din ochi. Țipătul însemna că cineva era încă în viață. Dacă avea de gând să le salveze, nu avea timp pentru vina trecutului. Vina prezentă era mai mult decât suficientă.

A băgat mâna înăuntru, a descuiat fereastra și a ridicat-o. Urcându-se pe pervaz, a căzut prin deschizătură și a aterizat pe șold într-o sufragerie goală, cu arma grea încă strânsă în mână.

Luke a rămas nemișcat, ascultând. Sunete de mișcare se scurgeau printr-o ușă interioară. S-a târât în picioare și a ridicat pușca. Conducând cu țeava, a deschis ușa și a început să coboare scările luminate, pantofii lui de alergare pășind liniștiți pe trepte.

Aproape de baza scărilor, s-a aplecat în față și a aruncat o privire în pivniță. Privirea i s-a fixat pe o ușă de dincolo, o lucrare de interior fragilă. Era abia o barieră. A încercat clanța. Încuiată. Se auzeau zgomote din cealaltă cameră.

Luke a făcut un pas înapoi și a deschis ușa cu piciorul. A dat buzna și s-a ferit lateral în caz că Kent avea o armă pregătită.

Brooke era la trei metri distanță. Era încătușată și sângera. Kent era în genunchi în fața ei. Erau prea aproape unul de altul pentru ca Luke să-l poată împușca pe nenorocit. Kent strângea un cuțit într-o mână. Sângele picura din lama acestuia și din antebrațul lui Brooke. Atenția lui Kent s-a mutat asupra lui Luke. Brooke și-a tras mâinile încătușate și împreunate spre piept și le-a înfipt,

cu încheieturile mai întâi, în traheea lui Kent. Ochii lui s-au bulbucat. Gâfâind, el a scăpat cuțitul și s-a apucat de gât. Scurte șuierături intrau și ieșeau din plămânii lui. A căzut pe spate. Fundul i-a lovit betonul.

"Târfă", s-a înecat Kent, roșu la față, și a căutat cuțitul de pe podea.

Brooke l-a lovit cu piciorul în cap. "Du-te dracului."

Pașii au bătut în lemn. Ethan și locotenentul Winters au intrat în grabă. L-au dezarmat pe Kent, l-au rostogolit pe față și i-au pus cătușele în câteva secunde. Unul dintre polițiști i-a desfăcut cătușele lui Brooke.

Luke a tras-o pe Brooke la pieptul lui, dar ea l-a îndepărtat. "Haley." Capul lui s-a ridicat brusc. În spatele lui Brooke, Haley zăcea pe un banc de lucru, inconștientă și legată, cu formele ei ușoare de adolescentă complet nemișcate, cu fața albă ca osul decolorat.

"Te rog, scoate-o de aici." Brooke a luat pușca din strânsoarea lui Luke.

Ethan era lângă el cu o cheie de cătușe. El a eliberat-o pe Haley de pe masă, apoi a tăiat legăturile de plastic care îi legau încheieturile. Luke și-a scos jacheta și a înfășurat-o în jurul fetei. A strâns-o în brațe.

"Brooke, nu o face", a spus locotenentul.

Luke s-a întors. Brooke îndrepta pușca spre capul lui Kent. Ochii ei erau ațintiți spre el cu o privire la fel de rece ca a criminalului. Mâinile ei erau stabile, chiar și cea însângerată, și radia furie, brută, primordială și mortală ca o ursoaică grizzly care își apără puiul.

"Mi-a luat fiica. I-a făcut rău. Avea de gând să-mi tortureze și să-mi ucidă copilul." Vocea lui Brooke era tulburător de plată. Pușca nu s-a clintit. "Nu mai merită nici măcar o suflare."

Cu un genunchi încă bine înfipt în partea inferioară a spatelui lui Kent, locotenentul a clătinat din cap. "Știu, dar nu poți, Brooke."

Presat de beton, fața lui Kent era roșie. Aerul îi intra și ieșea din plămâni, buzele i se albăstreau în timp ce priveau. Luke se gândea că ucigașul s-ar putea să nu reușească oricum. Lovitura lui Brooke la trahee fusese la țintă. Cu puțin noroc, gâtul i se va umfla suficient cât să-l sugrume.

"Brooke", a spus Luke cu blândețe. "Trebuie să o luăm pe Haley de aici." Umerii lui Brooke au căzut. I-a înmânat arma lui Ethan și s-a sprijinit pe Luke

în timp ce o căra pe fiica ei afară din subsol. În timp ce ieșeau în ploaie, Luke nu se putea abține să nu se întrebe. *Dacă poliția nu ar fi sosit, ar fi apăsat ea pe trăgaci?*

Capitolul 40

"Nu o părăsesc nici măcar o secundă." Stând în colțul cabinei de la Urgențe, Brooke a presat un prosop pe tăietura însângerată de pe antebraț.

Asistenta a încercat din nou. "Doamnă Davenport, brațul dumneavoastră trebuie cusut. Am pregătit camera alăturată. Vei fi la trei metri distanță."

"Nu plec." Brooke a afirmat printre dinții strânși pentru a zecea oară.

Dr. Wilson, medicul de la Urgențe care verifica pupilele lui Haley, s-a uitat la ea.

Ochii albaștri blânzi i-au întâlnit pe ai ei. "O suturez chiar aici într-un minut." Asistenta a ridicat din umeri și a ieșit.

"Semnele ei vitale sunt bune. Nu văd nicio rană vizibilă în afară de lovitura de la cap. Aș dori să o programez pentru o radiografie și un RMN." A verificat din nou pulsul lui Haley, s-a întors la computerul montat pe perete și a tastat. "Ketamina este un medicament puternic, dar efectele sunt de scurtă durată. Ar trebui să-și revină în curând. Unul dintre efectele secundare este amnezia. S-ar putea să nu-și amintească nimic din seara asta."

Ceea ce nu ar fi un lucru rău.

Asistenta a adus o tavă metalică în cameră.

Dr. Wilson s-a spălat pe mâini la chiuveta mică. A scos două mănuși din latex dintr-o cutie de pe perete. "Luați loc."

Brooke a căzut în scaunul de plastic. Rămăsese în picioare în tot acest timp pentru că nu era pe deplin sigură că se va putea ridica din nou odată ce va fi la pământ. Acum că Haley fusese verificată, presupunea că nu mai conta atât de mult.

"Anestezic local." Dr. Wilson a luat o seringă și i-a injectat antebrațul în trei locuri. Ea a tresărit. Având în vedere prin tot ce trecuse în acea noapte, injecția o durea mai mult decât se aștepta, ca și cum pragul ei de durere ar fi fost la maxim. El a irigat rana. Lacrimile i-au umplut ochii la înțepătură.

"Îi vom da un minut să funcționeze." El a bătut-o pe braț. "Poți simți asta?"

Brooke a scuturat din cap.

"Nu te uita", a spus el. "Uită-te la fiica ta. Ea va fi bine."

Brooke și-a întors capul de la tăietura adâncă pentru a privi monitoarele lui Haley clipind și bipând cu o asigurare regulată. Mintea ei era în același timp amorțită și ametită, iar *blip, blip-ul* monitorului inimii lui Haley era hipnotizant.

Energia se scurgea din corpul ei ca apa dintr-o cadă. O lacrimă i-a alunecat pe obraz.

"Gata." Dr. Wilson a tăiat un fir. Brooke s-a uitat la șirul ordonat de copci de pe brațul ei. A acoperit cusăturile cu tifon rulat. "O țin pe Haley peste noapte. O vom muta în curând într-o cameră. Ești în regulă?"

Buzele lui Brooke abia au putut forma cuvântul. "Da."

"Nu ești rănită în altă parte?"

"Nu." Brooke s-a uitat înapoi la Haley. *Blip. Blip.*

"Între timp, atunci, o să vă aducem un scaun mai confortabil." Dr. Wilson s-a ridicat, îndepărtând tava cu un picior. "Și am de gând să pun un psihiatru să vă verifice mâine pe amândouă. Nu puteți ignora traumele psihologice mai mult decât rănile fizice. Ambele au nevoie de tratament pentru a se vindeca corect."

După ce el a plecat, Brooke și-a sprijinit capul de perete.

Evenimentele din acea noapte erau prea mult pentru a fi înțelese. Cum va face față Haley traumei? Cum o va face Brooke?

Kent o ucisese pe Karen. Cum era posibil, când fostul iubit al lui Karen fusese în închisoare timp de șaisprezece ani pentru această crimă?

Mintea lui Brooke s-a oprit. Totul era prea mult. A alunecat scaunul mai aproape de pat și a apucat-o de mână pe fiica ei. Ar fi putut pierde totul în seara asta. Făcea schimbări în viața ei. Avea de gând să primească consilierea pe care

ar fi trebuit să o primească cu atâția ani în urmă. Era timpul să renunțe la Karen și la durerea care sufoca viața lui Brooke.

O umbră a apărut în hol. Luke s-a uitat înăuntru. "E bine?"

"Va fi."

Ușurarea și epuizarea i-au marcat fața, în timp ce recunoștința i-a inundat inima. El venise pentru ele. Își riscase viața și înfruntase un criminal pentru a le salva pe ea și pe Haley. Dacă nu-l iubise înainte, noaptea trecută fusese decisivă. Nu putea rezista unui bărbat care dărâmase uși pentru a-i salva copilul.

Stai. Îl *iubea?* S-a holbat la chipul lui prea slab, iar privirea lui verde intens s-a concentrat asupra ei.

Inima ei a bătut ca răspuns. Nu putea regreta nici măcar o fărâmă din dragostea ei pentru el.

A aruncat o privire pe hol. "Ian este aici."

Ian. Un mic val de furie îi dădu putere. Urma să treacă ceva timp până să-l ierte.

"Poliția vrea să vorbească cu tine. Ești în stare?" a întrebat Luke. "Dacă nu ești, o să le spun să se întoarcă mâine."

"Pot să vorbesc cu ei." Dar Brooke se temea să se ridice în picioare. Luke i-a întins mâna, iar ea a luat-o, lăsându-l să o ajute să se ridice.

"Brooke?" Ian stătea la intrare, cu părul și hainele răvășite, cu ochii disperați, cu calmul său obișnuit șters. Privirea i s-a oprit asupra lui Haley.

"Doctorul a spus că ar trebui să fie bine." Lui Brooke i s-a făcut milă de el. Nimeni nu ar fi putut prezice că ucigașul o va urmări pe Haley la Philadelphia.

Corpul lui Ian s-a dezumflat. "Slavă Domnului."

"Îmi pare rău", a spus Brooke cu o voce joasă. "Este vina mea."

"Vina ta?" Fruntea lui Ian se încreți. "De ce crezi asta?"

Și-a coborât bărbia. Dacă ar mai fi avut o lacrimă în suflet, ar fi plâns. "Dacă nu aș fi fost obsedată de uciderea lui Karen, nu m-aș fi implicat niciodată în asta."

"Doamne, Brooke. Nu te poți învinovăți pentru că ai salvat viața unei

tinere." Ian și-a frecat fața cu ambele mâini. "Eu sunt cel vinovat aici. Eu am pus-o pe Haley în pericol. Tu ai salvat-o. Aveam de gând să lipsesc puțin, dar nu trebuia deloc să-i las singuri. I-am luat special pe Haley și Chris pentru a-i ține în siguranță. N-ar fi trebuit să pun munca pe primul loc. Nici măcar pentru o secundă." Fața i s-a crispat, adâncind liniile din jurul ochilor și gurii. "Poliția i-a găsit telefonul mobil pe stradă. Ea credea că îi trimitea mesaje băiatului care îi place. A coborât să îl lase să intre în clădire. Ea chiar i-a spus că nu putea ieși."

Biata Haley. Decizia ei impulsivă o va bântui, dar Brooke se va asigura că va primi ajutorul de care are nevoie, astfel încât fiica ei să nu plătească pentru greșeala ei pentru tot restul vieții.

"Nu o cunosc atât de bine pe cât ar trebui." Ian va trebui să se descurce cu vina lui în felul lui. "Aș fi putut să o pierd."

"Vrei să stai cu ea?" a întrebat Brooke. "Trebuie să dau o declarație la poliție."

Fața lui s-a luminat. "Desigur." A întins mâna lui Haley cu timiditate.

Luke o aștepta în fața camerei. A înfășurat-o cu un braț în jurul ei. Cu inima și corpul la fel de grele, ea s-a sprijinit de el. El era acolo pentru moment, iar ea îi aprecia sprijinul, dar avea să fie nevoită să renunțe și la el. În câteva zile, el va pleca în Argentina, iar ea va fi din nou singură.

***

Două zile mai târziu, Luke a dus-o pe Brooke la secția de poliție. A fost prima dată când a plecat de lângă Haley. Dar fiica ei era îngrijită de Abby și de câinele ei monstruos. În plus, un expert în securitate, un prieten al șefului poliției, instala în prezent un sistem de securitate în casa lui Brooke. Brooke îl recomandase și părinților lui Maddie. Din punct de vedere fizic, Maddie se recupera bine, dar Brooke știa că lupta cea mai grea avea să fie depășirea traumei ei emoționale.

Din păcate, Kent supraviețuise.

Mike și Jack erau în sala de conferințe. Dosarele și fotografiile erau împrăștiate pe masă.

"Avem multe să vă spunem." Mike a făcut un gest către două scaune. Brooke s-a afundat într-un scaun. "Mulțumesc."

"În cutiile de depozitare din subsolul lui Kent am găsit albume cu mai mult de o duzină de femei ucise. Detalia modul în care le urmărea. Le urmărea programul zilnic, prietenii, slujbele și hobby-urile. Apoi identifica pe cineva din viața femeii care urma să fie învinovățit pentru crimă, de obicei un iubit sau un fost iubit. Kent avea o plăcere deosebită în plantarea dovezilor." Mike a ridicat privirea. "Avea un dosar nou-nouț despre Brooke."

Brooke și-a înghițit greața. "Mi-a spus că el a ucis-o pe Karen. Este adevărat?"

"Da." Mike a deschis un dosar. "Karen Edwards a fost prima lui crimă. I-a plănuit crima în săptămânile de după ce a tras-o pe dreapta pentru depășirea vitezei. Înscenarea fostului iubit a fost o idee de moment. Dar i-a plăcut atât de mult să urmărească procesul, încât a înscena crimele altcuiva a devenit parte din ritualul său. Faptul că era polițist i-a oferit cunoștințele necesare pentru a o face cum trebuie. Înscenările sale au fost încununate de succes în toate crimele sale, cu excepția a două."

"Acesta este motivul pentru care nimeni nu bănuia că un criminal în serie era activ", a adăugat Jack. "El nu a lăsat o urmă de crime nerezolvate. Majoritatea cazurilor au fost închise. Interesant, Maddie a fost prima femeie pe care a atacat-o atât de aproape de casă. Crimele lui au început mai departe și au evoluat în spirală. Poate că a devenit prea încrezător?"

S-a auzit o bătaie. Secretara șefului a deschis ușa. "E o Ellie Springer care vrea să vă vadă. Spune că este vorba despre fratele ei, Timmy."

Mike s-a ridicat și a mers în cârje până în hol. S-a întors câteva minute mai târziu cu o femeie în jur de 50 de ani. Cu spatele drept și hotărâtă, își strângea o poșetă cu ambele mâini de burtă. Ani de muncă și epuizare se vedeau pe fața ei plină de riduri și pe mâinile întinse. Părul grizonat, dat pe spate de pe față într-un coc sever, nu o ajuta. Uniforma ei roz de cameristă de hotel era la fel

de uzată.

La indicația lui Mike, Ellie și-a coborât trupul aplecat pe un scaun. "Doamna Springer este sora mai mare a lui Tim Kent." Mike le-a făcut cunoștință.

Ellie i-a aruncat lui Brooke o privire cruntă. "Îmi pare rău pentru ce a făcut fratele meu."

Nu, *cum este el?* Nicio declarație de nevinovăție. Bănuia că nu erau apropiați.

Ellie a scos un pachet de țigări din buzunarul din față al uniformei sale. A scos una și a ținut-o între degete. Ignorând semnul NO SMOKING de pe perete, Jack a strecurat o cutie goală de suc dietetic în fața ei. "Dă-i drumul."

Nimeni nu a protestat în timp ce ea a aprins o țigară, apoi a aspirat fumul ca și cum ar fi fost aer pentru o victimă a înecului. "Este în închisoare?"

"Este încă în spital." a spus Mike. "Nu ești surprinsă de nimic din toate astea?"

Ea a scos un jet de fum. "Singurul lucru care mă surprinde este că nu s-a întâmplat mai devreme."

"De ce?"

"Timmy a fost un accident. Eram în liceu când a apărut el. Părinții noștri erau obosiți și ocupați. Nu și-au dorit un alt copil. El a fost cam lăsat singur. Au fost uciși într-un incendiu când Timmy avea șase ani. Pe atunci, eu aveam 20 de ani. Lucram și mergeam la școală seara. Dintr-o dată trebuia să am grijă de Timmy. Am renunțat la școală și mi-am luat o a doua slujbă. O rulotă închiriată a fost tot ce mi-am putut permite. Am făcut tot ce am putut cu el timp de șase ani lungi, până când a venit asistenta socială și mi l-a luat. A spus că am fost abuzivă. Cred că rahatul ăla mic a sunat chiar el la serviciile sociale."

Mike a oprit-o. "Nu înțeleg."

"Fratele meu mai mic era un băiețel foarte bolnav. Am încercat totul pentru a-l îndrepta, dar era conectat greșit. Îi lipsea ceva, poate un suflet. Nu știu."

"Ce a făcut?" a întrebat Mike.

Ea a îndreptat o privire peste masă. "A ucis lucruri. Gândaci, broaște, animale, orice putea prinde. Îmi amintesc prima dată clar ca lumina zilei. Era

noaptea. Pregăteam cina, macaroane cu brânză, pentru că era preferata lui și oricum asta era tot ce mai aveam până în ziua de salariu. La început am crezut că își ascundea tristețea legată de moartea părinților noștri. Abia mai târziu mi-am dat seama că nu arăta nici o durere pentru că nu avea sentimente. Băiatul acela era mai rece decât zăpada din februarie".

Ea a tras un fum din țigară. "L-am găsit în baie. Prinsese un șoarece. Bietul de el era pe toată podeaua, pe pantofii lui, pe ciocanul pe care îl folosise ca să-l omoare în bătaie. Sângele și bucăți de blană erau lipite de metal." A tremurat și a mai tras un fum lung din țigară. Culoarea îi dispăruse de pe față. "Timmy s-a uitat la mine. Avea un zâmbet imens pe față. A fost prima dată când am văzut vreo emoție în el de când a venit să locuiască cu mine. Prima activitate care i-a plăcut a fost să ciocănească un animal până la moarte."

Lui Luke i s-a întors stomacul pe dos.

"S-a înrăutățit de acolo. L-am supravegheat cât de mult am putut, dar dacă voiam să îl hrănesc, nu puteam să lipsesc din tură. Am încercat totul. I-am ținut morală. L-am dus la biserică. I-am dat time-out-uri și l-am pedepsit. Am ajuns la punctul în care am încercat să-l bat dacă îl prindeam torturând vreo biată creatură. Nu v-ar veni să credeți ce putea face unei broaște. Nimic nu a funcționat. Pedepsele nu aveau niciun efect. Țipetele nu-l deranjau. Nu-i păsa dacă îl loveam. S-a supărat doar că l-am făcut să se oprească din ceea ce făcea. A început să se lupte cu mine din cauza asta. A trebuit să-l închid în dulap pentru a curăța mizeria".

"De ce l-au luat?" a întrebat Mike.

"Cred că i-a spus profesorului că l-am lovit." Țigara era până la filtru. A tras o ultimă dată. "Sincer, am fost ușurată când l-au luat. Devenea din ce în ce mai mare, iar eu eram singura care știa ce era înăuntru. Dormeam cu un ochi deschis și cu ușa încuiată de mult timp. Dacă nu l-ar fi luat, poate că m-ar fi ucis până la urmă. Uneori, mă întreb dacă incendiul care ne-a ucis părinții a fost într-adevăr un accident."

"Fratele tău a fost transferat la Spitalul Municipal. Va rămâne acolo până când va putea fi transferat la închisoare. Tu ești ruda lui cea mai apropiată. Îl puteți vedea dacă doriți."

Ellie și-a aprins încă o țigară. "Nu l-am mai văzut pe Timmy de douăzeci și cinci de ani. Și încă douăzeci și cinci mi-ar conveni foarte bine. Nu am fost niciodată o femeie religioasă, dar nu aveam nevoie de o Biblie ca să știu că băiatul ăla era cel mai apropiat lucru de diavol pe acest pământ. S-a născut pur și simplu rău."

Capitolul 41

"Aceasta este casa ta, Lucas. Vreau să mă vizitezi oricând dorești. Nu trebuie să suni sau să întrebi." Bunica l-a urmat la mașină, îmbrățișându-și trupul subțire împotriva frigului.

"Promit să vin mai des." Luke și-a agățat geaca de costum pe un cuier pe care îl ținea în spatele BMW-ului său.

Ea i-a făcut cu mâna când el a ieșit din parcare. În oglinda retrovizoare, ea a devenit din ce în ce mai mică pe măsură ce el se îndepărta, micșorându-se până când nu a mai putut-o vedea. Luke a ignorat spațiul gol din stomac și s-a concentrat pe drum. Ea îmbătrânise. Nu putea face nimic ca să oprească timpul. Răceala ei dispărea, dar el tot avea să se îngrijoreze. Dacă se înrăutățea în loc să se însănătoșească? Cine ar fi avut grijă de ea?

Drumurile de țară se transformau în interstate. A virat pe rampa care făcea legătura între Pennsylvania și New Jersey Turnpikes. Inima și glandele sudoripare i s-au accelerat. În momentul în care a intrat în tunelul Lincoln, mâinile îi erau umede și stomacul i se încrețea ca al unui copil nervos.

Dar avea ceva de rezolvat înainte de a se întoarce la locul său de muncă și de a-și continua viața.

Soarele dimineții strălucea pe capul lui, prima notă de căldură a zilei după noaptea rece. Își încuie mașina, parcată în paralel la bordură, între două sedanuri americane. Sub privirile atente a două tinere mame, trei fetițe de vârstă preșcolară săreau coarda pe trotuar. Cântecul unei rime a alfabetului l-a

urmat pe Luke pe scările abrupte ale imobilului cu trei etaje, transformat dintr-o casă imensă în trei apartamente mari. A apăsat pe soneria marcată cu numărul trei.

"Da?" a răspuns o voce de bărbat.

"Sunt Luke Holloway."

"Intră. Intră." Ușa exterioară a bâzâit. Luke a deschis ușa și a pășit pe gresia alb-negru a holului. Mușchii lui erau leneși și reticenți în timp ce urca pe palierul de la etajul trei. Un cuplu în jur de cincizeci de ani aștepta chiar în pragul unui apartament. Domnul și doamna Leonetti.

Părinții lui Sherry.

I-au transmis fiicei lor ochii negri și pielea măslinie. Doamna Leonetti era plinuță, cu părul scurt vopsit într-un șaten închis uniform. Tatăl lui Sherry era chel ca o minge de bowling.

"Vă rog, intrați." Dl Leonetti a făcut un pas înapoi și i-a făcut semn lui Luke să intre.

A intrat într-o cameră cu tavan înalt. Așa cum era tipic pentru casele din oraș transformate, era mai multă înălțime decât spațiu. Lumina pătrundea prin două ferestre înguste care dădeau spre stradă. Mobila uzată, tablourile înrămate și bibelourile cu forme ciudate, genul de lucruri făcute cu lut de elevii de școală primară, umpleau spațiul. Efectul era mai mult confort decât dezordine. O invitație de la înmormântarea lui Sherry zăcea pe cufărul din hol.

Sherrylyn Mary Leonetti.

Vinovăția își croi drum pe pieptul lui Luke până în gât.

"Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefoane sau nu ți-am răspuns la mesaje." El își lăsase capul în jos. Își pierduseră fiica, iar el nici măcar nu-și prezentase condoleanțele. Nu fusese în stare să le înfrunte durerea pentru o femeie pe care el nu o putea salva.

Nu a oferit nicio scuză pentru că nu avea niciuna. Părinții lui Sherry îl căutaseră de zeci de ori de la explozie. El îi evitase ca un laș.

El trăise, Sherry murise, și nu ar fi putut face nimic ca să schimbe asta. Luke și-a deschis gura să explice, dar s-a înecat în cuvinte.

"Înțelegem." Doamna Leonetti s-a întins în față și a apucat mâinile lui

Luke cu degete puternice. Ochii ei calzi străluceau. Erau maro închis și înotau în tristețe, o piscină fără fund de tristețe. Dar și alte emoții persistau acolo. Bunătate, credință, putere.

Doamna Leonetti l-a îndreptat spre o canapea din piele. Unul dintre ei i-a pus în mână un pahar rece. Apă. Luke a băut, înghițindu-și o parte din vină. S-a așezat în stomacul său gol, rece și dureros. Se uită în față, la o măsuță plină cu fotografii ale lui Sherry și ale surorilor ei. De vârste apropiate, toate trei erau curbate și micuțe, cu păr lung și negru și ochi râzători. Domnul și doamna Leonetti stăteau de o parte și de alta a lui, flancându-l cu prezența lor solidă.

"Am venit să te vedem în spital. Nu erai treaz." Domnul Leonetti a pus o mână pe umărul lui Luke. "Am vrut să îți mulțumim."

Luke nu a înregistrat imediat ultimele cuvinte. Le-a asimilat încet, așa cum apa de ploaie se infiltrează în pământul uscat. Și-a ridicat capul. Voiau să-i mulțumească? Pentru ce? Pentru că le-a văzut fiica murind?

"Ai scos-o pe Sherry a noastră din acea clădire". Lacrimile curgeau pe fața zbârcită a doamnei Leonetti. Rimelul i se prelingea pe obraji. A apucat mâna lui Luke și a strâns-o puternic. "Ai adus-o înapoi la noi."

Luke a studiat covorul persan uzat. Modele complicate de flori și liane bej mărgineau un centru marin. "N-am salvat-o."

"Nimeni nu ar fi putut să o salveze." Degetele domnului Leonetti s-au înfipt în mușchii lui Luke. "Dar tu ai încercat și ți-ai riscat propria viață pentru a o face. Pentru asta îți vom fi mereu recunoscători."

"Trei etaje au ars complet". Una dintre lacrimile doamnei Leonetti a căzut pe mâna lui. "Fără tine, ea nu s-ar fi întors acasă deloc."

O oră mai târziu, Luke se afla în fața clădirii sale de birouri. Se holba la structura de sticlă impunătoare. Leonetti îi liniștise nervii, dar o panică proaspătă îi zguduia oasele și îi întorcea stomacul când se întinse spre o ușă.

Adevărul l-a lovit ca un topor. Nu voia să intre.

El nu voia să meargă la Buenos Aires.

Își ura apartamentul din New York. Ura tot nenorocitul de oraș. Atacurile sale de panică nu fuseseră provocate de clădiri înalte sau de lifturi. Se speriase pentru că nu voia să se întoarcă la călătoriile constante și la stresul fără sfârșit.

Explozia îl schimbase. Înainte de Manila, Luke era cea mai dedicată persoană de tip A din companie, cu excepția șefului său. Dar acum totul se schimbase. Prioritățile lui se schimbaseră sub picioarele lui ca niște plăci tectonice. Avea câte un picior pe fiecare parte, iar fundul îi atârna peste crăpătură. În ce parte ar trebui să sară?

***

Brooke a părăsit cafeneaua. În drum spre ieșire, a zărit-o pe Haley la o masă cu prietenii ei. Haley nu-și amintea să fi fost răpită. Brooke nu era sigură dacă asta era bine sau rău. O luau zi cu zi. Brooke a deschis punga de chipsuri pe care o cumpărase ca scuză pentru a veni aici.

Fiica lui Joe Verdi stătea la o masă lângă ușă. Poliția îl găsise pe tatăl ei. Se internase într-un centru de reabilitare. Joe fusese prea umilit pentru a-i spune chiar și propriului tată unde se afla. Exista speranță pentru familie, presupunea Brooke. Deși Joe nu-și putea retrage niciodată faptele, cel puțin își dădea seama că avea o problemă.

"Hei, Brooke."

S-a oprit și s-a întors. Owen Zimmerman se grăbea spre ea. Brooke se trase înapoi. S-ar putea ca Owen să nu fie criminalul, dar Luke spusese că gusturile lui erau din categoria celor urâte.

"Nu ai terminat cu pozele din anuar?"

Owen a dat din cap. "Sunt aproape gata. A trebuit doar să fac câteva machiaje în dimineața asta."

Brooke se întreba dacă ar trebui să vorbească cu directorul despre angajarea unui nou fotograf. Cum ar putea justifica asta? *Prietenul meu a obținut ilegal niște fotografii...*

Și-a băgat mâinile în buzunarele din față. "Știu că ai avut un weekend greu, dar dacă tot vrei fotografiile alea pentru un cadou de Crăciun, nu aștepta prea mult ca să faci o programare."

"Da, despre asta." Ea a dat înapoi.

"Ce s-a întâmplat?"

"Uite, Owen. Am de gând să o spun." Și-a coborât vocea până la o șoaptă. "Știu despre pozele alea violente de pe computerul tău."

Fruntea lui Owen s-a încrețit. "Ce poze?"

"BDSM îți spune ceva?"

"Oh." Ochii lui Owen s-au mărit. "*Oh.* Pozele *alea*. Cum...?"

Brooke nu a răspuns.

Becul s-a aprins în ochii lui Owen. "Doar nu credeai că alea sunt reale, nu-i așa?"

"Ce vrei să spui?"

El a râs. "Am fost angajat să fac o ședință foto pentru o noapte de groază de Halloween foarte adultă: 50 Shades of Zombies. Tema BDSM este foarte populară în aceste zile. Oamenii nu se pot sătura de ea."

Lovitură. De. Cap. Mentală.

"Serios, ai crezut că a fost real?" a întrebat Owen. "A fost o chestie ciudată."

"Îmi pare rău, Owen. Pentru că mi-am băgat nasul și pentru că am tras concluzii pripite."

"Nu-i nimic." Dar Owen încă râdea când a plecat.

S-a întors în clasa ei. Sara, o blondă drăguță, aștepta lângă ușă. Brooke îi promisese elevei sale ajutor suplimentar la algebră astăzi.

"Îmi cer scuze. Am întârziat?" Brooke și-a verificat ceasul și a deblocat ușa.

"Nu. Am venit devreme." Sara și-a aruncat părul lung și blond peste umăr.

"Mama a vrut să știe dacă ai primit prăjiturile pe care ți le-a făcut."

Brooke a scăpat chipsurile pe birou. "Macarons au fost de la tine?"

Sara a tras un birou de student aproape de cel al lui Brooke. "Da. Mama a vrut să vă mulțumească pentru că m-ați ajutat atât de mult. Le-a lăsat la birou, dar unul dintre ceilalți profesori a spus că ți le va aduce."

Brooke s-a lăsat pe scaunul ei. "Te rog să-i mulțumești mamei tale din partea mea."

Sara și-a scos caietul. "Sunt foarte confuză."

Câteva ore mai târziu, Brooke a parcat pe aleea ei. S-a uitat la Haley pe scaunul pasagerului. Spusese că prima ei zi de întoarcere la școală fusese "bine", dar cercurile epuizate îi încercuiseră ochii.

Au intrat în casă. Un *bip a* atras-o pe Brooke la dulapul din hol. A pășit peste câine, a deschis ușa și a oprit noua alarmă. Merita fiecare bănuț. Fără ea, se îndoia că ea sau Haley ar fi fost capabile să închidă ochii noaptea.

Bucătăria era din nou o mizerie. Toate eforturile lui Luke distruse în cele câteva zile în care fusese plecat. Și-a apăsat o mână în centrul pieptului, unde se așezase golul. El îi promisese că o va vizita când se va întoarce în Statele Unite, dar asta ar fi fost peste șase-opt săptămâni. Apoi urma să plece într-o altă locație exotică.

A intrat în biroul ei. Priveliștea dosarelor și a notițelor ei cuprinzătoare i-a amintit de dosarele detaliate ale lui Kent cu un val de greață. A luat o cutie de pe raft și a început să golească sertarele. O oră mai târziu, biroul ei era golit de tot ce avea legătură cu violența. Una câte una, a dus cutiile în pod.

Sunetul unei portiere de mașină a adus-o înapoi pe hol. S-a uitat pe fereastra laterală. Un BMW argintiu stătea pe aleea ei. Luke a coborât din mașină și s-a îndreptat spre veranda din față.

Ea a deschis ușa. Speranța i-a ridicat inima când el a pășit în casă.

"Am crezut că te întorci la muncă."

Luke s-a aplecat să o sărute. "M-am întors la muncă."

Dezamăgirea a adus-o din nou la pământ.

"Am renunțat." El a rânjit.

"Ce?"

"Am demisionat."

"Serios?"

Luke i-a luat mâna. "Sunt un șomer de treizeci și patru de ani care se va muta cu bunica lui. Am niște bani puși deoparte și aș vrea să-mi încep propria afacere, poate să fac consultanță în cele din urmă, dar sincer, acum, singurele mele planuri sunt să zugrăvesc casa bunicii. Dar dacă nu te deranjează un bărbat care nu are niciun plan de viață real sau perspective în minte, aș vrea să

te invit la o întâlnire."

"O întâlnire?" s-a bâlbâit Brooke.

Luke a dat din cap. În spatele durerii din ochii lui verzi, strălucea lumina. "Da. O întâlnire adevărată. Am înfruntat un criminal și aproape am murit împreună, dar nu am ieșit niciodată la cină sau la un film. Îți plac filmele?"

"Iubesc filmele." Inima lui Brooke era blocată în angrenajul neîncrederii.

"Îți predai cursul de autoapărare în seara asta?"

"Nu. Îmi iau ceva timp departe de toate astea."

"Serios?" a spus Luke. "Nu trebuie să o faci. Dacă este important pentru tine, chiar te voi ajuta. Fetele tale mă pot bate în fiecare săptămână dacă asta te face fericită."

"Uite care e treaba. Nu mă făcea fericită." Brooke a respirat adânc. "Retrăiam moartea lui Karen ca o pedeapsă."

Luke a luat-o în brațe și a ținut-o aproape. "Nu te poți învinovăți că nu poți prezice viitorul mai mult decât am putut eu."

"Știu." Ea a pufnit. "De aceea trebuie să iau o pauză. Trebuie să las să treacă o parte din durere. Trebuie s-o las pe Karen să plece."

"Suntem un dezastru."

S-a aplecat pe spate. El nu se bărbierise, iar umbra de pe maxilarul lui o făcea să tânjească să simtă rasul. "Poate că asta e ideea. Nimeni altcineva nu a înțeles niciodată cu adevărat. Tu ai înțeles."

"Oh, știu totul despre vina supraviețuitorului, fără îndoială."

"Am fost la un psihiatru săptămâna asta." Ea și-a lipit fruntea de pieptul lui. "Nu aveam de gând să o las pe Haley să sufere așa cum am făcut-o eu. Așa că m-am gândit că poate merit și eu la fel."

Luke i-a sărutat tâmpla. "Ai găsit cadavrul colegei tale de cameră și nu ai făcut nici o terapie?"

"M-am dus când m-a obligat Ian, dar nu am ajuns nicăieri." Brooke a scuturat din cap. "Nu am vrut să mă fac bine."

"Dar acum știi."

"Da." Chiar știa.

"Presupun că nu vrei să o lași pe Haley singură încă." El s-a întors și i-a înfășurat un braț în jurul umerilor. "Ce-ar fi să închiriem un film la televizor în seara asta? Vom face întâlnirea adevărată când vei fi pregătită."

"Atâta timp cât este o comedie, sunt de acord." Brooke s-a sprijinit de umărul lui. "Am avut destul suspans și tristețe pentru o viață întreagă."

Luke a îndreptat-o spre sufragerie. "Ce se va întâmpla cu tipul care a ajuns la închisoare pentru uciderea lui Karen?"

"Va fi eliberat, împreună cu alți doisprezece bărbați nevinovați care au fost închiși pentru crimele lui Kent." Brooke s-a tras înapoi. "Vreau să-l văd, să-mi cer scuze pentru că am ajutat la punerea lui după gratii. Vrei să vii cu mine?"

"Brooke, voi merge cu tine oriunde." Luke a îmbrățișat-o strâns. "Vreo veste despre Kent?"

"Nu, dar sper la o înțelegere de genul "pledează vinovat pentru a evita pedeapsa cu moartea". Chiar nu vreau să trebuiască să depun mărturie împotriva lui. O voi face dacă va trebui, dar aș prefera să nu."

"Știu." Luke s-a înclinat pe spate. "Dar voi fi aici dacă o faci."

"Nu-ți va fi dor de oraș?"

"Nu. Și chiar dacă mi-ar fi, e doar la o mică distanță cu mașina." I-a periat o bucată de păr de pe obraz. "Am locuit în zeci de locuri și am foarte puțini oameni în viața mea care să arate asta. Vreau rădăcini, Brooke."

"Sunt la fel de înrădăcinată ca o persoană." Ea a zâmbit.

"Vreau să mă trezesc în același pat în fiecare zi." S-a aplecat aproape și ia șoptit în ureche. "Preferabil cu tine. Goală."

Imaginându-și-l dezbrăcat, Brooke a suspinat. "Știi că asta nu se va întâmpla atât de des pentru câțiva ani. Copiii au nevoie de..."

El i-a șters o lacrimă de sub ochi cu degetul mare. "Nu-ți mai face griji. Voi lua tot ce-mi poți da. O zi pe rând, bine?"

"Bine." Ea l-a sărutat înapoi.

Sunshine și-a lipit capul de picioarele lor. Un miros înțepător s-a răspândit.

"Oh, Doamne." Brooke și-a dus o mână la nas. "Filmul va trebui să aștepte."

"Eu iau câinele dacă tu iei prosoapele." Luke a râs. "Mă bucur că nu va

trebui să o fac de unul singur de data asta."

"Nu." Brooke s-a ridicat pe vârfuri și i-a pus un sărut pe gură. "Suntem împreună în asta."